

**KIRKENS PRÆSIDENTERS
LÆRDOMME**

DAVID O. MCKAY

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
DAVID O. MCKAY

Udgivet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Danmark

Kommentarer og forslag til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, Floor 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Opgiv venligst navn, adresse, ward og stav. Husk at opgive bogens titel. Skriv dernæst dine kommentarer og denne bogs stærke sider og forslag til punkter, som kunne forbedres.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Spain

Engelsk original godkendt: 8/00

Godkendt til oversættelse: 8/00

Oversættelse af *Teachings of the Presidents of the Church: David O. McKay*

Danish

Indhold

Titel	Side
Indledning	v
Historisk oversigt	x
David O. McKays liv og tjenestegerning.	xiv
1 Jesus Kristus: »Vejen, sandheden og livet«	1
2 Menneskets dobbelte natur	11
3 Kirkens formål.	21
4 Tilbedelsens elementer	29
5 Velsignelserne ved enhed	39
6 »Ethvert medlem en missionær«	49
7 Opstandelsens betydning	61
8 Bønnens kraft	71
9 Overvindelse af fristelser	81
10 Profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse	91
11 Efterlevelse af visdomsordet	103
12 Præstedømmet – ansvaret for at repræsentere Gud	113
13 Templernes hellige betydning	125
14 Forberedelse til et evigt ægteskab og en evig familie	135
15 Oplev lykke i ægteskabet	145
16 Forældrenes ædle kaldelse.	153
17 Et vidnesbyrd om sandheden	163
18 Mod til at leve retfærdigt	171
19 Tjenestens guddommelige natur	181
20 Undervisning – et ædelt værk	189
21 Evangeliets første principper og ordinancer	197
22 Handlefrihed og ansvar	207
23 Udvikling af kristuslignende egenskaber	217
24 »Således skal jeres lys skinne«	227
Liste over malerier.	236
Indeks	237

David O. McKay

*David O. McKay blev ordineret til apostel i 1906 og opretholdt som
Kirkens præsident i 1951.*

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe Kirkens medlemmer til en dybere forståelse af evangeliske lærdomme og for at hjælpe dem med at komme Jesus Kristus nærmere ved hjælp af denne uddelings profeters lærdomme. Denne bog indeholder præsident David O. McKays lærdomme. Han tjente som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges præsident fra april 1951 til januar 1970.

Anvendelse af denne bog

Hvert kapitel i denne bog indeholder fire afsnit: (1) et indledningscitater, som kort introducerer kapitlets emne, (2) en »Indledning«, som illustrerer kapitlets budskab med en historie eller et råd fra præsident McKay, (3) »David O. McKays lærdomme«, som præsenterer lærdomme fra hans mange budskaber og prædikener, og (4) »Forslag til studium og samtale«, som indeholder spørgsmål, der opfordrer til personlig gennemgang og overvejelse, anvendelse af evangeliske principper og drøftelse i hjemmet eller i Kirken. Gennemgang af spørgsmålene før studiet af præsident McKays ord, kan give yderligere indsigt i hans lærdomme. Som en del af hjælpeklenderne til yderligere studium og drøftelse indeholder hvert kapitel en kort liste over beslægtede skriftsteder.

Denne bog skal anvendes som følger:

Til personligt studium eller studium med familien. Ved hjælp af grundigt studium og bøn kan den enkelte opnå et personligt vidnesbyrd om de sandheder, præsident McKay underviste i. Denne bog vil være nyttig i ethvert medlems evangeliske bogsamling og vil være en vigtig kilde til undervisning i familien og studium i hjemmet.

Samtale ved søndagsmøderne. Denne bog udgør materialet til søndagsmøderne i højpræsternes grupper, ældsternes kvo-

rummer og Hjælpeforeningen og bruges som regel den anden og tredje søndag i måneden. Disse søndagsmøder bør bestå af samtaler, der fokuserer på evangeliske lærdomme og principper. Lærerne bør koncentrere sig om tekstens indhold og om beslægtede skriftsteder og bør relatere disse lærdomme til forhold, som deltagerne er bekendte med. De kan gøre brug af spørgsmålene sidst i hvert kapitel og opfordre til samtale i klassen. Hvor det er passende, bør medlemmerne bære vidnesbyrd og fortælle om personlige oplevelser, som har med lektionerne at gøre. Når lærerne ydmygt søger Ånden i deres forberedelse til at lede undervisningen, vil alle deltagerne blive styrket i deres kundskab om sandheden.

Ledere og lærere bør opfordre medlemmerne til at forberede sig til søndagsmøderne ved at læse kapitlerne i forvejen og medbringe bogen. De bør vise respekt for en sådan forberedelse ved at undervise ud fra præsident McKays ord. Når medlemmerne har læst et kapitel i forvejen, vil de kunne belære og opbygge hinanden.

Det er ikke nødvendigt og anbefales ikke, at medlemmerne køber yderligere læsemateriale eller opslagsværker til at underbygge materialet i bogen. For yderligere studium af lærdommene opfordres medlemmerne til at læse i de beslægtede skriftsteder, som er medtaget i slutningen af afsnittet »Forslag til studium og samtale«.

Da denne bog er beregnet til personligt studium og som evangelisk opslagsværk, er mange kapitler for lange til at blive drøftet fuldt ud ved søndagsmøderne. Derfor bliver studium derhjemme afgørende for at få større gavn af præsident McKays lærdomme.

Undervisning i lektioner fra kapitlerne i denne bog

Kapitlerne i denne bog indeholder flere oplysninger, end de fleste lærere vil være i stand til at bruge i én undervisningsperiode. Lærerne bør bede om hjælp, søge Helligåndens vejledning og arbejde flittigt, når de udvælger de citater, skriftstedshenvisninger og spørgsmål, som bedst imødekommer deltagerens behov.

Forberedelse af en lektion

Følgende forslag illustrerer en mulig fremgangsmåde til at hjælpe lærerne med at forberede og præsentere lektioner fra denne bog (disse retningslinjer kan også bruges af forældre, når de forbereder lektioner til familieaftenen):

1. Studér skrifterne under bøn. Overvej at understrege afsnit, som er særligt inspirerende for dig.
2. Beslut dig for, hvad der skal ske for dem, som du underviser, som et resultat af kapitlets lærdomme. Søg Helligåndens vejledning, når du overvejer behovene hos dem, du underviser.
3. Beslut dig for, hvad du vil undervise i. Læs kapitlet igen, idet du udvælger de afsnit, som vil være bedst for dem, du underviser.
4. Beslut, hvordan du vil undervise. Planlæg, hvordan du vil undervise i det, du har valgt. Her følger nogle forslag.
  - Led samtaler, der er grundlagt på spørgsmålene i »Forslag til studium og samtale« i slutningen af hvert kapitel.
  - Drøft udvalgte skriftsteder fra listen over beslægtede skriftsteder i slutningen af hvert kapitel.
  - Planlæg en måde til at få deltagernes opmærksomhed i begyndelsen af lektionen. Du kan f.eks. fortælle en historie fra kapitlets indledning, skrive et tankevækkende spørgsmål på tavlen eller bruge en demonstration.
  - Brug salmer og primarysange til at hjælpe medlemmerne med at forberede sig til at føle Ånden.
  - Bær vidnesbyrd, hver eneste gang Ånden tilskynder dig til det og ikke kun i slutningen af lektionen.
  - Indbyd en eller to deltagere til at være forberedt på at bære et kort vidnesbyrd om principperne i kapitlet.
  - Fortæl, hvis det er relevant, om oplevelser, som har at gøre med principperne i kapitlet. Indbyd andre til at gøre det samme.

Forslag til, hvordan man bruger disse og andre undervisningsmetoder, findes i *Undervisning, Den største kaldelse* (36123 110); *Vejledning i undervisning* (34595 110) og »Evangelisk undervisning og ledelse«, afsnit 16 i *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorgani-*

sationerne (35903 110). For at hjælpe dig med at få succes i din kaldelse opfordres du også til at deltage i læreruddannelseskurset på 12 uger i dit ward eller gren, såvel som de kvartalsvise læreruddannelsesmøder.

5. Organisér dine forslag. Du kan eventuelt skrive en oversigt, der kan vejlede dig under præsentationen af lektionen.

Led en meningsfyldt samtale

Uanset om det er i familien eller i klasseværelset er kapitlerne i denne bog en vidunderlig mulighed for de involverede personer til at styrke hinanden ved at deltage i samtaler om evangeliet. Følgende retningslinjer kan hjælpe dig med at lede en meningsfyldt samtale:

- Stil spørgsmål, der opfordrer til eftertænkning og samtale, i stedet for spørgsmål, der kan besvares med *ja* eller *nej*. Spørgsmål, der begynder med *hvad*, *hvordan*, *hvorfor*, *hvem* og *hvor*, er sædvanligvis mest effektive.
- Tilskynd andre til at fortælle om oplevelser, der viser, hvordan evangeliets principper kan anvendes i hverdagen. Motivér dem også til at fortælle om deres følelser vedrørende det, de lærer fra skrifterne. Lyt oprigtigt og vis påskønnelse for deres bidrag.
- Vær opmærksom på Helligåndens indflydelse. Han vil hjælpe dig med at vide, hvilke spørgsmål, du skal stille, hvem du skal spørge, eller hvordan du skal involvere andre i samtalen. Hvis du føler, at kommentarerne forvilder sig bort fra emnet, kan du høfligt føre samtalen tilbage.
- Vær forsigtig med ikke at afslutte en god samtale for tidligt for at prøve at nå alt det, som du har forberedt. Det, der er vigtigst, er, at eleverne føler Ånden, øger deres forståelse af evangeliet, lærer at anvende de evangeliske principper i deres liv og styrker deres forpligtelse til at efterleve evangeliet.

Oplysninger om de kilder, der citeres i denne bog

Præsident McKays lærdomme i denne bog er samlet fra forskellige kilder. Citaterne bevarer tegnsætning, stavemåder og

brug af store og små bogstaver fra den oprindelige kilde, medmindre redaktionelle eller typografiske ændringer har været

nødvendige for at forbedre læsbarheden. Derfor kan læserne måske bemærke mindre tilfælde af inkonsekvens i teksten.

Præsident McKay brugte ofte ord som *mænd*, *mennesket* eller *menneskehed* for at henvise til alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte også ofte stedordet *han* for at henvise til begge køn. Dette var almindeligt i sproget på hans tid. På trods af forskellene mellem disse sprogkikke og mere nutidigt sprogbrug, vil læserne opdage, at præsident McKays lærdomme er lige så anvendelige og værdifulde både for kvinder og mænd.

Præsident McKay var også boglærd, og citerede ofte andre forfattere, når han underviste. I de fleste af de oprindelige kilder angiver anførselstegn, når præsident McKay citerer en anden, men navnet på forfatteren anføres sjældent. I stedet for at afbryde bogens kapitler med mange angivelser af »[forfatter ukendt]«, har man i bogen ganske enkelt bevaret de oprindelige anførselstegn for at angive, når præsident McKay kommer med en andens ord.

Historisk oversigt

Denne bog er ikke en historisk beretning, men snarere en samling af evangeliske principper, som præsident David O. McKay underviste i. For imidlertid at sætte hans lærdomme i en historisk ramme, angives følgende kronologi. Denne sammenfatning udelader nogle vigtige begivenheder i hans personlige liv, som f.eks. fødslen af hans børn og børnebørn.

1873, 8. september:	Født i Huntsville i Utah som søn af David McKay og Jennette Evans McKay.
1881:	David McKay rejser på mission til De Britiske Øer. David O. og hans mor påtager sig ansvaret for gården og familien (7); (tal i parentes viser David O. McKays alder).
1887:	Modtager patriarkalsk velsignelse fra John Smith (13).
1889:	Opretholdt som sekretær i Huntsville wards Søndagsskole (15).
1893-1894:	Virker som lærer og forstander ved Huntsville grundskole, opretholdt som søndagsskolelærer i Huntsville ward (19-20).
1894-1897:	Går på University of Utah, tager afsluttende eksamen og holder tale på afgangselevernes vegne (20-23).
1897-1899:	Udfører en to år lang mission i Storbritannien. Ud over hans pligter som missionær, tjener han som leder for alle missionærerne i Skotland (23-25).

- 1899-1900: Underviser ved Weber-stavens skole i Ogden i Utah (25-26).
- 1900: Udpeges til Weber-stavens søndagsskolebestyrelse (27).
- 1901, 2. januar: Gifter sig med Emma Ray Riggs i templet i Salt Lake City (27).
- 1902: Udnævnt som rektor for Weber-stavens skole (28).
- 1906: Ordineret til apostel af præsident Joseph F. Smith (32).
- 1914-1918: Første Verdenskrig udkæmpes (40-44).
- 1918: Udpeget som hovedforstander for Deseret Sunday School Union. Udgiver *Ancient Apostles* (45).
- 1919-1921: Virker som Kirkens uddannelseskommissær (45-47).
- 1920, december: Rejser iflg. opgave fra Det Første Præsidentskab på en etårig lang tur sammen med ældste Hugh J. Cannon for at besøge Kirkens missioner rundt omkring i verden (47).
- 1922-1924: Virker som præsident for Den Europæiske Mission (49-51).
- 1934: Opretholdt og indsat som andenrådgiver til præsident Heber J. Grant (61).
- 1939-1945: Anden Verdenskrig udkæmpes (65-71).

- 1945: Opretholdt og indsat som andenrådgiver til præsident George Albert Smith (71).
- 1950: Opretholdt og indsat som præsident for De Tolv Apostles Kvorum (77).
- 1951, 9. april: Opretholdt og indsat som Kirkens niende præsident med Stephen L Richards som førsterådgiver og J. Reuben Clark, jun. som andenrådgiver. På dette tidspunkt har Kirken omkring en million medlemmer (77).
- 1952, juni: Rejser på en ni uger lang tur i Europa, hvor han besøger Kirkens medlemmer i ni lande (78).
- 1953: Modtager drengespejdernes højeste æresbevisning, Silver Buffalo (79).
- 1954: Begynder en 51.000 km lang missionstur som den første af Kirkens præsidenter, der besøger mellemamerikanske og sydamerikanske missioner og den første generalautoritet, der besøger missionen i Sydafrika (80).
- 1955, august: Besøger Europa sammen med Mormon-tabernakelkoret (81).
- 1955, september: Indvier templet i Bern i Schweiz (82).
- 1956, marts: Indvier templet i Los Angeles i Californien (82).
- 1956, oktober: Indvier Hjælpeforeningens bygning (83).

- 1958, april: Indvier templet i Hamilton i New Zealand (84).
- 1958, september: Indvier templet i London i England (85).
- 1964, november: Indvier templet i Oakland i Californien (91).
- 1970, 18. januar: I en alder af 96 dør han i Salt Lake City i Utah. Ved slutningen af hans tjenestegering var Kirkens medlemstal nået op på omkring tre millioner.

David O. McKays liv og tjenestegerning

I april 1951 blev David Oman McKay i en alder af 77 den niende præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I løbet af de næsten 20 år, hvor han tjente som præsident, blev han æret af Kirkens medlemmer og mange andre i hele verden som Guds profet. Mens han formanede Kirkens medlemmer til at udvikle kristuslignende egenskaber og dele evangeliet ved både undervisning og eksempel, oplevede Kirken hurtig vækst over hele verden. Ud over hans lærdomme gjorde hans fysiske fremtoning et stort indtryk. Mange mennesker kommenterede, når de mødte ham, at han ikke alene talte og handlede som en profet, men at han lignede en profet. Selv i sine sidste år havde han en høj, imponerende fysik og et tykt hvidt og bølget hår. Han udstrålede det retfærdige liv, han førte.

En arv og en barndom med høje idealer

I sin lære som generalautoritet henviste David O. McKay ofte med taknemmelighed til den arv og det eksempel, han modtog fra sine forældre. Hans fars, David McKays, familie havde sluttet sig til Kirken i Thurso i Skotland i 1850. I 1856 rejste familien til Amerika og efter at have arbejdet og sparet penge i tre år, krydsede de prærien til Utah og ankom i Salt Lake City i august 1859.¹

Samme år som familien McKay sluttede sig til Kirken i Skotland (1850), tog Jennette Evans, som er David O. McKays mors familie, imod det gengivne evangelium i nærheden af Merthyr Tydfil i Syd Wales. Ligesom familien McKay sejlede familien Evans til Amerika i 1856 og ankom til Utah i 1859. Begge familier slog sig derefter ned i Ogden i Utah, hvor David McKay og Jennette Evans mødtes og forelskede sig. De blev viet den 9. april 1867 i Endowment House af ældste Wilford Woodruff.²

Den 8. september 1873 blev David O. McKay født i den lille by Huntsville i Utah – som det tredje barn og første søn af David og Jennette Evans McKay. Hans barndom var lykkelig, men ikke uden prøvelser. I 1880 prøvede og beviste en serie af begivenheder familiens tro og gjorde tidligt den unge David O. McKay moden. Hans to ældre søstre, Margaret og Ellena, døde i løbet af få dage, den ene af giftfeber og den anden af lungebetændelse. Omkring et år senere modtog hans far en missionskaldelse til Skotland. David McKay var noget bekymret over at modtage kaldelsen, fordi det ville betyde, at han skulle efterlade sin hustru (som ventede et barn) med ansvaret for familien og gården. Da Jennette hørte om kaldelsen var hun dog fast besluttet i sit svar: »Selvfølgelig skal du acceptere, du skal ikke bekymre dig om mig. David O. og jeg skal nok klare os godt!«³ Med denne opmuntring og forvisning om hjælp fra naboer og slægtninge accepterede David McKay kaldelsen. Hans afskedsord til den syv-årige David O. var: »Pas på mor.«⁴

På grund af Jennette McKays kloge ledelse, mange menneskers hårde arbejde og Herrens velsignelser havde familien McKays gård fremgang på trods af David McKays to år lange fravær. I dette tidsrum, ja, i hele sit liv, var Jennette McKay lige så omhyggelig med børnenes åndelige velfærd: »Familiebøn var en fast procedure i familien McKays hjem, og da Jennette var alene med sin lille familie var det en endnu mere betydningsfuld del af dagens begivenheder. David [O.] blev undervist i at gøre sin del ved morgen- og aftenbønnerne og lærte betydningen af himlens velsignelser i hjemmet.«⁵

Præsident McKay talte ofte om sin mor som et eksempel, der var værdigt at følge. Engang sagde han: »Jeg kan ikke komme i tanke om en kvindelig dyd, som min mor ikke besad ... Hun var, for sine børn og alle andre, som kendte hende, smuk og værdig. Selv om hun var livlig, var hun ligevægtig og behersket. Hendes mørkebrune øjne udtrykte straks enhver stigning af temperament, som hun dog altid havde under fuldkommen kontrol ... Med hensyn til følsomhed, omsorg, kærlig tålmodighed, loyalitet til hjemmet og det rette, syntes hun for mig i mine drengear og også nu efter disse år at have været den bedste.«⁶

Da David O. McKay blev bedt om at nævne den største mand, han nogensinde havde mødt, svarede han uden tøven: »Min far.«⁷ Efter at faderen var vendt tilbage fra sin mission, tjente han fra 1883 til 1905 som biskop for Eden ward og Huntsville ward.⁸ David McKay, sen., fortalte sin unge søn om mange oplevelser og bar sit vidnesbyrd. Præsident McKay mindedes: »Som dreng sad jeg og hørte dette vidnesbyrd fra en, som jeg, som I ved, skattede og ærede mere end noget andet menneske i verden, og denne forvisning blev bibragt min ungdommelige sjæl.«⁹ Styrken i hans fars eksempel og vidnesbyrd opretholdt ham, da han voksede i kundskab om sandheden.

I hverdagen underviste præsident McKays far ham i lektier, som styrkede ham og blev en del af hans lærdomme som apostel. Han fortalte engang om en oplevelse, da han samlede hø sammen med sine brødre. Det tiende læs skulle gives som tiende til Kirken. David O. McKays far bad drengene om at tage det tiende læs fra et bedre sted, end der, hvor de havde været ved at samle. Hans far sagde: »Det er det *tiende* læs, og det bedste er ikke godt nok til Gud.« År senere fortalte David O. McKay, at det var den »mest effektive prædiken om tiende, jeg nogen sinde har hørt«. ¹⁰ Hans far lærte ham også at respektere kvinder. Præsident McKay fortalte de unge: »Jeg husker min fars formaning, da jeg i mine teenageår begyndte at komme sammen med en ung pige: »David, du skal behandle den unge pige, som du vil have at enhver ung mand behandler din søster.«¹¹

Senere i livet, da han tjente som præsident for Kirken, gav han følgende hyldest til sine forældre: »Jeg er taknemmelig for mine ædle forældres vise og omhyggelige formynderskab og oplæring ... et formynderskab, som afholdt mig fra at vende mig til stier, som ville have åbnet for et helt andet liv! Tiden øger min påskønnelse og kærlighed til en altid årvågen, dyrebar mor og en ædel far.«¹²

Ungdom

Som ung mand blev David O. McKay kaldet til at tjene i præsidentskabet for diakonernes kvorum. På dette tidspunkt havde diakonerne i wardet ansvar for at holde kirkebygningen ren, hugge brænde til kirkens kakkellovne og sørge for at enkerne i

wardet altid havde brænde.¹³ Han fortalte kvorummets medlemmer, at han »føjte sine manglende evner til at udføre sin opgave, da han kunne se andre, som var bedre til at klare det end han selv ... [men at] han føjte, at han skulle fortsætte med Herrens hjælp.«¹⁴ Denne indstilling var typisk for den ydmyghed, hvormed han hele livet accepterede kaldelser.

Som biskoppens søn havde han mulighed for at møde Kirkens ledere, som besøgte familiens hjem. Ved en lejlighed i juli 1887 kom patriark John Smith og gav ham hans patriarkalske velsignelse (David O. var dengang 13 år). Efter velsignelsen lagde patriark Smith sine hænder på den unge mands skuldre og sagde: »Min dreng, du har andet at gøre end at spille kugler.« David gik senere ind i køkkenet og sagde til sin mor: »Hvis han tror, at jeg holder op med at spille kugler, tager han fejl.« Hans mor holdt inde med sit arbejde og forsøgte at forklare, hvad bror Smith havde ment. Selv om hverken David O. McKay eller hans mor ikke præcis vidste, hvad hans fremtid indeholdt, viser denne oplevelse, at Herren havde større ansvar i vente til den unge mand.¹⁵

Gennem alle sine teenageår forblev han aktiv i kirketjeneste og fortsatte med at få kundskab og erfaring. I 1889, i en alder af 15 år, blev han kaldet som Huntsville wards søndagsskolesekretær, en stilling, som han havde indtil 1893, da han blev kaldet til at tjene som søndagsskolelærer.¹⁶ Hans store kærlighed til Søndagsskolen og til undervisning fortsatte i hele hans liv.

Uddannelse, missionærtjeneste og ægteskab

David O. McKay skrev engang: »Der er tre store epoker i en mands jordiske liv, hvoraf hans lykke her og i evigheden afhænger, [nemlig] hans fødsel, hans ægteskab og hans valg af erhverv.«¹⁷ Efter allerede at være velsignet ved fødsel og en opvækst i en retfærdig familie, fortsatte han med at have gavn af vigtige beslutninger med hensyn til sin uddannelse, profession og til sidst ægteskab.

Efter at have færdiggjort sine skole indtil ottende klasse i Huntsville, gik han på Weber-stavens skole i Ogden i to år. Derpå, i skoleåret 1893-1894 vendte han i en alder af 20 år tilbage til Huntsville og arbejdede som lærer i byens grundskole.

Omkring dette tidspunkt gav hans bedstemor Evans en økonomisk gave på \$2.500 til hvert af sine levende børn. Pengene var små for familien McKay og naboerne foreslog, at David O. McKays mor, Jennette, investerede pengene i aktier. Hun var dog fast besluttet og erklærede: »Hver cent af pengene går til vore børns uddannelse.«¹⁸ Derfor rejste David O. og tre af hans søskende (Thomas E., Jeanette og Annie) i efteråret 1894 til Salt Lake City med vogn for at gå på University of Utah. Vognen var fyldt med mel og krukker med frugt og en malkeko traskede bagefter.¹⁹

Om David O. McKays erfaringer på universitetet skrev hans søn Llewelyn: »Skolen var vigtig. Kærligheden til at lære voksede med stormskridt, dybe venskaber blev skabt og hans fine sans for værdier blev skærpet. Han blev klassepræsident for sin klasse og blev udvalgt til at holde talen ved dimissionen ... Han deltog begejstret i sport og blev højre back på universitetets førstehold i amerikansk fodbold. Den største begivenhed på dette tidspunkt var hans bekendtskab med Emma Ray Riggs.«²⁰

I det andet år af de McKay-studerendes universitetsuddannelse, lejede de et hus af Emma Robbins Riggs, mor til Emma Ray Riggs. En dag stod mor og datter ved vinduet og iagttog da David O. og Thomas E. McKay ankom sammen med deres mor. Emma Rays mor kommenterede: »Der er to unge mænd, som vil være gode ægtemænd for nogle heldige piger. Se, hvor hensynsfulde de er over for deres mor.« Emma Ray bemærkede derpå: »Jeg kan godt lide den mørke,« som var David O. McKay. Selv om han og Emma Ray Riggs så hinanden lejlighedsvis, opstod der ikke noget alvorligt forhold, før nogle få år senere.²¹

Efter at have færdiggjort sine universitetsstudier i foråret 1897 fik David O. McKay tilbudt et job som lærer i Salt Lake County. Han var lykkelig for stillingen og ønskede at begynde at tjene penge for at hjælpe resten af sin familie. På omkring samme tidspunkt modtog og accepterede han dog et kald til at rejse på mission i Storbritannien.

Den 1. august 1897 blev han indsat af præsident Seymour B. Young til at tjene som missionær på De Britiske Øer. Den første del af hans mission tilbragte han i Stirling i Skotland, hvor arbej-

det var langsomt og vanskeligt. Han udførte sit arbejde flittigt, og den 9. juni 1898 blev han kaldet til at præsidere over missionærerne i Skotland. Da han modtog kaldelsen gik han til Herren for at få hjælp. Hans ansvar i denne kaldelse modnede ham og gav ham erfaring, der lå ud over hans alder og forberedte ham til fremtidig tjeneste.

En anden betydningsfuld oplevelse fandt sted blot tre måneder, før han rejste hjem. Som ung havde han ofte bedt om en åndelig bekræftelse af sit vidnesbyrd. Den 29. maj 1899 deltog han i et mindeværdigt missionærmøde. Han berettede: »Jeg husker intensiteten af inspirationen ved denne lejlighed, som om det var i går. Alle oplevede Herrens Ånds overvældende tilstedeværelse. Alle de tilstedeværende var i sandhed af ét hjerte og ét sind. Aldrig før havde jeg følt noget lignende. Det var sådan en manifestation, som jeg som tvivlende ung mand hemmeligt og inderligt havde bedt om i bjerge og på enge. Det gav mig vished om, at oprigtige bønner besvares ›engang et sted‹. I løbet af mødet rejste en ældste sig på eget initiativ og sagde: ›Brødre, der er engle i dette lokale.‹ Selv om det lyder mærkeligt, var bekendtgørelsen ikke overraskende, men det lød helt rigtigt, selv om jeg ikke havde tænkt på, at der var guddommelige væsener til stede. Jeg vidste kun, at jeg var fyldt med taknemmelighed for Helligåndens tilstedeværelse.«²² Ældste McKay færdiggjorde sin mission med ære og blev afløst i august 1899.

Under sin mission havde han korresponderet med Emma Ray Riggs, eller »Ray«, som han kærligt kaldte hende (hendes forældre havde kaldt hende en solstråle [ray]). Deres forhold begyndte at blomstre i posten mellem Skotland og Salt Lake City. Han opdagede i hende en person, som var hans lige på alle måder, deriblandt i intelligens, levemåde og åndelige egenskaber.

Hun havde fortsat sin uddannelse, mens David O. McKay var på sin mission, og efter at have fået sin eksamen med en B.A. i uddannelse, tog hun arbejde ved Madison School i Ogden i Utah.²³ På samme tidspunkt, i efteråret 1899 sluttede han sig til fakultetet på Weber-stavens akademi. I løbet af dette skoleår, mødtes de to ofte i en park mellem deres skoler. Det var der, han i december 1900 friede til hende. Hun spurgte: »Er du sikker på,

at jeg er den rette?» Han sagde, at han var sikker.²⁴ Den 2. januar 1901 blev Emma Ray Riggs og David O. McKay det første par i det 20. århundrede, der blev viet i templet i Salt Lake City.

En legendarisk underviser

I en alder af 28 år blev han i 1902 rektor for Weber Stake Academy. På trods af mange administrative ansvar fortsatte han med at tage aktiv del i undervisningen af de studerende. Han forblev forpligtet til uddannelse i hele sit liv, idet han troede på, at »sand uddannelse søger ikke alene at gøre mænd og kvinder til gode matematikere, sprogkyndige, grundige videnskabsmænd eller strålende litterære lys, men også til ærlige mennesker med dyd, mådehold og broderlig kærlighed. Den søger at skabe mænd og kvinder, som værdsætter sandhed, retfærdighed, visdom, gavmildhed og selvkontrol som de mest udvalgte egenskaber i et succesrigt liv.«²⁵

Han troede på, at uddannelse var vigtig for alle. Han tjente som rektor i en periode, hvor meget få kvinder modtog en videregående uddannelse. I en omtale af kvindernes vigtige rolle, skrev han følgende: »Der er ikke lagt så stor vægt på den rolle, som kvinder spillede i koloniseringen af de vestlige stater. Her følger vi blot menneskets almindelige praksis gennem tiderne. Kvinder bærer husholdningens byrde, har det største ansvar for at opdrage familien, inspirerer deres ægtemænd og sønner til at få succes, og mens disse får verdens bifald, forbliver hustruerne og mødrene, som i virkeligheden fortjener anerkendelse og ros, smilende tilfredse i deres ubemærkede opnaelser.«²⁶ Mens han arbejdede på Weber-stavens akademi, understregede han vigtigheden af uddannelse for begge køn, og tilmeldingen af kvinder gik stærkt fremad i hans embedstid.

I de år, hvor han tjente som professionel underviser og administrator på Weber-stavens akademi, virkede han også i Weber-stavens søndagsskolepræsidentskab, hvor han udviklede nye programmer. På det tidspunkt, da han blev kaldet til søndagsskolepræsidentskabet, modtog organisationen kun lidt formel vejledning fra Kirkens overordnede ledelse. Som anden assistende forstander – tildelt arbejdet i klasserne – begyndte David

Forholdet mellem præsident McKay og hans hustru, Emma Ray Riggs McKay (ses herover), var et eksempel som Kirkens medlemmer kunne følge.

O. McKay øjeblikkeligt at arbejde på at forbedre undervisningen i klasseværelset og indlæring ved at bruge de metoder, han havde lært som professionel underviser. En søndagsskoleleder beskrev hans arbejde på følgende måde:

»Han bad først om ugentlige møder for medlemmerne af stavens bestyrelse. Han lærte medlemmerne at lave en oversigt over hovedpunkterne i lektionerne og at vælge et mål (nu kaldet formål) for hver lektion. Han lærte dem at organisere og illustrere målet. Han understregede vigtigheden af lektiepræsentation og

anvendelse af målet for hvert barn. Dette blev opfulgt af et månedligt ... møde, hvor alle wardets søndagsskolelærere og -ledere blev bedt om at komme og i forvejen have læst de lektioner, man skulle tale om ... Som resultat af disse ... møder, gik lærerne hjem med et »sæt noter« for hver af de fire lektioner for den kommende måned ... [Disse] møder blev meget populære, og tilstedeværelsen ved hvert møde var mellem 90 og 100 procent.«²⁷

Nyhederne om den store succes i Weber-stavens Søndagsskole spredtes hurtigt. Præsident Joseph F. Smith, som på dette tidspunkt også tjente som hovedforstander i søndagsskolerne, var imponeret over David O. McKays opfindsomme ideer med hensyn til undervisning og inviterede ham til at skrive en artikel til *Juvenile Instructor*, et søndagsskoleblad.²⁸

Herrens apostel

Vægt på undervisning og indlæring

Den 9. april 1906 blev han, efter at have tjent seks år i Weber-stavens Søndagsskole, ordineret til apostel i en alder af 32. Ikke så lang tid herefter blev han også opretholdt som andenassistent i Søndagsskolens tilsynsråd. Han blev derpå førsteassistent i 1909 og tilsynsførende fra 1918 til 1934. Den samme opfindsomhed, som han brugte i Weber-stavens Søndagsskole, blev hurtigt sat i værk i hele Kirken. Han erkendte et behov for ensartede lektioner og skrev bogen *Ancient Apostles*, som blev udfærdiget som et af de første søndagsskolehæfter.

Ældste McKays navn blev synonymt med Søndagsskolen i de år, han tjente i De Tolv Apostles Kvorum, og han skrev stadig lektioner til Søndagsskolen, da han blev præsident for Kirken. I sit arbejde for at forbedre den evangeliske undervisning, var hans fokus ofte på børn. Med hans egne ord kommer børn »fra Faderen, rene og ubesmittede, uden iboende fordærv eller svaghed ... Deres sjæle er som pletfrit hvidt papir, hvorpå hele livets stræben eller resultater skal skrives.«²⁹ Han anså Søndagsskolen for at spille en vigtig rolle med hensyn til undervisning og karakteropbygning hos børn og unge.

Verdensturné og europæisk missionspræsident

Andre erfaringer forberedte David O. McKay til med tiden at kunne lede en verdensomspændende kirke. I december 1920 blev han og ældste Hugh J. Cannon, som var redaktør for *Improvement Era*, indsat af præsident Heber J. Grant og hans førsterådgiver, præsident Anthon H. Lund, til at rejse til alle Kirkens missioner og skoler i hele verden. I løbet af denne turné, som varede et år, rejste de omkring 100.000 km (mere end to gange rundt om jorden, og underviste og velsignede Kirkens medlemmer over hele verden. På trods af vanskeligheder, som f.eks. søsyge, hjemve og andre udfordringer i forbindelse med at rejse, udførte de deres mission med succes og ankom hjemme juleaften 1921. I dagene efter deres ankomst aflagde de fuld rapport til præsident Grant og blev afløst med ære.³⁰ Ved den første generalkonference efter deres hjemkomst, erklærede præsident Grant:

»Jeg glæder mig over, at bror McKay er sammen med os i dag. Bror McKay har rejst hele vejen rundt om jorden, siden han sidst var til konference – har besøgt vore missioner i alle dele af verden, og er vendt tilbage, ligesom alle missionærer, som rejser ud for at forkynde dette evangelium og kommer i kontakt med verdens befolkning og med alle variationer af tro i verden, med forøget lys, kundskab og vidnesbyrd om guddommeligheden af det værk, som vi er engageret i.«³¹

Da det var ældste McKays tur til at tale ved konferencen, sammenfattede han sine rejser med et stærkt vidnesbyrd: »Da vi rejste hjemmefra ... så vi fremad til turen, der lå foran os, med en del bekymring og ængstelse ... Den stærke fornemmelse for vores ansvar, tilstrækkelig til at opfylde ønsket hos præsident Grant, hans rådgivere og De Tolv, som havde bæret os med dette kald, gjorde, at vi søgte Herren, som jeg aldrig har søgt ham før i mit liv, og jeg vil gerne her i eftermiddag sige, at det løfte, som blev givet af Moses til Israels børn, lige før de gik over Jordanfloden ind i det forjættede land, er blevet opfyldt i vore oplevelser. Når vi søgte Herren med hele vores sjæl, vejledte og hjalp han os.«³²

Kort efter hans tilbagevenden fra verdensturneen blev han kaldet til at være præsident for Den Europæiske Mission. Han rejste til Liverpool i november 1922. Det var i forbindelse med denne kaldelse han begyndte med begrebet »ethvert medlem en missionær«, noget han fortsatte med at lægge vægt på som Kirkens præsident. Som missionspræsident reorganiserede han missionærerne i grupper med adskillige missionærer, der virkede som rejsende ældster for at hjælpe med at oplære andre missionærer i bedre undervisningsmetoder. En af hans største udfordringer var at neutralisere negativt pres. Hans metode bestod i personligt at kontakte redaktører og tale med dem, bede om lige muligheder for at præsentere sandheden om Kirken. Nogle få redaktører afviste hans anmodninger, men mange var meget imødekommende over for ham.³³ Hans evner inden for PR viste sig at være en stor velsignelse for Kirken, mens han var missionspræsident og i hele hans tjenestegerning.

Opretholdt til Det Første Præsidentskab

I efteråret 1934 blev han opretholdt som andenrådgiver til præsident Heber J. Grant. Præsident J. Reuben Clark jun., som havde tjent som præsident Grants andenrådgiver, blev førsterådgiver. Selv om præsident McKay kom ind i Det Første Præsidentskab med en stærk baggrund i Kirken, følte han sig stadig ydmyg over for kaldelsen den dag, han blev opretholdt. Han udtalte: »Det er unødvendigt at sige, at jeg er overvældet. I de sidste par dage har jeg haft svært ved at holde mine tanker og følelser under kontrol. Det lette hjerte, den frejdighed i ånden, som burde følge den høje udpegelse, som er kommet til mig, er på en måde blevet opvejet af en tungsindighed, som følger med erkendelsen af det store ansvar, som er en del af kaldelsen til Det Første Præsidentskab.«³⁴ Selv efter mange år i tjenesten som generalautoritet, indrømmede han, at det »mere eller mindre altid var en prøvelse at stå over for en forsamling«, og kende sit ansvars storhed.³⁵

I præsident McKays første år i Det Første Præsidentskab, stod Kirkens medlemmer over for den store depression. I 1936 bekendtgjorde Det Første Præsidentskab officielt Kirkens

sikkerhedsprogram, hvilket senere blev til Kirkens velfærdsprogram. Som stærk fortaler for velfærd, understregede præsident McKay, at åndelighed og velfærd var synonyme: »Det betyder noget at give tøj til dem, som er utilstrækkelig klædt, at sørge for tilstrækkelig mad til dem, hvis bord er tomt, at aktivere dem, som desperat kæmper mod den fortvivlelse, der kommer af tvungen lediggang, men når alt det er sagt og gjort, er de største velsignelser, der kommer fra Kirkens sikkerhedsplan dog åndelige. Åndelighed bliver bedre udtrykt ved at give end ved at modtage. De største åndelige velsignelser kommer ved at hjælpe hinanden.«³⁶

Efter præsident Grants død i 1945 blev George Albert Smith præsident for Kirken og kaldte præsident McKay til at tjene som sin andenrådgiver. Hans pligter fortsatte stort set som før, med nye muligheder og udfordringer hele tiden. Et af de mest krævende projekter, han påtog sig, var en stilling som formand for Utahs festligholdelse af 100-årsdagen, hvilket involverede månedsvis med planlægning midt i hans allerede tunge arbejdsbyrde. Hele statens festligholdelse, som kulminerede i juli 1947, blev udråbt som en stor succes. En lokalavis skrev følgende:

»Rodney C. Richardson, koordinator for Californiens hundredårsfest, kom til Salt Lake City for at studere Utahs hundredårsfest, som han måtte indrømme var grundlagt på den bedste planlægning i nationen. Manglen på alt det kommercielle er et af de eneste stående træk ved Utahs hundredårsdag. Det har været en virkelig historisk festligholdelse.« Ud over ros fra Californien skrev flere andre stater og anmodede om planer og anden litteratur, der havde at gøre med festligholdelsen.³⁷

Da præsident George Albert Smiths helbred begyndte at gå tilbage, øgedes hans to rådgiveres ansvar. I foråret 1951 besluttede præsident McKay og hans hustru, Emma Ray, at køre fra Salt Lake City til Californien på en meget tiltrængt ferie. Da de den første nat gjorde holdt i St. George i Utah, vågnede præsident McKay med et tydeligt indtryk af, at han skulle vende tilbage til Salt Lake City. Nogle få dage senere fik præsident George Albert Smith et slagtilfælde og døde den 4. april 1951.

Profet for en verdensomspændende kirke

Missionering og vækst i Kirken

Efter at have tjent som apostel i 45 år blev David O. McKay den 9. april 1951 Kirkens niende præsident med Stephen L Richards og J. Reuben Clark, jun. som rådgivere. I 1952 introducerede Det Første Præsidentskab den første officielle omvendelsesplan for fuldtidsmissionærer. Programmet skulle øge fuldtidsmissionærernes effektivitet ved at sørge for en standardisering af de lektioner, der skulle bruges ved undervisning af undersøgere. Skitsen omfattede fem lektioner med titlerne, »Mormons Bog«, »Historisk grundlag for gengivelsen«, »Kirkens særlige lærdomme«, »Ansvar ved medlemskab af Kirken«, og »At blive medlem af Kirken.«³⁸

Ni år senere, i 1961, sammenkaldte han til det første seminar for missionspræsidenter, som blev undervist i at opfordre familier til at bringe deres venner og naboer ind i fællesskabet og derpå få missionærerne til at undervise dem i deres hjem.³⁹ Ved at understrege begrebet, »ethvert medlem en missionær«, opfordrede han alle medlemmer til at forpligte sig til at bringe mindst et nyt medlem ind i Kirken hvert år. Et sproginstitut for nykaldede missionærer blev også grundlagt det år. Med disse nye initiativer voksede Kirkens medlemstal og antallet af fuldtidsmissionærer hurtigt. Under hans ledelse mere end fordobledes antallet af stave (til omkring 500), da nye stave blev dannet rundt om i verden i lande som Argentina, Australien, Brasilien, England, Tyskland, Guatemala, Mexico, Holland, Samoa, Skotland, Schweiz, Tonga og Uruguay. I 1961 blev medlemmerne af De Halvfjerds' Kvorum kaldet til højpræster for at imødekomme denne store vækst, så de kunne præsidere ved stavskonferencer, og det nye embede som De Tolvs regionalrepræsentanter blev oprettet i 1967.

Rejser som præsident

Præsident McKay rejste flere kilometer, end alle hans forgængere tilsammen. I 1952 indledte han den første af flere vigtige ture – en ni uger lang tur til Europa, hvor han besøgte ni

lande og flere missioner. Ved det første stop i Skotland indviede han dette lands første kirkebygning, som lå i Glasgow. I løbet af resten af turen afholdt han omkring 50 møder med kirkemedlemmer, blev interviewet adskillige gange og mødtes med embedsmænd fra mange lande.⁴⁰ I 1954 rejste han til den isole-rede mission i Sydafrika, og blev den første generalautoritet, der besøgte dette område. I den anden del af hans rejse besøgte han Kirkens medlemmer i Sydamerika. I 1955 besøgte han stillehavs-øerne, og senere om sommeren det samme år vendte han tilbage til Europa sammen med Tabernakelkoret.

Han følte, at hans rejser bragte »en stærkere erkendelse til medlemmerne af Kirken, om at de ikke er løsrevne dele, men i virkeligheden en del af Kirkens hele.«⁴¹ For første gang var Kirken i sandhed ved at blive global. Præsident McKay erklærede: »Gud velsigne Kirken. Den er verdensomspændende. Dens indflydelse burde føles i alle lande. Må hans ånd påvirke mennesker overalt og vende deres hjerte mod imødekommenhed og fred.«⁴²

Flere templer

Mens han var i Europa lavede han forberedelser til at opføre nye templer, de første, der skulle bygges uden for USA og Canada. Templet i Bern i Schweiz blev indviet i 1955 og templet i London i England blev indviet i 1958. Under hans præsident-skab blev templet i Los Angeles i Californien (1956), templet i Hamilton i New Zealand (1958) og templet i Oakland i Californien (1964) også indviet. Under hans ledelse blev der brugt film til tempelbegavelsen, hvilket gjorde det muligt, at ordinancerne kunne modtages på forskellige sprog.

Koordinering og samordning

I 1960 udpegede Det Første Præsidentskab ældste Harold B. Lee til at oprette Kirkens samordning i den hensigt at koordinere og konsolidere Kirkens programmer, reducere overlapning og øge kompetence og effektivitet. I en generalkonferencetale, hvor ældste Lee bekendtgjorde dette initiativ, sagde han: »Det er en udvikling, som ... har ligget præsident McKay på sinde, og nu belærer han, som Kirkens præsident, os om at gå fremad, at vi samordner præstedømmet, hjælpeorganisationerne og andre

enheder og gør det mere virkningsfuldt og mere effektivt, så vi kan spare vores tid, vores energi og vores indsats for at nå det vigtigste formål med at Kirken blev organiseret.«⁴³

Ambassadør for Kirken

Blandt folk fra andre trosretninger blev præsident McKay anset som værende en betydningsfuld åndelig leder. Han mødtes regelmæssigt med verdens ledere og lokale regerings embedsmænd. Han fik også besøg af USA's præsidenter, deriblandt Harry S. Truman, John F. Kennedy og Dwight D. Eisenhower. Ved en lejlighed inviterede USA's præsident, Lyndon B. Johnson, som ofte ringede til præsident McKay, ham til Washington, D.C., for at få personlige råd om flere sager, der bekymrede ham. Under besøget fortalte præsident McKay ham: »Lad din samvittighed vejlede dig. Lad folket vide, at du er oprigtig, og så vil de følge dig.«⁴⁴

Elsket taler og leder

Begyndende i hans ungdom og gennem hele livet studerede præsident McKay store forfatters ord og underviste ofte ud fra afsnit, som han havde lært udenad. Han fortalte f.eks. Kirkens medlemmer: »Wordsworths hjerte hoppede i livet på ham, når han så en regnbue på himlen. Burns' hjerte græd, når hans plovskær ramte en tusindfryd. Tennyson kunne plukke blomsten fra furerne i en mur og se, om han i den kunne læse mysteriet, om »alt, som Gud og mennesket er«. Alle disse og andre storslåede mennesker har i naturen vist os Guds håndværk.«⁴⁵

Kirkens medlemmer elskede at høre præsident McKay tale. Hans taler omfattede ofte inspirerende historier fra hans mange oplevelser, og han satte altid pris på god humor. Han nød at fortælle historien om en avidreng, som trykkede hans hånd, før han gik ind i en elevator. Drengen løb derpå ovenpå for at hilse på den aldrende profet, da han gik ud på etagen oven over. Drengen sagde: »Jeg ville bare gerne trykke din hånd en gang mere, før du dør.«⁴⁶

Hans taler ved generalkonferencerne understregede vigtigheden af hjemmet og familien som kilde til lykke og det sikreste svar mod prøvelser og fristelser. Grundsætningen, »ingen anden

succes kan erstatte fiasko i hjemmet«, blev ofte gentaget, når han opfordrede forældre til at bruge mere tid sammen med deres børn og belære dem om karakter og retskaffenhed. Han lærte dem: »Et rent hjerte i et rent hjem er altid i hviskeafstand fra himlen.«⁴⁷ Han kaldte hjemmet for »samfundets celle« og erklærede, at »det at være forældre står side om side med guddommelighed.«⁴⁸

Han talte om ægteskabets hellighed og henviste ofte til den kærlighed, han følte for sin familie og sin hustru, Emma Ray. Deres ægteskab, der varede mere end 60 år, blev eksempel på enhed for fremtidige generationer af sidste dages hellige. Han formanede: »Lad os lære ungdommen, at ægteskabsforholdet er en af de helligste forpligtelser, mennesket kender eller kan indgå.«⁴⁹

Da hans helbred begyndte at gå tilbage midt i 1960'erne, tilbragte han snart det meste af sin tid i en kørestol og kaldte flere rådgivere i Det Første Præsidentskab. På trods af sin stadig svagere fysiske tilstand, fortsatte han med at lede de administrative sider af Kirken og at undervise, lede og inspirere. Kort før sin død talte han ved et møde med Kirkens generalautoriteter i templet i Salt Lake City. Ældste Boyd K. Packer, som var til stede ved mødet, mindes oplevelsen som følger:

»[Præsident McKay] talte om tempelordinancerne og citerede udførligt fra ceremonierne. Han forklarede dem for os. (Det var ikke upassende, da vi var i templet). Efter at han havde talt nogen tid, holdt han en pause, stod i dybe tanker og så op mod loftet.

Jeg husker, at hans store hænder var foran ham, og de var foldede. Han stod og stirrede, som folk af og til gør, når de overvejer et dybsindigt spørgsmål. Så talte han: »Brødre, jeg tror, at jeg endelig er ved at forstå det.«

Her var han, profeten – apostel i mere end et halvt århundrede, og selv da lærte han, at han udviklede sig. Hans udtryk: »Jeg tror, at jeg endelig er ved at forstå det«, var meget trøstende for mig.⁵⁰ Selv med hans store forståelse af evangeliet og hans erfaring i Kirken var præsident McKay ydmyg nok til at erkende, at han stadig kunne lære og opdage dybere niveauer af betydning.

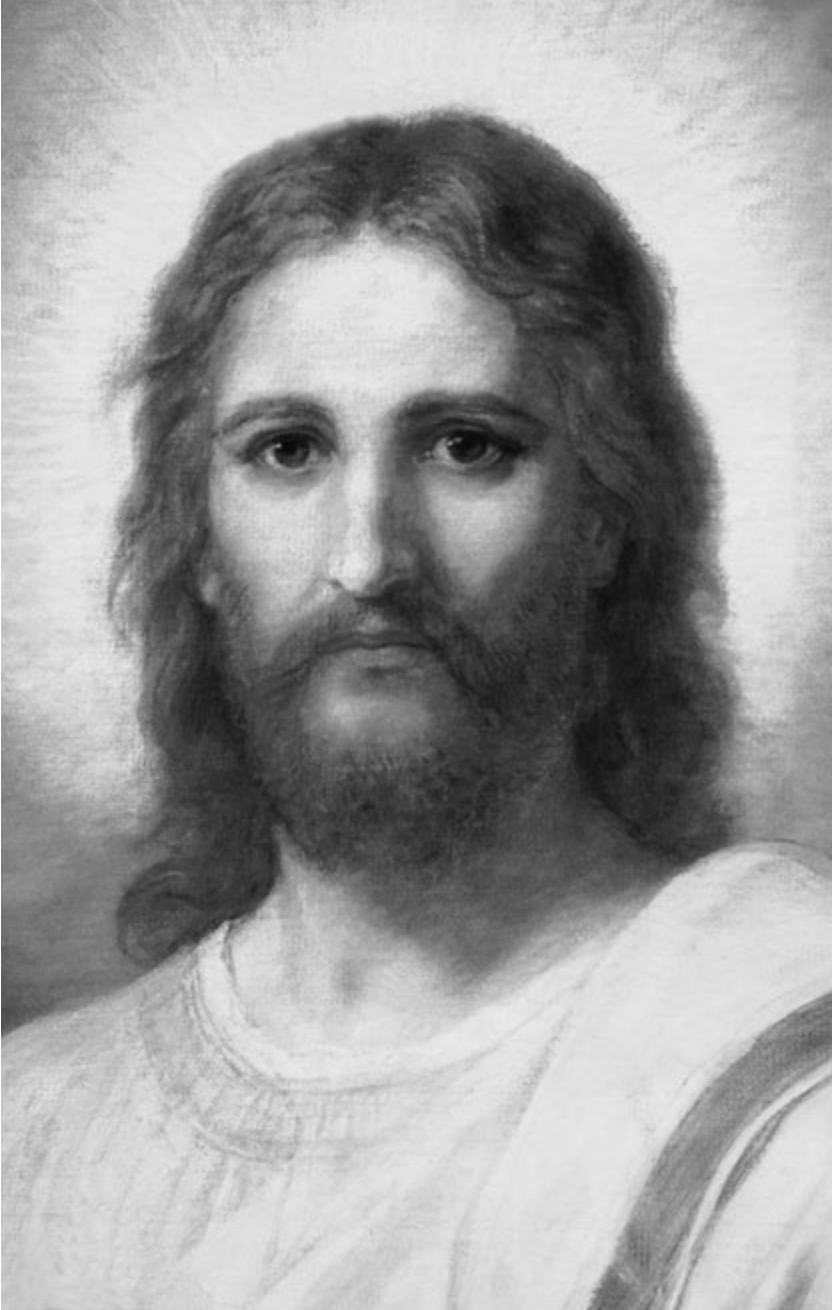
Efter at have tjent som Herrens profet i næsten 20 år, gik David O. McKay bort den 18. januar 1970 i Salt Lake City i Utah, med sin hustru, Emma Ray, og fem af sine børn ved sin sengekant. Som en hyldest til ham udtalte præsident Harold B. Lee, at han havde »forladt verden rigere og himlen endnu mere herligere ved de rige skatte, han havde givet os hver især.«⁵¹ Om David O. McKays arv erklærede hans efterfølger, præsident Joseph Fielding Smith: »Han var en mand med stor åndelig styrke, en født leder for mennesker, og en mand, der var elsket af sit folk og æret af verden. I al den tid, der kommer, skal mennesket rejse sig og velsigne hans navn.«⁵²

Noter

1. Se Jeanette McKay Morrell, *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 1966, s. 6-8.
2. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 8-10.
3. Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay*, 1956, s. 6.
4. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 22-23.
5. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 24-25.
6. Bryant S. Hinckley, »Greatness in Men: David O. McKay«, *Improvement Era*, maj 1932, s. 391; afsnitsinddeling ændret.
7. Jay M. Todd og Albert L. Zobell jun., »David O. McKay, 1873-1970«, *Improvement Era*, feb. 1970, s. 12.
8. Se Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 12-13.
9. »Peace through the Gospel of Christ«, *Improvement Era*, mar. 1921, s. 405-406.
10. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 8-9.
11. *Gospel Ideals*, 1953, s. 459.
12. »Expressions of Gratitude and the Importance and Necessity for the Conservation and Training of Youth«, *The Instructor*, nov. 1966, s. 413.
13. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
14. Leland H. Monson, »David O. McKay Was a Deacon, Too«, *Instructor*, sep. 1962, s. 299.
15. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 26.
16. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 28.
17. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 120.
18. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 31.
19. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s. 8-9.
20. *Home Memories of President David O. McKay*, s. 9.
21. Se *My Father, David O. McKay*, s. 1-2.
22. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, s. 4-5; afsnitsinddeling ændret.
23. Se *Home Memories of President David O. McKay*, s. 171.
24. Se *My Father, David O. McKay*, s. 4-6.
25. *Treasures of Life*, samlet af Clare Middlemiss, 1962, s. 472.
26. »Pioneer Women, Heroines of the World«, *Instructor*, juli 1961, s. 217.
27. George R. Hill, »President David O. McKay ... Father of the Modern Sunday School«, *Instructor*, sep. 1960, s. 314; afsnitsinddeling ændret.
28. Se *Instructor*, sep. 1960, s. 314; se også »The Lesson Aim: How to Select It; How to Develop It; How to Apply It«, *Juvenile Instructor*, apr. 1905, s. 242-245.
29. »The Sunday School Looks Forward«, *Improvement Era*, dec. 1949, s. 804.
30. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 66-72.
31. I Conference Report, apr. 1922, s. 16.

32. I Conference Report, apr. 1922, s. 63.
33. Se Keith Terry, *David O. McKay: Prophet of Love*, 1980, s. 89-93.
34. I Conference Report, okt. 1934, s. 89-90.
35. I Conference Report, okt. 1949, s. 116.
36. *Pathways to Happiness*, samlet af Llewelyn R. McKay, 1957, s. 377; afsnitsinddeling ændret.
37. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 95-96.
38. Se *Deseret News*, Church section, den 9. apr. 1932, s. 9
39. Se »Every Member a Missionary«, *Improvement Era*, okt. 1961, s. 709-711, 730-731.
40. Se *My Father, David O. McKay*, s. 217-237.
41. *Gospel Ideals*, 1953, s. 579.
42. I Conference Report, okt. 1952, s. 12.
43. I Conference Report, okt. 1961, s. 81.
44. Se *Highlights in the Life of President David O. McKay*, s. 262-266.
45. I Conference Report, okt. 1908, s. 108.
46. Se *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, s. 232-233.
47. I Conference Report, apr. 1964, s. 5.
48. *Pathways to Happiness*, s. 117.
49. *Pathways to Happiness*, s. 113.
50. *The Holy Temple*, 1980, s. 263.
51. *Stand Ye In Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, 1975, s. 178
52. I Conference Report, apr. 1970, s. 4.

*»Lad mænd og kvinder overalt holde deres øjne på ham, som altid skinner
som et lys for hele verden – for Kristus er vejen, sandbeden og livet.«*

Jesus Kristus: »Vejen, sandheden og livet«

Hvis vi søger livets virkelige formål, skal den enkelte leve for noget, der er større end selvet. Han hører Frelserens røst sige: »Jeg er vejen, sandheden og livet ...« (Joh 14:6).¹

Indledning

Den 4. december 1920 indledte ældste David O. McKay og hans rejsekammeret, Hugh J. Cannon, stavspræsident og redaktør for Kirkens blad, *Improvement Era*, deres opgave fra Det Første Præsidentskab ved at besøge og styrke Kirkens medlemmer over hele verden. Deres tur varede et år og strakte sig over 100.000 km; over halvdelen af turen rejste de på havet. Om aftenen den 10. maj 1921 havde ældste McKay følgende oplevelse, da de sejlede mod det, som nu er Vestsamoa:

»Hen imod aften var genspejlingen af en smuk solnedgangs efterglød helt fantastisk! ... Mens jeg stadig tænkte på denne smukke udsigt, gik jeg denne aften i seng klokken ti ... Så faldt jeg i søvn og så i et syn noget uendeligt ophøjet. I horisonten så jeg en smuk, hvid by. Selv om den var langt væk, var det som om jeg vidste, at der var træer med overdådig frugt, buske med strålende farvede blade og blomster i fuldkommen flor overalt. Den klare himmel foroven syntes at genspejle disse smukke farvetoner. Så så jeg en storslået skare af folk, der nærmede sig byen. De var hver især iført en hvid, folderig kappe og hvidt hovedpynt. Straks syntes min opmærksomhed at fokusere på deres leder, og selv om jeg kun kunne se hans profil og hans legeme, genkendte jeg ham straks som min Frelser! Hans åsyns skær og udstråling var herligt at se. Der var en fred omkring ham, som syntes mageløs – det var guddommeligt!

Denne by, forstod jeg, var hans. Det var den evige by; og de mennesker, som fulgte ham skulle bo der i fred og evig lykke.

Men hvem var de?

Som om Frelseren læste mine tanker, svarede han mig ved at pege på en halvcirkel, som viste sig over dem, og på hvilken der stod skrevet med guldbogstaver:

*»Det er dem, som har overvundet verden –
som i sandhed er blevet født igen!«²*

I sin første generalkonferencetale som Kirkens præsident, bekræftede præsident McKay sit vidnesbyrd om Frelsen og om de velsignelser, som kommer til dem, som følger ham.

»Ingen kan præsidere over denne kirke uden først at være i harmoni med Kirkens overhoved, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Han er vores overhoved. Dette er hans kirke. Uden hans guddommelige ledelse og konstante inspiration kan vi ikke få succes. Med hans vejledning, med hans inspiration kan vi ikke fejle ...

... Jeg ved, at han eksisterer og er villig til at vejlede og lede alle, som tjener ham.«³

David O. McKays lærdomme

Kristus er menneskehedens lys.

Kristus er menneskehedens lys. I dette lys ser mennesket tydeligt sin vej; når den afvises, snubler menneskets sjæl i mørket. Intet menneske, ingen gruppe, intet land kan opnå sand succes uden at følge ham, som sagde:

»Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

Det er sørgeligt, når personer eller lande slukker dette lys – når Kristus og hans evangelium bliver fortrængt af jungleloven og sværdets styrke. Den største tragedie i verden i øjeblikket er dens mangel på tro på Guds godhed og dens mangel på tro på evangeliets lærdomme.⁴

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror på, at Jesus i sit liv og i sine lærdomme åbenbarer en standard for personlig

efterlevelse og sociale forhold, som, hvis den fuldtud efterleves personligt og i menneskeskabte organisationer, ikke alene ville mindske samfundets nuværende onder, men også bringe lykke og fred til menneskeheden.

Hvis det siges, at ... såkaldte kristne lande ikke har været i stand til at nå et sådant mål, svarer vi, at enhver fiasko med hensyn til at gøre det, kan skyldes det faktum, at de ikke har anvendt sand kristendoms principper og lærdomme ...

... Den menneskelige familie har lidt under tøjlesløse udtryk og tilkendegivelser for selvished, had, misundelse, grådighed – dyriske følelser, som har ført til krig, ødelæggelse, pest og død. Hvis blot de enkleste principper af Frelserens lærdomme havde været efterlevet, ville historien have været anderledes.⁵

Når kristne over hele verden har tro [på Kristus] flydende i sine årer, når de føler loyalitet i deres hjerte for den opstandne Kristus og for de principper, der er forbundet dermed, vil menneskeheden have taget det første store skridt mod den vedvarende fred, som vi dagligt beder for: Afvis ham og verden være blive fyldt med had og gennemvædet af blod på grund af gentagne krige.⁶

Jesu Kristi evangelium er den smeltedigel, hvor had, misundelse og grådighed bliver fortæret, og god vilje, venlighed og kærlighed forbliver som en indre higen, ved hvilket mennesket i sandhed lever og udvikler sig.

Lad mænd og kvinder overalt holde deres øjne på ham, som altid skinner som et lys for hele verden – for Kristus er vejen, sandheden og livet, den eneste sikre Vejleder til det tilflugtssted med fred, som folk i hele verden oprigtigt beder for.⁷

Kristus underviste i og var et eksempel på vejen til det ideelle liv blandt vore medmennesker.

»Hvordan kan vi kende vejen?« spurgte Thomas, da han sad sammen med sine medapostle og sin Herre omkring bordet efter naderen den mindeværdige aften ved forrådelserne, og Kristi guddommelige svar var: »Jeg er vejen, sandheden og livet ...« (Joh 14:5-6). Og det er han! Han er kilde til vores trøst, vores livs inspiration, ophav til vores frelse. Hvis vi ønsker at kende vores forhold

til Gud, går vi til Jesus Kristus. Hvis vi vil kende sandheden af sjælens udødelighed, ser vi eksemplet i Frelserens opstandelse.

Hvis vi ønsker at lære om det ideelle liv blandt vore medmennesker, kan vi finde et fuldkomment eksempel i Jesu liv. Uanset hvad vore ædle ønsker, vores høje stræben, vore idealer i hvilken som helst fase af livet er, kan vi se hen til Kristus og finde fuldkommenhed. Når vi derfor søger en standard for moralsk mandighed, kan vi blot gå til manden fra Nazaret og i ham finde udtryk for alle dyder, som skal til for at udgøre det fuldkomne menneske.

De dyder, der tilsammen udgør disse fuldkomne egenskaber er sandhed, retfærdighed, visdom, gavmildhed og selvkontrol. Alle hans tanker, ord og gerninger var i harmoni med guddommeligt lov og derfor sande. Kommunikationskanalen mellem ham og Faderen var altid åben, så at sandhed, som hviler på åbenbaring, altid var kendt for ham.⁸

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige accepterer Jesu ord som bogstavelig sandhed: »Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10). Vi tror dog, at dette liv i overflod ikke alene opnås ved åndelig ophøjelse, men også ved i dagligdagen at anvende de principper, som Jesus lærte os.

Disse principper er få og enkle og kan, hvis man ønsker det, anvendes af enhver normal person. Det første af disse, og grundlaget, hvorpå et sandt kristent samfund er opbygget, er: »Og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke ...« (Mark 12:30). En tro på et højeste væsen, som lever og elsker sine børn – en tro, som giver kraft og liv til sjælen. En sikkerhed for, at man kan nærme sig ham for at få vejledning, og at han vil tilkendegive sig for dem, som søger ham.

Noget andet er at acceptere den sandhed, at livet er en gave fra Gud og derfor guddommeligt. Den rette brug af denne gave tilskynder mennesket til at blive mester over, ikke slave af naturen. Hans lyster skal kontrolleres og bruges til gavn for hans helbred og forlængelse af hans liv. Hans lidenskaber skal mestres og kontrolleres til andres lykke og velsignelse, og racens bestandighed.

Et tredje princip er personlig retskaffenhed. Med dette mener jeg almindelig hverdagsagtig ærlighed, ædruelighed og respekt for

andres rettigheder, hvilket vil vinde andres tillid. Denne erkendelse gælder lande såvel som den enkelte. Det er lige så forkert af et land, fordi det er magtfuldt, at stjæle fra en anden og undertrykke det, som det er for en person at røve og dræbe sin næste.

Noget fjerde, som er nødvendigt, er social bevidsthed, som i hver enkelt vækker erkendelsen af, at det er en pligt at gøre verden bedre, fordi man har været i den.⁹

Frelserens liv blev hovedsageligt styret af ... *Personlig renhed* og *tjeneste*. Han holdt sig fuldstændig uplettet af verdens synder, og hengav sit liv til andre, til frelse for den menneskelige familie. Han tog sig altid af de undertrykte, trøstede de syge, helbredte de sårede og handicappede og gav sit liv for verden.¹⁰

Der er et bydende behov for en drastisk ændring i menneskets handlemåde med hinanden. Der har aldrig været et tidspunkt i verdenshistorien, hvor en ændring til det bedre var mere nødvendig. Og eftersom afvisning af Kristi lærdomme har resulteret i gentagne katastrofer med kun periodiske pusterum med fred og fremgang, hvorfor i alverden skulle folk så ikke være villige til at erstatte selvsk forherligelse med Kristi principper for broderligt hensyn, retfærdig handlemåde, det menneskelige livs værdi og hellighed, tilgivelsens dyd, fordømmelse af hykleriets og begærets synd samt kærlighedens frelsende kraft.¹¹

Medlemmer af Kristi Kirke er forpligtede til at gøre den syndfri Menneskesøn til deres ideal. Han er det eneste syndfri væsen, som nogensinde har vandret på jorden, det højeste eksempel på ædelhed, guddommelig af natur, fuldkommen i sin kærlighed, vor Forløser, vor Frelser, den ubesmittede søn af vor Evige Fader, Lyset, Livet, Vejen.¹²

Jeg accepterer Jesus Kristus som personifikationen af menneskelig fuldkommenhed.¹³

Kristi lærdomme er anvendelige i dagligdagen.

Jeg tror på ethvert ord, Jesus talte, og for mig er hans lærdomme anvendelige i min tilværelse og i jeres. Når vi husker det faktum, at vi er vor himmelske Faders børn, bliver vi, når vi søger Guds rige først, bevidste om et nyt mål i livet ... Kun ved

en fuldstændig underkastelse af vores indre liv, rejser vi os over naturens selviske og smudsige påvirkning ...

I næsten to tusind år har mennesket anset [Kristi lærdomme] for upraktiske – for ideelle, siger de, men hvis vi oprigtigt tror på Kristi guddommelighed, at han er »vejen, sandheden og livet« (se Joh 14:6), kan vi ikke blive ved med at tvivle på muligheden for at anvende hans lærdomme i hverdagen.

Sandt nok er der tunge problemer at løse – slummens ondskab, de altid tilbagevendende konflikter mellem arbejde og kapital, fuldskab, prostitution, had mellem lande og hundredvis af andre gængse problemer. Kristi appel om personlig retskaffenhed, ære, retfærdighed og kærlighed er, hvis man giver agt på den, grundlæggende i den rigtige mængde i alle disse sociale og økonomiske vanskeligheder.

Før verden overhovedet nærmer sig disse idealer, må menneskets hjerte bestemt ændres. Kristus kom ind i verden i denne bestemte hensigt. Hovedårsagen for at forkynde evangeliet er at ændre menneskets hjerte og liv ... De, som er blevet omvendt ... kan bære vidnesbyrd om, at omvendelsen ændrede deres liv ... Ved en sådan omvendelse bringer de fred og glæde til verden i stedet for strid [og] lidelse.¹⁴

Som første skridt ... anvend ærligt den enkle befaling om at sætte sig selv i den andens sted, som er den sikreste måde, hvorpå man kan udelukke den bitterhed, der er karakteristisk for misforståelser.

Intet tænkende menneske kan med sandhed sige, at anvendelsen af denne ene, enkle handling, ikke medfører en bedre verden, hvis den bliver praktiseret.

Lige så effektiv og anvendelig er hans lærdomme om værdien og helligheden af menneskelivet, tilgivelsens dyd, nødvendighed af retfærdighed, hans fordømmelse af hykleriets synd og om begærlighed, hans lærdomme om kærlighedens frelsende magt og om sjælens udødelighed.¹⁵

Efterlevelse af Kristi lærdomme fører til sand storhed og lykke.

Intet menneske kan oprigtigt beslutte sig til at leve op til Jesus fra Nazarets lærdomme i sin hverdag uden at fornemme en

ændring i sit indre. Udtrykket »født på ny« har en dybere betydning end mange mennesker forbinder det med. Denne ændrede følelser er måske ubeskrivelig, men den er realistisk.

Lykkeligt er det menneske, som i sandhed har følt den opløftende, forandrende magt, der kommer fra denne nærhed til Frelseren, dette slægtskab til den levende Kristus. Jeg er taknemmelig for, at jeg ved, at Kristus er min Forløser.¹⁶

Det højeste af alle idealer er Jesus fra Nazarets lærdomme og især hans liv, og det menneske, som er mest kristuslignende, er i sandhed stor.

Hvad du oprigtigt tror i dit hjerte om Kristus vil afgøre, hvem du er, og vil i høj grad afgøre dine gerninger. Intet menneske kan studere denne guddommelige personlighed og acceptere hans lærdomme uden at blive bevidst om en opløftende og forfinende påvirkning i sig selv.¹⁷

Ved at vælge ham som vores ideal, kan vi i os selv skabe et ønske om at blive som ham, at have fællesskab med ham. Vi opfatter livet, som det burde være, og som det kan være.¹⁸

Han lovede ingen materielle belønninger, men han lovede fuldkommen, guddommelig manddom ... »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!« (se Matt 5:48). Og med denne guddommelige manddom kommer den deraf resulterende lykke, sand lykke.¹⁹

Evangeliet, det glade budskab om stor glæde, er menneskehedens sande vejledning, og den mand eller kvinde er mest tilfreds, som lever nærmest dets lærdomme, som er modsætning til had, forfølgelse, tyranni, herredømme, uretfærdighed – det, som medfører prøvelser, ødelæggelse og død over hele verden. Det, som solen på den blå himmel er for jorden, der kæmper for at komme fri af vinterens greb, er Jesu Kristi evangelium for den sørgende sjæl, der længes efter noget højere og bedre, end det menneskehedens endnu har fundet på jorden.

Hvilken herlig tilstand, der vil komme til denne gamle verden, når det i sandhed kan siges til Kristus, menneskehedens forløser: »Alle leder efter dig« (Mark 1:37). Selviskhed, misundelse, had,

løgn, tyveri, snyd, ulydighed, uenighed og krige mellem nationer vil så ikke mere være til!²⁰

Vi fejrer hans fødsel, i hvis mission på jorden (1) Gud herliggøres, (2) jorden loves fred, (3) alle mennesker får Guds forsikring om Guds velbehag!

Hvis ethvert menneske, der fødes i verden, som banner for sit liv havde disse tre herlige idealer – ville livet være meget smukkere og lykkeligere! Med et sådant mål ville alle søge det, som er rent, retfærdigt, ærbart, dydigt og sandt – alt som fører til fuldkommenhed ... Han ville sky det, som er urent, uærligt eller usselt. Hvis ethvert menneske *ønskede* at vise venlighed mod sin næste og stræbte efter at udtrykke dette ønske ved tusindvis af venlige ord og små gerninger, som genspejler uselvskhed og selvpofrelse, hvor ville hver især da bidrage til universel fred på jorden og lykke for menneskeheden!²¹

Hvor ville det blive en dejligere verden, hvis mennesket f.eks. oprigtigt stræbte efter at anvende Kristi råd: »Hvis du har noget imod en bror, så gå til ham« (se Matt 5:23-24). Eller hans formaning: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed« (se Matt 6:33), hvilket ganske enkelt betyder, at man ikke skal være så bekymret for verdslige ting, så de bliver vigtigere end åndelige evner.²²

Jeg tror og ved, at ved ham og kun ved ham, og ved lydighed mod Jesu Kristi evangelium kan vi finde lykke og frelse i denne verden og evigt liv i den kommende.²³

Forslag til studium og samtale

- Hvilke store problemer står menneskeheden over for i dag? Hvilke bestemte principper underviste Jesus Kristus om som kunne løse disse problemer? Hvordan hjælper de med at løse dem?
- Hvorfor er tro på Jesus Kristus nødvendig for at forbedre tilstandene i verden i dag? Hvad betyder det for dig, at Jesus Kristus er »vejen, sandheden og livet«?
- Hvad hindrer folk i at anvende Frelserens lærdomme i deres tilværelse i dag? På hvilke måder kan vi, som kirke og som enkeltpersoner, fremme hans standarder i verden?

- Jesus Kristus sagde, at han kom ind i verden, så vi »skal have liv og have i overflod« (Joh 10:10; se s. 4). På hvilke måder har Frelseren hjulpet dig med at have i overflod?
- Præsident McKay bar vidnesbyrd om Jesus Kristus som »personifikationen af menneskelig fuldkommenhed« (side 5). Nævn nogle af Jesu Kristi egenskaber, som gør ham til eksemplet på fuldkommenhed (se s. 4-5). I hvilken udstrækning er disse egenskaber realistisk opnåelige for os? Hvad kan vi gøre for at gøre vores personlige liv mere kristuslignende?
- Præsident McKay lærte os, at de, som anvender Frelserens lærdomme, vil føle en forandring i sig selv (se s. 7). Hvordan har I set, at dette er sandt for jer eller andre? Hvad er betydningen af præsident McKays brug af ordene »født på ny«? (Se s. 7-8).

Beslægtede skriftsteder: Mattæus 11:28-30; Johannes 13:15-17; 3 Nephi 27:21-22, 27; L&P 84:49-54

Noter

1. I Conference Report, okt. 1969, s. 8.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 59-60; afsnitsinddeling ændret.
3. I Conference Report, apr. 1951, s. 157, 159.
4. *Treasures of Life*, saml. Clare Middlemiss, 1962, s. 203-204.
5. »What Doth It Profit?« *Improvement Era*, jan. 1970, s. 2.
6. I Conference Report, apr. 1944, s. 124-125.
7. »Walk in the Light«, *Improvement Era*, apr. 1954, s. 222.
8. I Conference Report, apr. 1968, s. 6-7.
9. »What Doth It Profit?« *Improvement Era*, jan. 1970, s. 3.
10. I Conference Report, apr. 1918, s. 81.
11. »Walk in the Light«, *Improvement Era*, apr. 1954, s. 221-222.
12. *Treasures of Life*, s. 210.
13. I Conference Report, okt. 1965, s. 144.
14. I Conference Report, okt. 1953, s. 10-11; afsnitsinddeling ændret.
15. I Conference Report, okt. 1942, s. 69-70.
16. I Conference Report, apr. 1944, s. 124.
17. I Conference Report, apr. 1951, s. 93.
18. I Conference Report, apr. 1951, s. 98.
19. I Conference Report, apr. 1953, s. 137-138.
20. I Conference Report, apr. 1968, s. 9.
21. *Gospel Ideals*, 1953, s. 36-37.
22. I Conference Report, apr. 1944, s. 124.
23. I Conference Report, okt. 1953, s. 9.

Præsident McKay lærte os, at vores »jordiske eksistens blot er en prøve« for at se, om vi vælger at følge og udvikle vores timelige natur eller vores åndelige natur.

Menneskets dobbelte natur

Spørgsmålet er så: Hvad vil give det bedste liv i overflod – forkælelse af vores fysiske natur eller udvikling af vores åndelige selv? Er det ikke det virkelige problem?¹

Indledning

Ved en generalkonferencetale i 1949 fortalte præsident McKay følgende beretning:

»Der findes en gammel historie ... som fortæller om en oplevelse, som en stor kunstner, der var optaget af at male et vægmaleri i en domkirke i en siciliansk by, havde. Emnet var Kristi liv. I mange år arbejdede kunstneren flittigt, og til sidst var vægmaleriet færdigt, med undtagelse af de to vigtigste figurer, Jesusbarnet og Judas Iskariot. Han søgte overalt efter modeller til disse to personer.

En dag, mens han gik i en gammel del af byen, mødte han nogle børn, der legede på gaden. Blandt dem var en 12-årig dreng, hvis ansigt rørte malerens hjerte. Det var en engels ansigt – måske et meget snavset et, men han havde brug for ansigtet.

Kunstneren tog barnet med hjem, og dag efter dag sad drengen tålmodigt, indtil Jesusbarnets var færdigt.

Men maleren havde ikke held med at finde en model for Judas. I årevis fortsatte han sin søgen, plaget af frygt for, at hans mesterværk ville forblive ufærdigt.

En eftermiddag, i en kro, så maleren en mager og laset person vakle over dørtrinnet og falde om på gulvet, idet han tiggede om et glas vin. Maleren løftede ham op og så ind i et ansigt, som overraskede ham. Det syntes at kendetegne alle menneskehedens synder.

»Kom med mig,« sagde maleren, »jeg vil give dig vin, mad og tøj.«

Her var endelig hans model til Judas. I mange dage og dele af mange nætter arbejdede maleren febrilsk på at færdiggøre sit mesterværk.

Efterhånden som arbejdet gik, ændrede modellen sig. En mærkelig anspændthed erstattede den sløve kraftesløshed, hans blodskudte øjne så med rædsel på det malede billede af ham selv. En dag standsede maleren sit arbejde, da han så sin models nervøsitet, og sagde: »Min søn, jeg vil gerne hjælpe dig. Hvad er det der bekymrer dig sådan?«

Modellen hulkede og begravede sit ansigt i sine hænder. Efter et stykke tid løftede han sine bønfoldende øjne mod den gamle malers ansigt.

»Husker du mig ikke nu? For mange år siden var jeg din model til Jesusbarnet.«

Efter at have fortalt historien, sagde præsident McKay: »Historien kan være sand eller fiktion, men den lektie, den lærer os, er sand i livet. Den udsvævende mand traf et forkert valg i sin ungdom, og da han søgte tilfredsstillelse i eftergivenhed, sank han dybere og dybere, indtil han væltede sig i sølet.«²

David O. McKays lærdomme

Vi har hver især to forskellige legemer: Det fysiske og det åndelige.

Mennesket er et dobbelt væsen, og hans liv er en del af Guds plan. Det er det første grundlæggende faktum, vi skal huske. Mennesket har et *naturligt* legeme og et *åndeligt* legeme. Skrifterne er meget tydelige omkring dette faktum:

»Og Guderne dannede manden af jordens støv og tog hans ånd (dvs. mandens ånd) og satte den i ham, og blæste livsånde i hans næsebor, og manden blev en levende sjæl« (Abraham 5:7).

Menneskets legeme er derfor blot det tabernakel, hvori hans ånd dvæler. For mange, alt for mange mennesker har tendens til at anse legemet som mennesket og koncentrerer derfor sig om at tilfredsstille legemets forgodtbefindende, dets lyster, ønsker og lidenskaber. For få erkender, at det virkelige menneske er en udødelig ånd, som er »intelligens eller sandhedens lys« (se L&P

93:29), gjort levende som en personlig eksistens, før legemet blev undfanget, og at denne personlige eksistens med alle dens kendetegnende træk vil fortsætte, efter at legemet ophører med at fungere i dets jordiske omgivelser. Frelseren sagde:

»Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen« (Joh 16:28).

Ligesom Kristi ånd i forudtilværelsen levendegjorde et legeme af kød og ben, så bliver ethvert menneskes ånd fra forudtilværelsen født ind i denne verden. Vil I huske det, som livets første grundlæggende sandhed?

Spørgsmålet er så: Hvilken overflod vil give det bedste liv – forkælelse af vores fysiske natur eller udvikling af vores åndelige selv? Er det ikke det virkelige problem?³

Eftergivenhed over for det fysiske menneskes lyster og ønsker tilfredsstillende kun i øjeblikket og kan føre til ulykke, elendighed og mulig nedværdigelse; åndelige opnåelser giver varende lykke.

I sit brev til galaterne opregner Paulus specifikt »kødets gerninger«, som han kalder dem, og »Åndens frugt«. Bemærk denne klassifikation: Kødets gerninger tilkendes gives som disse:

»... utugt, urenhed, udsvævelse,

afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, misundelse, hid-sighed, selviskhed, splid, kliker,

nid, drukkenskab, svir og mere af samme slags. Jeg siger jer på forhånd, som jeg før har sagt, at de, der giver sig af med den slags, ikke skal arve Guds rige.

Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed.

mildhed og selvbeherskelse. Alt dette er loven ikke imod!

De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet sammen med lidenskaberne og begæringerne.

Lever vi i Ånden, skal vi også vandre i Ånden« (Gal 5:19-25).⁴

Der er noget, der er højere end dyrelivet, nemlig den åndelige sfære, hvor der er kærlighed, menneskesjælens mest guddommelige egenskab. Der er også sympati, venlighed og andre egenskaber.⁵

Der er noget i [mennesket], som tilskynder det til at rejse sig over selvet, at kontrollere sine omgivelser, at mestre legemet og alle fysiske ting og leve i en mere ophøjet og smukkere verden.⁶

Mennesket har en mere storslået skæbne end blot at leve som et dyr. Det er et strejf af Ånden! Enhver mand, som har følt ånden, har et vidnesbyrd, og også enhver kvinde har et vidnesbyrd om, at mennesket er et dobbelt væsen. Det har et legeme, ligesom alle dyr har. Men det har noget, som kun kommer fra vor himmelske Fader, og det har ret til, ja, er modtagelig for hvisken, modtagelig for påvirkning fra sin guddommelige forælder via Helligånden, mediet mellem os og Gud Faderen og hans søn Jesus Kristus.⁷

**Livet er en prøve for at se, hvilken af vore to sider,
vi vil følge og udvikle.**

Menneskets jordiske eksistens er blot en prøve for at se, om det vil koncentrere sin indsats, sit sind, sin sjæl om det, som bidrager til den fysiske sides behagelighed og tilfredsstillelse, eller om det vil gøre det til sit livs søgen at opnå åndelige kvaliteter.

»Enhver ædel impuls, ethvert uselvsk udtryk for kærlighed, enhver tapper lidelse for det rette, enhver overgivelse af selvet til noget, som er højere end selvet, enhver loyalitet mod et ideal, enhver uselvsk hengivenhed over for et princip, enhver hjælp-somhed over for menneskeheden, enhver handling i selvkontrol, hele sjælens mod, ubesejret af forstillelse og taktik, men ved at være, gøre og leve for det gode for det godes skyld – det er åndelighed.«⁸

I almindelighed findes i mennesket en guddommelighed, som forsøger at skubbe ham fremad og opad. Vi tror, at denne kraft i ham er den ånd, der kommer fra Gud. Mennesket levede, før han kom til denne jord, og han er her nu for at stræbe efter at fuldkommengøre den ånd, der er i ham. På et vist tidspunkt i livet, er mennesket bevidst om et ønske om at komme i berøring med det uendelige. Hans ånd rækker ud efter Gud. Denne følelse er universel, og alle mennesker burde i dybeste oprigtighed være optaget af det samme store værk – søgen efter og udvikling af åndelig fred og frihed.⁹

Valget er der, uanset om vi lever i den fysiske verden som dyr, eller vi bruger det, som jorden tilbyder os af midler til at leve i den åndelige verden, som vil føre os tilbage til Guds nærhed.

Dette betyder specifikt:

Om vi vælger selviskhed eller om vi vil fornægte os selv til andres gavn.

Om vi vil sætte eftergivenhed over for sult [og] lidenskab højt, eller vi vil udvikle tilbageholdenhed og selvkontrol.

Om vi vil vælge tøjlesløshed eller kyskhed.

Om vi vil opmuntre til had eller udvikle kærlighed.

Om [vi] vil udøve grusomhed eller venlighed.

Om [vi] vil være kyniske eller optimistiske – fulde af håb.

Om vi vil være forrædere – illoyale mod dem, som elsker os, mod vores land, mod Kirken eller mod Gud – eller vi vil være loyale.

Om vi vil være fulde af bedrag eller ærlige, holde vore løfter.

Om [vi har] en bagtalende eller en kontrolleret tunge.¹⁰

Om et menneske vil stille sig tilfreds med det, som vi kalder dyreverdenen, og det, som dyreverdenen kan give ham, og uden anstrengelser give efter for sine lyster og lidenskaber, for at synke dybere og dybere ned i eftergivenhed, eller ved selvbeherskelse hæve sig til nydelse af intellektuelle, moralske og åndelige glæder, afhænger af hvilke valg han træffer dag for dag – ja, time for time – hele sit liv.¹¹

Hvor er det en parodi på den menneskelige natur, når en person eller gruppe af personer stadig, efter at være begavet med en bevidsthed om at være i stand til at rejse sig i menneskelig ærbarhed til verdener, som ikke kan skelnes af lavere skabninger, vil være tilfredse med at adlyde dyreinstinkter, uden at gøre nogen indsats for at opleve glæden ved godhed, renhed, selvkontrol og tro, som kommer ved overholdelse af moralske regler! Hvor er det tragisk, når mennesket, som blev »gjort kun lidt ringere end Gud, med herlighed og ære ... kronet« (Sl 8:6), er tilfreds med ligge i støvet, som dyrene.¹²

Jorden i al sin majestæt og vidunder er ikke skabelsens hensigt og formål. »... [Min] herlighed« siger Herren selv, »[er] at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Og mennesket bør i udøvelsen af sin guddommelige gave, handlefrihed, føle sig forpligtet, føle *forpligtelsen* til at hjælpe Skaberen i opnåelsen af dette guddommelige formål.

Den sande hensigt med dette liv er ikke blot eksistens, ikke nydelse, ikke berømmelse, ikke rigdom. *Det sande formål med livet er fuldkommengørelse af menneskebeden ved den individuelle indsats under vejledning af Guds inspiration.*

Virkelig liv er svaret på det bedste i os. Kun at være levende for lyster, fornøjelser, stolthed, at tjene penge og ikke sans for godhed og venlighed, renhed og kærlighed, poesi, musik, blomster, stjerner, Gud og evige håb, er at fratage sig selv livets virkelige glæder.¹³

Åndelighed kræver selvkontrol og fællesskab med Gud.

Åndelighed, vores sande mål, er bevidstheden om sejr over selvet og om fællesskab med det uendelige.¹⁴

Åndelighed tilskynder os til at besejre vanskeligheder og opnå mere og mere styrke. At føle sine evner udfoldes og sandheden udvide sjælen er en af livets største oplevelser. At være ærlig over for sig selv og være loyal mod højere idealer udvikler åndelighed. Den virkelige prøve for enhver religion er den slags mennesker, den udformer. At være »ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle« (se 13. trosartikel) er dyder, som bidrager til sjælens højeste bedrifter. Det er »det guddommelige i mennesket, det højeste, kroningens gave, som gør ham konge over al skabelse.«¹⁵

Det menneske som ... har i sinde at gøre den verden, han lever i, bedre, ønsker at bidrage til sin families og sin næstes lykke, og som gør alt for Guds herlighed, vil, i den udstrækning, han fornægter sig selv for disse idealer, udvikle sin åndelighed. Ja, kun i den udstrækning, han gør dette, vil han rejse sig over dyreverdenens niveau.¹⁶

Åndelighed og moral, som den belæres om af sidste dages hellige, er fast forankret i grundlæggende principper, principper, hvorfra verden aldrig kan undslippe, selv om den ville, og det første grundlæggende princip er tro – hos sidste dages hellige en kundskab – om eksistensen af en personlig Gud. Sidste dages hellige børn er blevet undervist i at erkende ham, og at bede til ham som en, der kan lytte og høre og føle ligesom en jordisk far kan lytte, høre og føle, og de har i deres inderste væsen fra deres mødre og fædre opsuget det virkelige vidnesbyrd, som denne personlige Gud har udtalt i denne uddeling. Det er virkeligt.¹⁷

Jeg bærer vidnesbyrd om, at kommunikationskanalen er åben, og at Herren er parat til at vejlede og leder sit folk. Er det så ikke det værd at modstå en fristelse til at søge at tilfredsstille jeres lyst eller jeres forfængelighed, som andre gør, og når de gør det, høster udelukkelse af Kirken, blot for tilfredsstillelsen af et lune eller en lidenskab? Det er åbent for jer – to veje er åbne. Den ene leder til Ånden, Åndens vidnesbyrd, som er i harmoni med ånden i skabelsen, Helligånden. Herrens Ånd besjæler og levedegør enhver ånd i Kirken eller udenfor. Ved ham lever og bevæger vi os, og vi har vores væsen, men Helligåndens vidnesbyrd er et særligt privilegium. Det er som at indstille sin radio og høre en stemme på den anden side af jorden. Mennesker, som ikke er inden for disse stråler, kan ikke høre den, men I kan høre den, I hører denne stemme, og I har ret til denne røst og dens vejledning, og den vil komme til jer, hvis I gør jeres del. Men hvis I lytter til jeres egne instinkter, jeres egne ønsker, jeres egne lidenskaber, og roser jer selv, så I tror og planlægger og tror, at I kan komme af sted med det, vil alt blive mørkt. I har opnået jeres tilfredsstillelse, lidenskab og lyst, men I fornægter Ånden, I afskærer jer fra kommunikationen mellem jeres ånd og Helligånden.¹⁸

Jeg kan ikke komme i tanke om noget højere eller mere velsignet ideal end at leve i Ånden, så vi kan kommunikere med det uendelige.¹⁹

Når Gud bliver midtpunkt for vores væsen, bliver vi bevidste om et lyt mål i ham – åndelige værdigheder. Fysiske ejendele er ikke længere hovedformålet i livet. At give efter for, at nære og

fornøje legemet, som ethvert dyr kan gøre, er ikke længere det vigtigste i den jordiske eksistens. Gud ses *ikke* ud fra det, vi kan få ud af ham, men i stedet fra det, vi kan *give* ham.

Kun ved en fuldstændig underkastelse af vores indre liv, rejser vi os over naturens selviske og smudsige påvirkning. Det, som ånden er for legemet, er Gud for ånden. Når ånden forlader legemet, er det livløst, og når vi udelukker Gud fra vores liv, sygner åndeligheden hen ...

... Lad os beslutte os til, at fra nu af vil vi være mænd og kvinder af højere og mere helstøbt karakter, mere bevidst om vore svagheder, mere venlige og barmhjertige over for andres fejl. Lad os beslutte os til, at vi vil udøve mere selvkontrol i vores hjem, at vi vil kontrollere vores temperament, vore følelser og vores tunge, så det ikke overskrider renhedens og rettighedens grænser, at vi vil gøre mere for at udvikle den åndelige side af vores liv og erkende, hvor afhængige vi er af Gud for at få succes i dette liv.²⁰

Virkeligheden af Gud Faderen, virkeligheden af Jesus Kristus, den opstandne Herre er en sandhed, som bør være en del af enhver menneskelig sjæl. Gud er lige så sikkert midtpunktet for det menneskelige sind som solen er center for dette univers, og når vi føler, at han er Faderen, når vi føler hans nærhed, føler Frelserens guddommelighed, følger sandhederne i Jesu Kristi evangelium lige så naturligt som dagen følger natten, og som natten følger dagen.²¹

Forslag til studium og samtale

- Hvorfor er det nødvendigt, at vi både har en fysisk og en åndelig natur? Hvordan kan vore lyster og lidenskaber bruges både til det gode og til det onde?
- Præsident McKay lærte os, at livet er en prøve for at se, hvilken natur, vi vil følge (se siderne 14-16). På hvilke måder oplever vi konflikter mellem vores fysiske og åndelige natur? Hvilke valg kan vi træffe hver dag for at nyde så store åndelige gaver som kærlighed, glæde og fred? (Se s. 13-18).

- Hvad er »det naturlige menneske«? (Mosiah 3:19). Hvorfor er det naturlige menneske en fjende af Gud? Hvad skal man gøre for at »aflægge« det naturlige menneske? (Se s. 16-18).
- Hvilken påvirkning er årsag til, at mange mennesker fokuserer deres liv på kun at tilfredsstille deres fysiske natur? Hvorfor er det af og til vanskeligt at fokusere på det åndelige?
- Nævn nogle tilsyneladende mindre fejl, som kan hindre vores åndelighed. Hvordan kan udvikling af selvbeherskelse hjælpe os med at øge vores åndelighed? (Se s. 16-18).
- Hvordan påvirker jeres forhold til Gud jeres åndelighed? (Se s. 16-18). Hvad kan man gøre for at centrere sit liv på Gud Faderen og Jesus Kristus?

Beslægtede skriftsteder: Job 32:8; 2 Nephi 2:27-29; Mosiah 16:1-5; Abraham 3:24-25

Noter

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 395.
2. I Conference Report, apr. 1949, s. 12-13; afsnitsinddeling ændret.
3. *Gospel Ideals*, s. 395.
4. *Gospel Ideals*, s. 395-396.
5. *Pathways to Happiness*, samlet af Llewelyn R. McKay, 1957, s. 288.
6. I Conference Report, okt. 1928, s. 37.
7. I Conference Report, apr. 1960, s. 122.
8. I Conference Report, okt. 1963, s. 89-90.
9. I Conference Report, okt. 1963, s. 7.
10. *Gospel Ideals*, s. 346.
11. I Conference Report, apr. 1949, s. 13.
12. I Conference Report, okt. 1963, s. 5.
13. I Conference Report, okt. 1963, s. 7.
14. I Conference Report, okt. 1969, s. 8.
15. I Conference Report, okt. 1963, s. 8-9.
16. I Conference Report, apr. 1958, s. 7.
17. I Conference Report, apr. 1934, s. 22-23.
18. »Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961«, Family and Church History Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, s. 6-7.
19. *Gospel Ideals*, s. 393-394.
20. I Conference Report, apr. 1967, s. 134.
21. I Conference Report, okt. 1925, s. 106-107.

Formålet med denne storslåede kirkes organisation, som er så fuldstændig, så fuldkommen, er at velsigne den enkelte.

Kirkens formål

*Kirken med dens fuldkomne organisation
tilbyder tjeneste og inspiration til alle.¹*

Indledning

Præsident David O. McKay havde stor kærlighed til Kirken og et stærkt vidnesbyrd om dens mission til at forberede den endelige grundlæggelse af Guds rige. Mens han tjente i De Tolv Apostles Kvorum, mindedes han følgende oplevelse:

»Lige over talerstolen i kirkebygningen, hvor jeg deltog i søndagsmøderne som dreng, hang der i mange år et stort fotografi af afdøde præsident John Taylor, og under det stod der, med noget som jeg troede var guldbogstaver, denne sætning:

›Guds rige eller intet.«

Denne sætning gjorde indtryk på mig som blot var et barn, år før jeg forstod dens virkelige betydning. Det var som om, jeg forstod på dette tidlige tidspunkt, at der ikke er nogen anden kirke eller organisation, som nærmer sig den fuldkommenhed eller besidder den guddommelighed, som kendetegner Jesu Kristi kirke. Som barn følte jeg dette intuitivt, i ungdommen blev jeg fuldstændig overbevist om det, og i dag skatter jeg det som en fast overbevisning i min sjæl ...

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges guddommelighed ses i dens organisation såvel som i dens lærdomme. Guddommelighed, broderskab, tjeneste – disse tre ledende principper ... gennemtrænger vore kirkeaktiviteter.«²

Præsident McKays lederskab genspejlede hans faste overbevisning. I løbet af hans tjenestegering som præsident oplevede Kirken betydningsfuld vækst og fremgang over hele verden, hvor medlemstallet øgedes fra omkring en million til næsten tre

millioner. To historikere beskrev præsident McKays rolle i denne vækst og bemærkede følgende:

»Tidligt i sin administration var præsident David O. McKay den første, der som Kirkens præsident rejste så meget rundt i missionerne i Europa, Latinamerika, Afrika og Stillehavsøerne, og indviede to tempelgrunde i Europa og bekendtgjorde, at et tempel skulle bygges i New Zealand. I 1955 erklærede han, at Kirken skulle gøre så stor en indsats som muligt for i disse fjerne missioner at placere alle de ... åndelige privilegier, som Kirken kan tilbyde, så de var inden for kirkemedlemmernes rækkevidde (i Conference Report, apr. 1955, s. 25). Opførelse af templer, øgning i antallet af missioner, organisering af stave over hele verden, overtalelse af de hellige til at opbygge Zion i deres hjemland i stedet for at emigrere til USA, samt at lægge Kirkens lederskab over i hænderne på hvert lands indfødte folk, var alle betydningsfulde skridt imod at opfylde dette mål.«³

Præsident McKays tro på Kirkens guddommelige mission og skæbne fortsatte til slutningen af hans liv. I en tale ved en generalkonference mindre end et år før han døde, lærte han os: »Gud har grundlagt sin Kirke for at den aldrig skal blive nedstyrtet eller givet til et andet folk. Og så sandt som Gud lever, og hans folk er trofaste mod ham og hinanden, skal vi ikke bekymre os om sandhedens endelige sejr.«⁴

David O. McKays lærdomme

Kirkens mission er at forberede sig til den endelige grundlæggelse af Guds rige.

Kirkens mission er at forberede vejen til den endelige grundlæggelse af Guds rige på jorden. Dens formål er for det første at udvikle kristuslignende egenskaber i menneskenes liv, og for det andet at ændre samfundet, så verden kan blive et bedre og fredeligere sted, hvor man kan bo.⁵

Hvad var det [som blev understreget] ved Kristi lærdomme, da han var blandt menneskene? Den første store proklamation var bekendtgørelsen om, at Guds rige er nær. »Guds rige er kommet nær; omvend jer« (se Mark 1:15). Forløberen, Johannes Døber,

forkyndte det. Han forkyndte om Herrens komme. Han vidste, hvilken stilling Herren ville have i dette rige, og Frelseren bar vidnesbyrd om det og forkyndte det samme. Og hvad var riget? Ikke noget mystisk, men et virkeligt rige, ikke kun en følelse indeni, men også et ydre udtryk for retfærdighed. *Det var guddommelig regering blandt mennesker.* Det var det, Frelseren tænkte på, grundlæggelsen af en guddommelig regering blandt mennesker.⁶

Vendingen [Guds rige] omfatter guddommelig regering i menneskenes hjerte og vilje og i samfundet. Mennesket erkender en magt og myndighed større end sin egen. »Det er ikke en despotisk guddommeligheds egensindige regering, men det er grundlagt på menneskets frivillige underkastelse af sin vilje til Guds.« Ved en lejlighed sagde Jesus: »Guds rige er midt iblandt jer« (Luk 17:21). Det er sandt, for det er i menneskets hjerte, at medlemskabet i det ydre rige har dets oprindelse ... Kun en sådan gruppe, der som ét sind ser mod himlen for at få vejledning, kan i sidste ende forandre det menneskelige samfund.

Guds rige omfatter også et universelt broderskab, hvor alle mennesker erkender Gud som deres øverste regent og værner om ønsket om at adlyde hans guddommelige vilje.⁷

Der findes dem i verden, som siger, at jalousi, fjendtlighed [og] selvished i menneskets hjerte altid vil forhindre grundlæggelsen af det ideelle samfund, som er kendt som Guds rige. Uanset hvad tvivlerne og spotterne siger, er Kristi kirkes mission at udelukke synd og ugudelighed fra menneskenes hjerte, og derfor forandre samfundet, så fred og velvilje vil sejre på denne jord.⁸

Præstedømmets kворummer og hjælpeorganisationer er oprettet til at hjælpe med at opnå Kirkens mission.

Tænk over Kirkens præstedømme. Forestil jer deri mænd og drenge organiseret i arbejdsgrupper, fra faderen, som er 90 år gammel ned til drengen, som er 12 år gammel. I disse grupper finder man eksempel på alt det, som det menneskelige samfund søger i sociale grupper og i samfund. Der er mulighed i disse kворumsgrupper for fællesskab, broderskab og organiseret tjeneste.

De, som er aktive, arbejder på en organiseret måde til gavn for andre, for medlemmers personlige velfærd og for samfundets gode som et hele. Hvis vi ikke tænkte videre end kvorummerne, er det så ikke et mageløst billede, hvor mænd og drenge kan samles, være sammen, været sluttet sammen i menneskehedens tjeneste, hvor enhver mand anser alle som brødre? I dette kvorum sidder lægen ved siden af tømreren, hver især interesseret i den ædleste stræben – tilbedelsen af Gud og hjælpsom tjeneste af menneskeheden!⁹

Hjælpeforeningens ansvar er at hjælpe præstedømmet med at grundlægge Guds rige, ved at lette lidelse og yde hjælp til de fattige samt på mange måder at bidrage til fred og lykke i verden ...

Et af de mest opmuntrende løfter, der nogen sinde er givet til folk, som elsker tjeneste, blev givet af Frelseren med disse ord: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40) ... Jeg blev voksen, før jeg forstod betydningen af den tjeneste, der gives af vore søstre i denne kirke.¹⁰

Kirken, som erkender styrken af anden indflydelse ud over hjemmet i et barns opvækst, før det bliver selvstændigt, tilbyder et religiøst miljø næsten fra fødselstidspunktet. Søndagsskolen, Primary, [Unge Pigers og Unge Mænds organisationer] sørger for passende belæring, underholdning og god vejledning fra de er helt små, til de bliver voksne.¹¹

De sidste dages hellige er i sandhed et folk, som hjælper hinanden i det produktive liv, et liv, som går i retningen mod frelse for mennesket. Med denne frelse mener jeg ikke blot et sted efter dette liv, hvor alle vore sorger og bekymringer holder op, men frelse, som gælder den enkelte, familien og samfundet her og nu. Ved hjælp af Jesu Kristi evangelium og Kirkens fuldkomne organisation som åbenbaret i denne uddeling til profeten Joseph Smith, hjælper vi hinanden *åndeligt* ved at drage fordel af de mange muligheder for tjeneste i Kirken. Vi fremmer *broderskab* ved aktivitet og ved at være sammen i præstedømmekvorummer, i hjælpeorganisationer og ved vore sociale sammenkomster.¹²

Mens Kirken opfylder sin mission, velsigner og fuldkommengør den personer.

For medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har værdien af den enkelte særlig betydning. Kvorummer, hjælpeorganisationer, ward, stave, også selve Kirken er alle organiseret for at fremme menneskets velfærd. Alt er blot midler til at nå målet, og dette mål er ethvert af Guds børns lykke og evige velfærd. Jeg appellerer derfor til alle Kirkens medlemmer og især til kvorumspræsidenter og ledere i alle hjælpeorganisationer om at gøre en fælles indsats for at gøre menneskenes liv bedre.¹³

I mennesket er der ikke blot et instinkt, men også en guddommelighed, der stræber efter at skubbe ham fremad og opad. Denne følelse er universel, og på et tidspunkt i sit liv, bliver mennesket bevidst om at besidde den.

Forbundet med denne åndelige drift er der tre store behov, som forbliver uændrede gennem århundrederne: (1) Enhver normal person længes efter at vide noget om Gud. Hvordan er han? Er han interesseret i den menneskelige familie, eller er han fuldstændig ligeglad med den? (2) Hvordan lever man bedst livet i denne verden for at få størst succes og størst lykke? (3) Hvad er det uundgåelige, der kaldes døden? Hvad kommer der bagefter?

Hvis man ønsker svar på disse længsler i den menneskelige sjæl, skal man komme til Kirken for at få dem. Kun sand religion kan tilfredsstille sjælens længsel.¹⁴

Hvorfor holder vi disse konferencemøder og alle andre møder i Kirken? De bliver afholdt til den enkeltes bedste – for jeres søn og min søn, jeres datter og min. Herren har sagt: »... og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!« (L&P 18:15) ...

Formålet med denne storslåede kirkes organisation, som er så fuldstændig, så fuldkommen, er at velsigne den enkelte.¹⁵

Denne kirke blev grundlagt på den eneste måde, hvorpå Kristi kirke kan grundlægges, ved direkte myndighed fra Gud. Således

grundlagt indbyder den hele verden til at komme til en kirke, der er anerkendt af Gud selv, og som tilbyder alle de fordele, som det menneskelige sind, følelser og ønsker kan komme i tanke om i opfyldelsen af den enkeltes mission på denne jord. »Det er en stadig større bølge af direkte personlig påvirkning, med det endelige mål at berøre og forandre alle mennesker, så at de som Jesus kan blive som Gud.« »Mormonisme«, som sand kristendom, »betvinger selvished, regulerer lidenskaberne, underordner lysterne, levendegør intellektet, ophøjer kærlighed. Den fremmer flid, ærlighed, sandhed, renhed, venlighed. Den ydmyger de stolte, ophøjer de ringe, opretholder loven, begunstiger frihed, er nødvendig for den og vil forene mennesker i et stort broderskab.«¹⁶

Mens Kirken opfylder sin mission, bidrager den til menneskehedens velfærd.

Mange borgere er dybt bekymrede over den øgede kriminalitet, de mange skilsmisser og børn født uden for ægteskab, de øgede tilfælde af kønssygdomme, skandalerne blandt høje embedsmænd og andre symptomer på personlig og almen uærlighed.

Er der et moralsk sammenbrud? Er der årsag til uro? Verden er overalt omkring os, og de statistikker, vi læser om, er virkelig skræmmende, og de er en nødvendig advarsel ...

Kirkens mission er at begrænse og, om muligt, fjerne disse onder fra verden. Det er tydeligt, at vi har brug for en forenende kraft for at fjerne disse onder. En sådan forenende kraft, et sådant ideal, er Jesu Kristi evangelium som gengivet ved profeten Joseph Smith. Det forklarer menneskets liv og dets formål og indeholder de vigtige, frelsende elementer, ædle idealer og åndelige opløft, som menneskets hjerte sådan længes efter.

Rettenkende, retsindige mænd og kvinder overalt ønsker at fjerne disse onde elementer fra vores samfund, elementer, som konstant opløser samfundet – alkoholproblemet med dets fuldskab, narkotikavanen med alle dens medfølgende onder, umoral, fattigdom osv. Kirken søger at gøre miljøet i både hjemmet og samfundet bedre og lysere.¹⁷

Lad os her og nu udtrykke taknemmelighed for Jesu Kristi kirke med kvorummer og hjælpeorganisationer, som er specielt organiseret for at bekæmpe disse onder. Den blev grundlagt ved guddommelig åbenbaring fra Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Dens herlige mission er at forkynde det gengivne evangeliums sandhed, at opløfte samfundet så folk kan leve mere kærligt sammen, at skabe et sundt miljø i vore samfund, hvor vore børn kan finde styrke til at modstå fristelse og opmuntring til at stræbe efter kulturelle og åndelige færdigheder.¹⁸

Kirken, som blev grundlagt ved guddommelig inspiration til en ulærd ung mand, tilbyder verden løsningen på alle dens sociale problemer. Den har bestået det første århundredes prøve med succes. Midt blandt menneskenes strålende ideer i dette tyvende århundrede, mennesker som bevidst søger efter sociale reformer og som stirrer blindt ind i fremtiden for at læse menneskets skæbne, skinner Kirken som himlens sol, hvorom andre himmellegemer drejer som satellitter af mindre betydning. Det er i sandhed skaberen og bevareren af menneskets højeste værdier. Dets virkelige opgave, forløsningen af vores menneskelige verden. »Det er sandhedens lys, som skinner overalt i verden, og dette lys kan ikke undgå før eller senere at åbenbare for mennesket de guddommelige idealer, hvorved mennesket bør leve.«¹⁹

Kirken med dens fuldkomne organisation tilbyder tjeneste og inspiration til alle ... I stedet for at bringe mennesket ud af verden, søger den at udvikle fuldkomne, guddommelig mennesker midt i samfundet og ved hjælp af dem løse samfundets problemer.²⁰

Forslag til studium og samtale

- Hvordan ville du, grundlagt på præsident McKays lærdomme, beskrive formålet med Kirken? (Se s. 22-23). Hvorfor afholder vi kirkemøder og konferencer? (Se s. 25-26).
- Hvordan hjælper Kirken med at forberede den endelige grundlæggelse af Guds rige? (Se s. 23-27). På hvilke måder ligner og illustrerer Kirken Guds rige, som endnu skal oprettes? (Se s. 22-23).

- Hvad sørger Kirken for, som vil føre trofaste medlemmer til evigt liv? (Se s. 23-27). Hvordan har du bemærket, at Kirkens organisation med dens kvorummer og hjælpeorganisationer hjælper med at fuldkommengøre den enkelte? (Se også Ef 4:11-13).
- Hvilke store problemer står menneskeheden over for i dag? (Se s. 26). På hvilke måder kan anvendelsen af evangeliske principper hjælpe med at løse disse problemer? (Se s. 26-27).
- På hvilke måder har medlemskab af Kirken velsignet jer? Hvad kan I og jeres familie gøre for i højere grad at drage nytte af det, som Kirken tilbyder?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe Kirken med at udføre dens ansvar i disse sidste dage?

Beslægtede skriftsteder: Ef 2:19-22; 4:11-15; Moroni 6:4-9; L&P 10:67-69; 65:1-6

Noter

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 109.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 15-16.
3. James B. Allen og Richard O. Cowan, »History of the Church: C. 1945-1990, Post-World War II International Era Period«, *Encyclopedia of Mormonism*, 4 bind, 1992, 2:639.
4. I Conference Report, apr. 1969, s. 152.
5. I Conference Report, apr. 1941, s. 106.
6. I Conference Report, okt. 1919, s. 76.
7. I Conference Report, apr. 1941, s. 106.
8. I Conference Report, apr. 1941, s. 109.
9. I Conference Report, apr. 1963, s. 97.
10. *Gospel Ideals*, s. 255-256.
11. I Conference Report, apr. 1941, s. 107.
12. I Conference Report, apr. 1915, s. 103.
13. I Conference Report, okt. 1969, s. 8.
14. I Conference Report, apr. 1968, s. 91-92.
15. I Conference Report, apr. 1965, s. 137.
16. I Conference Report, apr. 1927, s. 105.
17. I Conference Report, apr. 1967, s. 5-6.
18. I Conference Report, okt. 1948, s. 122.
19. I Conference Report, apr. 1930, s. 83.
20. *Gospel Ideals*, s. 109-110.

Tilbedelsens elementer

Jeg beder til, at vi må have den styrke, så vi kan leve sådan, at vi kan fortjene den guddommelige vejledning og inspiration, at vi ved tilbedelse, meditation, fællesskab og ærbødighed kan føle virkeligheden af at være i stand til at have et nært forhold til vor himmelske Fader. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at det er virkeligt, at vi kan samtale med vor himmelske Fader.¹

Indledning

Tidligt i sit liv oplevede David O. McKay den fred, som kommer ved at samtale med Gud. »Jeg husker, at jeg lå i [sengen] en aften,« mindes han, »rystende af angst. Som barn var jeg naturligt, eller unaturligt bange for mørke og lå ofte og spekulerede på indbrudstyve, »bøhmænd« og usete påvirkninger. Jeg lå altså denne aften fuldstændig modløs, men jeg havde fået at vide, at Gud ville besvare bønner. Jeg samlede al min styrke, rejste mig fra sengen, knælede ned i mørket og bad til Gud om at fjerne følelsen af frygt, og jeg hørte lige så tydeligt, som I hører min stemme her i eftermiddag: »Vær ikke bange, intet kan skade dig.« Åh ja, vil nogen sige – det var kun fantasi. Sig, hvad I vil, jeg ved, at min sjæl fyldtes med den smukke fred, der hører til et barns besvarede bøn. Det er denne tro, som er indprentet i [børns] sind i ethvert sidste dages hellig hjem over hele landet. Jeg erkender, at hvor børn bliver opdraget i tæt fællesskab med vor Evige Fader, kan der ikke være megen synd eller megen ondskab i hjemmet.«²

Ud over at søge »fællesskab med det uendelige«³, når han var alene, glædede præsident McKay sig i tilbedelsen sammen med andre sidste dages hellige. Han fortalte om en mindeværdig oplevelse, han engang havde ved et kirkemøde.

»Et af de mest imponerende møder, jeg nogen sinde har deltaget i, var en gruppe på flere end 800 personer, som modtog nadveren, og under denne nadver kunne man ikke høre en lyd undtagen urets tikken – 800 sjæle, som hver især i det mindste havde muligheden for at samtale med Herren. Der var ingen distraktion, intet orkester, ingen sang, ingen tale. Hver især havde muligheden for at søge sit eget indre og overveje sin værdighed eller uværdighed til at deltage i nadveren. Det var hans mulighed for at komme nærmere sin Fader i himlen. Det er ideelt!«⁴

Præsident McKay opmuntrede alle sidste dages hellige til at søge dette ideal i deres tilbedelse og i deres personlige liv. Han sagde: »At samtale med Herren ved Helligånden er noget af den ædleste stræben i livet«⁵

David O. McKays lærdomme

Ærbødighed er dyb respekt blandet med kærlighed.

Uadskilleligt fra accepten af Gud er en ærbødig indstilling, som jeg nu ønsker at gøre oprigtig opmærksom på over for hele Kirken. Den største tilkendegivelse af åndelighed er ærbødighed, ja, ærbødighed er åndelighed. Ærbødighed er dyb respekt blandet med kærlighed. Det er »en sammensat følelse, som består af sjælens blandede følelser.« [En forfatter] siger, at det er »den højeste af menneskelige følelser«. Jeg har andre steder sagt, at hvis ærbødighed er det højeste, så er uærbødighed det laveste niveau, hvor et menneske kan leve i verden ...

Ærbødighed omfatter hensyn, agtelse, ære og værdsættelse. Uden nogen grad af det, er der derfor ingen belevenhed, ingen høflighed, ingen hensyntagen til andres følelser, eller andres rettigheder. Ærbødighed er en grundlæggende dyd i religion. Det er »et af tegnene på styrke, uærbødighed er et af de sikreste tegn på svaghed. Intet menneske vil nå langt«, siger en mand, »som håner det, som er helligt. Loyalitet over for lives finere facetter«, fortsætter han, »skal æres, ellers vil de blive forbandet [eller afvist] i prøvelsens dag.«

Forældre, *ærbødighed*, ligesom barmhjertighed, begynder i hjemmet. Tidligt i barndommen bør børn oplæres i at være

respektfulde, ærbødige – respektfulde over for hinanden, for fremmede og besøgende – ærbødige over for de gamle og syge – ærbødige over for det, som er helligt, for forældre og forældrekærlighed.

Tre påvirkninger i hjemmet vækker ærbødighed i børn og bidrager til udviklingen af den i deres sjæl. Disse er: For det *første* fast, men *blid vejledning*, for det *andet høflighed* vist af forældrene indbyrdes og over for børnene, og for det *tredje bøn*, hvor børnene deltager. I alle hjem i denne kirke, bør forældrene stræbe efter at handle intelligent med hensyn til at påvirke børnene med disse tre grundlæggende ting.⁶

Ærbødighed leder tankerne mod Gud. Uden den er der ingen religion.⁷

Jeg ser på ærbødighed som en af sjælens højeste kvaliteter. En uærbødig mand er ikke en troende mand ...

Ærbødighed antyder høj kultur, og sand tro på guddommen og hans retfærdighed.⁸

Jeg bliver tilskyndet til at sætte ærbødighed ved siden af kærlighed. Jesus nævnte det første gang i Fadervor: »Vor Fader, du som er i himlene! Helligt blive dit navn ...« (Matt 6:9). Helliget – at gøre hellig – at holde i ære.⁹

Hvis der var mere ærbødighed i menneskenes hjerte, ville der være mindre plads til synd og sorg og mere plads til glæde og lykke. For at gøre den mere værdsat, mere anvendelig, mere attraktiv er denne juvel blandt strålende dyder et projekt, der fortjener den størst forenede og bønsumme indsats hos hver leder, hver forælder og hvert medlem af Kirken.¹⁰

Meditation fører til åndelig samtale med Gud ved Helligånden.

Vi er for lidt opmærksomme på værdien af meditation, et princip om helligelse. I vores tilbedelse er der to elementer: Det ene er åndelig kommunikation, der opstår fra vores egen meditation, det andet er instruktion fra andre, især fra dem, som har myndighed til at vejlede og belære os. Af disse to er meditation af størst indre værdi. Meditation er sjælens sprog. Det defineres som »en personlig hengivenhed eller åndelig træning, bestående

af dyb, fortsat overvejelse af et religiøst tema«. Meditation er en form for bøn ...

Meditation er en af de mest personlige og helligste døre, gennem hvilken vi går ind til Herrens nærhed. Jesus var eksemplet for os. Så snart han var døbt og modtog Faderens godkendelse: »Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag!« (Matt 3:17), [gik] Jesus ud til det, som nu kendes som Fristelsens bjerg. Jeg vil gerne kalde det meditationens bjerg, hvor han i løbet af 40 dages faste talte med sig selv og sin Fader og overvejede sin storlåede missions ansvar. Et resultat af denne åndelige samtale var af en sådan styrke, at det gjorde ham i stand til at sige til fristeren:

»... Vig bort, Satan! For der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« (Matt 4:10).

Før han holdt ... sin smukke bjergprædikenen var han alene i samtale. Han gjorde det samme efter den travle sabbatsdag, da han stod tidligt op om morgenen efter at have været Peters gæst. Peter fandt utvivlsom gæstens værelse tomt, og da de søgte [Jesus], fandt de ham alene. Det var den morgen, Peter sagde:

»... Alle leder efter dig« (Mark 1:37).

Igen, efter at Jesus havde givet de fem tusind mad, bad han de tolv om at lade folkemængden gå, men Jesus gik ud i bjergene for at søge ensomhed. Historikere fortæller: »Og da det var blevet aften, var han alene dér« (Matt 14:23). Meditation! Bøn!¹¹

Lad os gøre Gud til centrum for vores tilværelse ... At samtale med Herren gennem Helligånden er noget af den ædleste stræben i livet. Det er når Guds fred og kærlighed er kommet ind i sjælen, når det at tjene ham bliver den motiverende faktor i ens liv og eksistens.¹²

Vi tager til Herrens hus for at kommunikere med ham i ånden.

Vi går ind i en kirkebygning for at tilbede Herren. Vi ønsker at få del i hans Ånd, og ved at få del i hans Ånd opbygger vi vores egen åndelige styrke.¹³

Kirker er indviet og bestemt som tilbedelseshuse. Dette betyder selvfølgelig, at alle, som kommer for at tilbede, eller i det

mindste lader som om de gør det, i den hensigt at komme nærmere Herren, end de ville være kommet på gaden eller blandt bekymringerne i hverdagen. Med andre ord, vi går til Herrens hus for at møde ham og samtale med ham i ånden. Sådant et mødested skal derfor som det vigtigste være passende og på alle måder skikket til det, uanset om Gud anses som den inviterede gæst eller tilbederne er hans gæster.

Uanset om mødestedet er et ydmygt kapel eller et »mesterværk i arkitektur«, bygget af hvidt marmor og indlagt med kostbare sten, gør kun lidt eller ingen forskel i vores adgang og indstilling mod den uendelige tilstedeværelse. For at kende Gud bør der være tilstrækkeligt til at tilskynde os til at opføre os ordentligt og ærbødigt.

Med hensyn til dette har vi som medlemmer af Kirken i vore forsamlinger masser af muligheder for at forbedre os. Præsiderende myndigheder i stav, ward og kvorumsmøder og især lærere i klasser bør gøre en særlig indsats for at holde bedre orden og mere ærbødighed i de timer, vi tilbeder og studerer. Mindre snak bag talerstolen vil have en gavnlige effekt på forsamlingen. Ved eksempel og forskrift bør børnene præges med, hvor upassende det er med forvirring og uorden i en tilbedende forsamling. De bør præges i barndommen, og det skal understreges i ungdommen, at det er tegn på manglende respekt at tale eller endog at hviske under en tale, og at det er meget uforskammet at forlade en tilbedende forsamling før mødet er færdigt, medmindre det er en nødsituation.¹⁴

En kirkebygning bliver opført af to årsager: For det første, at den kan være et sted, hvor alle kan oplæres i Guds anliggender, og for de andet, at det hele kan herliggøre vor himmelske Fader, som ikke beder om noget andet af sine børn, end at de vil være mænd og kvinder med så nobel en karakter, så de kan komme tilbage til hans nærhed.¹⁵

Når I træder indenfor i en kirkebygning, kommer I ind i vor himmelske Faders nærhed, og denne tanke bør i tilstrækkelig grad tilskynde jer til at berede jeres hjerte, jeres sind og endog jeres påklædning, så I på passende og sømmelig vis kan sidde i hans nærhed.¹⁶

Lad os ikke gøre søndag til en fridag. Det er en hellig dag, og på den dag bør vi gå til tilbedelseshuset og søge vor Gud. Hvis vi søger ham på sabbatsdagen og kommer i nærheden af ham på den dag, vil vi finde det mindre vanskeligt at være i hans nærhed de følgende dage i ugen.¹⁷

Nadveren giver os mulighed for at samtale med Herren.

Den største trøst i dette liv er forvisningen om at have et nært forhold til Gud ... Nadvertiden bør være en faktor i opvækkelsen af denne følelse af forbindelse.

»... Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!«

For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkyn-der I Herrens død, indtil han kommer.

Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod.

Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret« (1 Kor 11:23-28).

Der administreres ikke nogle mere hellige ordinancer i Kristi kirke end administrationen af nadveren ...

Der er tre ting, som er fundamentale i forbindelse med administrationen af nadveren. Den første er selverkendelse. Det er at se ind i sig selv. »Gør dette til ihukommelse af mig,« men vi bør deltage *værdigt*, og hver især undersøge os selv med hensyn til vores værdighed.

For det andet indgås der en pagt, en *pagt*, som er mere end et løfte ... Der er intet, der er vigtigere i livet end det ... En pagt, et løfte, der bør være så helligt som livet. Dette princip har betydning hver søndag, når vi deltager i nadveren.

For det tredje, der er en anden velsignelse, og det er en følelse af et nært forhold til Herren. Der er mulighed for at samtale med

»Jeg tror, at den korte periode ved administrationen af nadveren er en af de bedste muligheder vi har for ... meditation.«

sig selv og samtale med Herren. Vi mødes i det hus, der er indviet til ham, vi har overgivet det til ham, vi kalder det hans hus. I kan være sikre på, at han vil være der for at inspirere os, hvis vi kommer med den rette indstilling for at møde ham. Vi er ikke beredt til at møde ham, hvis vi ind i dette rum medbringer vore tanker vedrørende vores forretningsanliggender, og især hvis vi medbringer til tilbedelseshuset følelser af had mod vores næste eller fjendskab og jalousi mod Kirkens myndigheder. Det er helt sikkert, at ingen person kan forvente at komme i samtale med Faderen, hvis han eller hun har nogle af disse følelser. De er så fremmede for tilbedelse, og så fremmede især for deltagelse af nadveren ...

Jeg tror, at den korte periode med administration af nadveren er en af de bedste muligheder vi har for ... meditation, og der bør ikke være noget i denne hellige stund, der afleder vores opmærksomhed fra hensigten med denne ordinance ...

... Vi [skal] omgive denne hellige ordinance med større ærbødighed, med fuldkommen orden, at alle dem, som kommer til Guds hus kan meditere over hans godhed og stille og bønsumt udtrykke påskønnelse for Guds godhed. Lad nadvertimen være en oplevelse på dagen, hvor tilbederen i det mindste forsøger at erkende i sig selv, at det er muligt for ham at samtale med sin Gud.

Der er sket store begivenheder i denne kirke på grund af en sådan samtale, på grund af sjælens modtagelighed for den Almægtiges inspiration. Jeg ved, at det er virkeligt. Præsident Wilford Woodruff havde denne gave i stor udstrækning. Han kunne reagere på det, han kendte den »lille, stille stemme« som stadig er fremmed for nogen. I vil opdage, at når disse meget inspirerende øjeblikke kommer til jer, at I er alene med jer selv og jeres Gud. De kommer sandsynligvis til jer, når I står over for en stor prøvelse, når I ikke kan komme videre, og det ser ud til, at I står over for en ubestigelig hindring, eller når jeres hjerte er tungt på grund af en eller anden tragedie i jeres liv. Jeg gentager, den største trøst, der kommer til os i dette liv, er at føle virkeligheden af samtale med Gud. Der er kommet store vidnesbyrd i sådanne øjeblikke ...

... Når I standser op og overvejer sagen, forstår I, at der er intet under administrationen af nadveren af en uvedkommende art, der er så vigtigt som at *erindre* vor Herre og Frelser, intet så værdigt for vores opmærksomhed som at overveje værdien af det løfte vi giver. Hvorfor skulle noget distrahere os? Er der noget mere ophøjet? Vi vidner her i hinandens tilstedeværelse og for ham, vor Fader, at vi er villige til at påtage os Kristi navn, at vi altid vil erindre ham, *altid*, at vi vil holde hans befalinger, som han har givet os. Kan I, kan noget levende væsen, som tænker et øjeblik, fortælle os om noget, som er helligere eller mere vidtrækkende i vores liv? Hvis vi deltager mekanisk, er vi ikke ærlige, eller lad os sige vi tillader vore tanker at blive distraheret fra en meget hellig ordinance ...

... Lad os gøre denne nadvertid til et af de mest imponerende midler til at komme i kontakt med Guds Ånd. Lad Helligånden, som vi har ret til, føre os ind i hans nærhed, og må vi føle denne nærhed, og bede en bøn i vores hjerte, som han vil høre.¹⁸

Forslag til studium og samtale

- Hvad vil det sige at have »en ærbødig indstilling«? (Se s. 30-31). På hvilke måder er ærbødighed mere end blot at være stille? Hvordan kan vi udvikle denne »dybe respekt blandet med kærlighed«?
- Hvordan kan vi belære om princippet ærbødighed i vores hjem og i kirken? (Se s. 31, 33).
- Hvorfor er det af og til vanskeligt at finde tid til at meditere over det, der hører Gud til? Hvad kan vi gøre for at tage tid til meditation? Hvilke velsignelser kan vi få som resultat af vores meditation? (Se s. 31-32, 35-36).
- Hvad kan vi gøre for at forberede os til at »tage til Herrens hus ... [og] samtale med ham i ånden«? (Se s. 32-36). Hvordan kan vi forberede os til at deltage i nadveren? (Se s. 32-36).
- På hvilke måder kan vi hjælpe vore børn og andre til at være mere ærbødige i templet, ved nadvermødet og ved andre kirke-møder? (Se s. 31, 33). Hvordan kan det at komme for sent til et møde eller gå for tidligt forstyrre ærbødigheden?
- Hvilken betydning har nadveren for jer?

Beslægtede skriftsteder: Sl 89:5-7; L&P 20:75-79; 63:64; 76:19-24; 109:21; 138:1-11

Noter

1. I Conference Report, apr. 1967, s. 88. 2. I Conference Report, apr. 1912, s. 52. 3. I Conference Report, okt. 1936, s. 103. 4. I Conference Report, apr. 1946, s. 114. 5. I Conference Report, apr. 1967, s. 133. 6. I Conference Report, okt. 1956, s. 6-7. 7. I Conference Report, apr. 1929, s. 102. 8. I Conference Report, okt. 1951, s. 179-180. 9. I Conference Report, okt. 1950, s. 163. 10. I Conference Report, okt. 1955, s. 5-6. 11. I Conference Report, apr. 1946, s. 113.	12. I Conference Report, apr. 1967, s. 133. 13. »Reverence«, <i>Improvement Era</i>, juli 1962, s. 508. 14. I Conference Report, okt. 1956, s. 7. 15. »Our Places of Worship«, <i>Improvement Era</i>, sep. 1969, s. 2. 16. »Reverence«, <i>Improvement Era</i>, juli 1962, s. 509. 17. I Conference Report, apr. 1929, s. 102. 18. I Conference Report, okt. 1946, s. 111-112, 114-116; afsnitsinddeling ændret.

Præsident McKay sammen med sine rådgivere, præsident Stephen L Richards (til venstre) og præsident J. Ruben Clark jun. (til højre). Præsident McKay sagde, at han ønskede, at Kirkens medlemmer kunne få »et glimt af Det Første Præsidentskab.«

Velsignelserne ved enhed

*Enhed og dets synonymer – harmoni, velvilje, fred,
sammenhold, gensidig forståelse – udtrykker en tilstand,
som menneskets hjerte altid længes efter.¹*

Indledning

Fra oktober 1934 til april 1951 tjente præsidenterne J. Reuben Clark jun. og David O. McKay sammen som rådgivere i Det Første Præsidentskab, først for præsident Heber J. Grant og derpå for præsident George Albert Smith. I løbet af dette tidsrum tjente præsident Clark som førsterådgiver og præsident David O. McKay tjente som andenrådgiver.

Den 9. april 1951, fem dage efter præsident Smiths død, mødtes de sidste dages hellige til generalkonference og opretholdt præsident David O. McKay som præsident for Kirken. Der fandt de ud af, at præsident Clark, som havde tjent trofast som førsterådgiver i næsten 17 år, var blevet kaldet til at tjene som andenrådgiver. Præsident Stephen L Richards var blevet kaldet som førsterådgiver.

Med en følelse af, at Kirkens medlemmer ville stille spørgsmål ved denne ændring, tog præsident McKay tid ved generalkonferencen til at forklare kaldelsen af sine to rådgivere. Han sagde, at præsident Richards var blevet kaldet som førsterådgiver, fordi han havde tjent længere end præsident Clark som apostel. Idet han understregede, at denne praksis ikke var en »fast regel«, sagde præsident McKay ganske enkelt, at »det er tilrådeligt« i kaldelsen af præsidenterne Richards og Clark.

Da præsident McKay fortsatte med sin tale, talte han om den enhed, han følte med sine rådgivere: »Vi ønsker ikke, at noget medlem af denne kirke, eller nogen mand eller kvinde, der lytter med, så meget som et øjeblik skal tænke, at der har været

nogen uenighed mellem de to rådgivere, som opretholdt præsident Smith i Det Første Præsidentskabs Kvorum, og præsident Grant i de to år, vi har været sammen med denne inspirerede leder. I bør heller ikke føle, at der er nogen degradering. Præsident Clark er en vidunderlig tjener ...

I bør også forstå, at blandt rådgiverne i Det Første Præsidentskabs Kvorum, er disse brødre sideordnede i myndighed, i kærlighed og tillid, i frihed til at komme med forslag og anbefalinger samt i deres ansvar over for ikke alene kvorummet, men også for Herren Jesus Kristus og for folket i almindelighed.

De er storslåede mænd. Jeg elsker dem begge og jeg siger: Gud velsigne dem og jeg forvisser jer om, at der vil være harmoni og kærlighed og tillid i Det Første Præsidentskabs Kvorum, som I har opretholdt i dag.«²

Kort efter at præsident McKay kom med denne udtalelse, talte præsident Clark til de hellige, idet han udtrykte sit ønske om at arbejde harmonisk sammen med sine medtjenere: »I Herrens tjeneste betyder det ikke noget, hvor man tjener, men hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man på rette vis er kaldet, hvilken plads man hverken søger eller siger nej til. Jeg giver præsident McKay og præsident Richards et løfte om fuld loyalitet, hengiven tjeneste i de opgaver, der kommer til mig, så meget min styrke og mine evner tillader og så vidt de vil gøre mig i stand til at udføre det, uanset hvor utilstrækkelig jeg måtte være.«³

Ved en generalkonference tre år senere, talte præsident McKay igen om den enhed, han følte sammen med de andre kirkeledere: »Jeg ville ønske, at alle inden for min stemmes rækkevidde i dette øjeblik, alle, som har fordomme i deres hjerte, kunne få et glimt af generalautoriteterne i Herrens hus sidste torsdag morgen, hvor de mødtes i faste og bøn for at forberede sig selv åndeligt til de ansvar, der ventede dem ved denne storslåede konference. I ville have set enheden i Det Første Præsidentskab og ved denne videregivelse af hjerte til hjerte, sjæl til sjæl ville I have erkendt den kærlighed, jeg har til [mine] to rådgivere, for deres klarsyn og sunde dømmekraft og deres tålmodighed med deres leder, når det er nødvendigt. I ville have set den enhed og

kærlighed, som disse 12 mænd [De Tolv Apostles Kvorum], De Halvfjerds ... og Det Præsiderende Biskopråd, har. Vi beder til, at denne kærlighed og enhed ved dette møde må nå ud til hvert stavspræsidentskab, missionspræsidentskab, ethvert biskopråd, hvert præstedømmekvorum og hjælpeorganisation i Kirken. Med en sådan enhed og kærlighed, er der ingen magt på jorden, som kan standse fremgangen af dette Guds værk.«⁴

David O. McKays lærdomme

Herren ønsker enhed blandt sine tilhængere.

»Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.

Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig« (Joh 17:11, 20-21).

På denne måde gør Jesus i en af de mest storslåede bønner, der nogen sinde er bedt blandt mennesker, enhed til noget fremherskende blandt sine tilhængere.

Enhed og dets synonyme – harmoni, velvilje, fred, sammenhold, gensidig forståelse – udtrykker en tilstand, som menneskets hjerte altid længes efter. Dens modsætninger er disharmoni, strid, krig, forvirring ...

Må vor Herres anmodning i denne forbøn om enhed blive til virkelighed i vores hjem, vore ward og stave og i vores støtte af frihedens grundlæggende principper.⁵

Der er brug for enhed i hensigt, hvor alle arbejder i harmoni, for at udføre Guds værk. I en åbenbaring, givet til profeten Joseph Smith, omkring et år efter at Kirken var blevet organiseret, gør Herren det i store træk kendt, hvorfor hans store værk, som skulle nås, er blevet gengivet til gavn for menneskeheden og for at forberede vejen til hans andet komme. Han sagde:

»Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til

den, og for at den kan være et sendebud til at gå foran og berede vejen« (L&P 45:9).

Her lærer vi om de store forpligtelser, der er lagt på dette folk, for at hjælpe Herren med at få disse ting til at gå i opfyldelse blandt menneskenes børn. I denne hensigt kræves der enhed og hengivenhed. Vedrørende dette behov har Herren givet denne advarsel:

»... Ethvert rige i splid med sig selv lægges øde, og en by eller et hus i splid med sig selv kan ikke bestå« (Matt 12:25).⁶

**Vi skal undgå indstillinger og handlinger,
der fører til splittelse.**

Nogle af de største årsager, som fører til splittelse, er selvished og misundelse: »Biskoprådet valgte søster NN til at være organist, og hun spiller ikke halvt så godt som jeg.« »Jeg går ikke til præstedømmemøde mere, fordi biskoprådet udpegede en vis mand til at være vejleder for præsterne.« »Søndagsskolen valgte NN som lærer« ... »Stavspræsidentskabet har aldrig anerkendt mig, og jeg føler mig såret.« »Generalautoriteterne er ikke altid enige.« Åh! Hundrevis af små ting som disse, som bliver sagt – småting, ubetydelige i sig selv, når vi sammenligner dem med større og mere virkelige ting i livet. Og dog, jeg ved af erfaring, at modstanderen i den grad kan gøre dem store, så de bliver bjerge i vores tilværelse, og vi bliver sårede, og vores åndelighed sulter, fordi vi nærer sådanne følelser.

Der er et andet element – at finde fejl – der er forbundet med denne misundelsens ånd. Vi finder fejl ved vores næste. Vi taler ondt om hinanden. Når den følelse kommer, er det godt bare at synge denne lille enkle [kirke]salme: »Nej, tal ej ondt«.

*»Nej, tal ej ondt, et venligt ord
kan aldrig volde sorg og kval.
Hvis én du synes ej er stor,
så glem det og ej heller tal.
Så ofte sår du bedre sæd
ved kun det bedste tage hjem;
er godbeds spire ny og spæd,
du bør den pleje, drive frem.*

*Dæk andres synd, lad det kun ske,
som du din egen ønsker gemt.
Hvis næstens synd du først får se,
vis så, du ønsker helst den glemt.
Thi livet er så kort en stund,
og vi står snart ved gravens rand,
tag derfor venligt ord i mund,
og sig det bedste, som du kan.»
(Salmer og sange, nr. 159)⁷*

Må vi gå fremad med større beslutning om at forsvare hinanden i retfærdig levevis, at forsvare Kirken, ikke at tale imod vores næste, ej heller mod Kirkens autoriteter, hverken de lokale, stavsledere eller kirkeledere. Lad os undgå ond tale, lad os undgå bagtalelse og sladder. Disse er gift for sjælen for dem, som tager del deri. Ond tale skader spotteren mere, end det skader den, der spottes.⁸

Der er ødelæggende termitter i hjem, såvel som i huse, og nogle af disse er bagtalere, ondt talende, fejlfindere hos enten forældrene eller børnene. Bagtalelse er gift for sjælen. »Bagtalere er som fluer, som flyver forbi alle menneskets gode dele, for kun at angribe hans sår.« I det ideelle hjem er der ingen bagtalende sladder om ... skolelærere, om embedsmænd eller kirkeledere. Jeg er mere taknemmelig nu som årene er kommet og gået, for min far, som med hænderne løftet sagde: »Ingen finder fejl hos sin lærer eller nogen anden.«⁹

Enhed i familien gør hjemmet til et tilflugtssted og en beskyttelse.

Et barn har ret til at føle, at i hans hjem har han et tilflugtssted, et sted, hvor han er beskyttet fra farerne og onderne i verden udenfor. Familieenhed og retskaffenhed er nødvendige for at sørge for dette behov.¹⁰

Jeg kan kun forestille mig lidt, hvis noget overhovedet, der er mere ubehageligt i hjemmet end manglen på enhed og harmoni. På den anden side ved jeg, at et hjem, hvor enhed, gensidig hjælpsomhed og kærlighed findes, er som et lille stykke af him-

len på jorden. Jeg formoder, at I næsten alle kan bære vidnesbyrd om livets skønhed i et hjem, hvor disse dyder er fremherskende. Meget taknemmelig og ydmygt skatter jeg mindet om, at jeg aldrig som dreng i mit ungdoms hjem har set et tilfælde af mislyd mellem far og mor, og denne velvilje og gensidige forståelse har været det sammenknyttende bånd, som har holdt en heldig gruppe af brødre og søstre sammen. Enhed, harmoni, velvilje er dyder, der skal næres og skattes i ethvert hjem.¹¹

Ofte kommer der mislyde i hjemmet, fordi ægtemænd ønsker at bevare deres egen værdighed og få deres vilje, få deres egne ønsker opfyldt. Hustruer ønsker det samme. Nogle udøver deres ret til at få det sidste ord. Ægtemænd er nogle gange mere ivrige for at få det end hustruerne. De forsøger i virkeligheden hver især at redde sig selv, og i stedet for at få harmoni og fred i hjemmet, kommer der mislyde. I stedet for at redde harmonien i hjemmet, mister man det, blot fordi man søger at redde sit eget selviske liv eller få sin egen selviske vilje. Det er bedre at give afkald på det ønske. Sig ingenting, og mens du lader dit ønske og følelsen af fjendtlighed, kontrol, styring svinde, skal du ingenting sige, for derved opnår du harmoni i hjemmet.¹²

Må Gud velsigne jer alle, og må han vejlede og hjælpe jer, så retfærdighed, harmoni og kærlighed til hinanden må dvæle i hvert eneste hjem.¹³

Enhed i Kirken fører til fremgang og åndelighed.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges mission er at oprette fred. Den levende Kristus er overhovedet. Under ham er ti tusinder af mænd i Kirken, guddommeligt bemyndiget til at repræsentere ham i forskellige tildelte stillinger. Det er disse repræsentanters pligt at tilkendegive broderlig kærlighed, først for hinanden, dernæst for hele menneskeheden, at søge enhed, harmoni og fred i organisationerne inden for Kirken, og så ved forskrift og eksempel at udrække disse dyder til hele verden.¹⁴

I Kirkens grene og ward er der ingen dyd, der bidrager mere til fremgang og åndelighed end tilstedeværelsen af dette princip. Når jalousi, bagtalelse og ond tale fortrænger gensidig tillid, enhed og harmoni, kvæles organisationens fremgang ...

Indre svaghed er farligere og mere ødelæggende end ydre modgang. Kirken bliver kun lidt, hvis overhovedet, skadet af forfølgelse og bagvaskelse [eller falske anklager] fra uvidende, misinformerede eller ondsindede fjender. En større hindring for dens fremgang kommer fra dem, som finder fejl eller forsømmer, dem, som bryder befalingerne og fra indre frafaldne klikker.¹⁵

Det er *enbedens* princip, som har gjort Kirkens ward, stave, grene og missioner i stand til at gå fremad og opnå det formål, Kirken blev organiseret med. Det kunne ikke være blevet gjort ved splid og had. Der har været vanskeligheder. Hvert medlem af Kirken har sine egne ideer. Nogle gange er de ikke de samme som biskoprådets, og ikke de samme som stavspræsidentskabets, og ikke de samme som Kirkens præsidentskabs; men hver især har måttet fravige sine egne ideer til fælles bedste, og i denne forenede hensigt, har vi opnået noget, som er vidunderligt.

Når jeg tænker på denne kirkes fremtid og på de unge mænds og kvinders velfærd, samt mødres og fædres velfærd, føler jeg mig tilskyndet til, at der ikke er noget vigtigere budskab at give end »vær ét«, og undgå det, som kan forårsage splittelse blandt medlemmer. Jeg ved, at modstanderen ikke har noget stærkere våben mod nogen gruppe af mænd eller kvinder i denne kirke, end det våben, der kaster en kile af uenighed, tvivl og fjendskab ind blandt dem ...

Udfordringen ligger foran os; vi kan ikke svigte med hensyn til den guddommelige forpligtelse, der er givet til os som et folk. Enhed i hensigt, med alle, der arbejder i harmoni inden for Kirkens organisationers struktur som åbenbaret af Herren, skal være vores mål. Lad hvert medlem, lærer og leder føle vigtigheden af den stilling, som hver især har. Alle er vigtige for Guds værks vellykkede opnåelser, hvilket er vores værk.¹⁶

Den største sikring, vi har for enhed og styrke i Kirken, findes i præstedømmet, ved at vi ærer og respekterer det. Min brødre, stavspræsidenter, biskopper og alle, som har præstedømmet – må Gud velsigne jer i jeres lederskab, i jeres ansvar for at vejlede, velsigne og trøste de mennesker, som I er udvalgt til at præsidere over og se til. Vejled dem til at søge Herren om inspiration til at

leve, så de kan hæve sig over de tarvelige og nedrige og leve i den åndelige verden.

Anerkend dem, som præsiderer over jer og, når det er nødvendigt, søg deres råd.¹⁷

Må Kirkens [organisationer] blive velsignet med enhedens og harmoniens ånd. Må fjendtlighedens ånd, bagtalelse og ond tale være forvist fra deres hjerte, og må de i deres hjerte bevare den sandhed, som blev udtrykt af Jesus, da han sagde: »... dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:27).¹⁸

Lad denne enhedens ånd, som vor Herre og Frelser bad om den nat, han blev forrådt, være karakteristisk for denne Kirke: Fader, lad dem være ét ligesom vi (se Joh 17:11).¹⁹

Forpligtelse over for evangeliets begreber er den sikreste vej til enhed.

En førende skribent ... [har udtrykt]: »Der er mange gode mennesker i verden i dag, flere, som er parate til at tro end nogen sinde før, men disse mennesker har ingen forenende idealer, ingen grundlæggende principper, intet sammenhængende syn på livet, intet forenende handlingsprogram. Samfundet bliver mere selvbevidst og begynder at lægge mærke til sine problemer og behov, men det har ikke nogen tydelig sans for retning, ingen grundlæggende impuls, ingen altomfattende idealer, ingen motivation ... Er der noget, hvorved vi kan opnå enighed; vores race erkende sit broderskab, og menigheden ordne sine anliggender som et hele?«

Vi svarer: Ja. En sådan forenende kraft, sådan et ideal, er Jesu Kristi evangelium som gengivet ved profeten Joseph Smith. Det forklarer menneskets liv og dets formål og indeholder de vigtige, frelsende elementer, ædle idealer og åndelige opløft, som menneskets hjerte sådan længes efter.²⁰

»Jeg forkynder jer en stor glæde« (Luk 2:10) – Jesu Kristi evangelium er denne store glæde. Ordet »evangelium« betyder bogstaveligt »gode nyheder«, og sådan er de nyheder, som udstråler fra oven ... Der har altid, i enhver uddeling, været muligheder for mennesket at modtage disse gode nyheder, og disse profeter,

som var i harmoni med det uendelige, og som hørte disse gode nyheder først og direkte, fik det ansvar at viderebringe disse gode nyheder til andre af deres medmennesker, så de, der bekymrer sig om det, som hører verden til, kunne modtage det glade budskab og blive bragt tilbage til omgivelser med fred, harmoni og velvilje.²¹

Uanset om det er på øerne i havet, i Japan, i Syrien, i de skandinaviske lande, i England, Tyskland, Frankrig, Holland – når man møder en gruppe af sidste dages hellige, hvis tro på Jesu Kristi evangelium ikke vakler, finder man enhedens ånd, kærlighedens ånd, villighedens offerånd til bedste for menneskeheden. Må Gud velsigne de sidste dages hellige over hele verden, så de kan fortsætte i den ånd.²²

Forslag til studium og samtale

- På hvilken måde er vor himmelske Fader og Jesus Kristus ét? På hvilke specifikke måder kan vi stå sammen som en kirke? Som en familie? Som medlemmer af samfundet? (Se s. 44-46). Hvilke fordele kommer af et sådan sammenhold?
- Hvilke indstillinger og handlinger bringer disharmoni ind i vores hjem og vores ward? (Se s. 42-46). Hvad kan vi gøre for at øge harmoni og sammenhold? Hvordan kan vi anvende præsident Clarks udtalelse (»I Herrens tjeneste betyder det ikke noget, hvor man tjener, men hvordan«), mens vi stræber efter at øge sammenholdet i vores hjem og ward?
- Hvordan kan børn påvirkes, når deres forældre taler uvenligt om ledere og lærere? Hvorfor skader ond tale »spotteren mere, end det skader den, der spottes«? (Se s. 43).
- På hvilke måder kan evangeliet opfylde folks længsel efter sammenhold og harmoni? (Se s. 46-47). Hvorfor er det nødvendigt med sammenhold for at Herrens evige formål på jorden skal gå i opfyldelse?

Beslægtede skriftsteder: 1 Kor 1:9-10; Mosiah 18:21; 3 Nephi 11:29-30; 4 Nephi 1:2, 15-17; L&P 38:23-27; 105:3-5; Moses 7:18

Noter

1. I Conference Report, okt. 1967, s. 7.
2. I Conference Report, apr. 1951, s. 150-151.
3. I Conference Report, apr. 1951, s. 154.
4. I Conference Report, okt. 1954, s. 132-133.
5. »Unity in the Home – the Church – the Nation«, *Improvement Era*, Feb. 1954, s. 77s. -78.
6. I Conference Report, okt. 1967, s. 6.
7. I Conference Report, okt. 1967, s. 7.
8. I Conference Report, apr. 1969, s. 95-96.
9. I Conference Report, apr. 1953, s. 16.
10. I Conference Report, apr. 1945, s. 144.
11. I Conference Report, okt. 1967, s. 7.
12. I Conference Report, apr. 1954, s. 142.
13. I Conference Report, okt. 1969, s. 137.
14. I Conference Report, okt. 1964, s. 5.
15. »Unity in the Home – the Church – the Nation«, *Improvement Era*, Feb. 1954, s. 77.
16. I Conference Report, okt. 1967, s. 5-6.
17. I Conference Report, okt. 1967, s. 6.
18. I Conference Report, apr. 1967, s. 87-88.
19. I Conference Report, okt. 1934, s. 91.
20. I Conference Report, okt. 1941, s. 108; afsnitsinddeling ændret.
21. I Conference Report, apr. 1910, s. 106.
22. I Conference Report, apr. 1925, s. 11.

»Ethvert medlem en missionær«

*Verden hungrer efter at høre sandheden ... Vi har den.
Lever vi op til opgaven – det ansvar, Gud har lagt på os?¹*

Indledning

Begge præsident David O. McKays forældre var omvendt til Kirken, resultatet af en indsats fra de missionærer, som var blevet kaldet til at arbejde i Storbritannien. Hans fars, David McKays familie, sluttede sig til Kirken i Skotland i 1850 som nogle af de første omvendte til Kirken i dette område. Hans mors, Jennette Evans familie, sluttede sig til Kirken i Wales på omkring det samme tidspunkt og på trods af stærk modstand fra nære slægtninge.

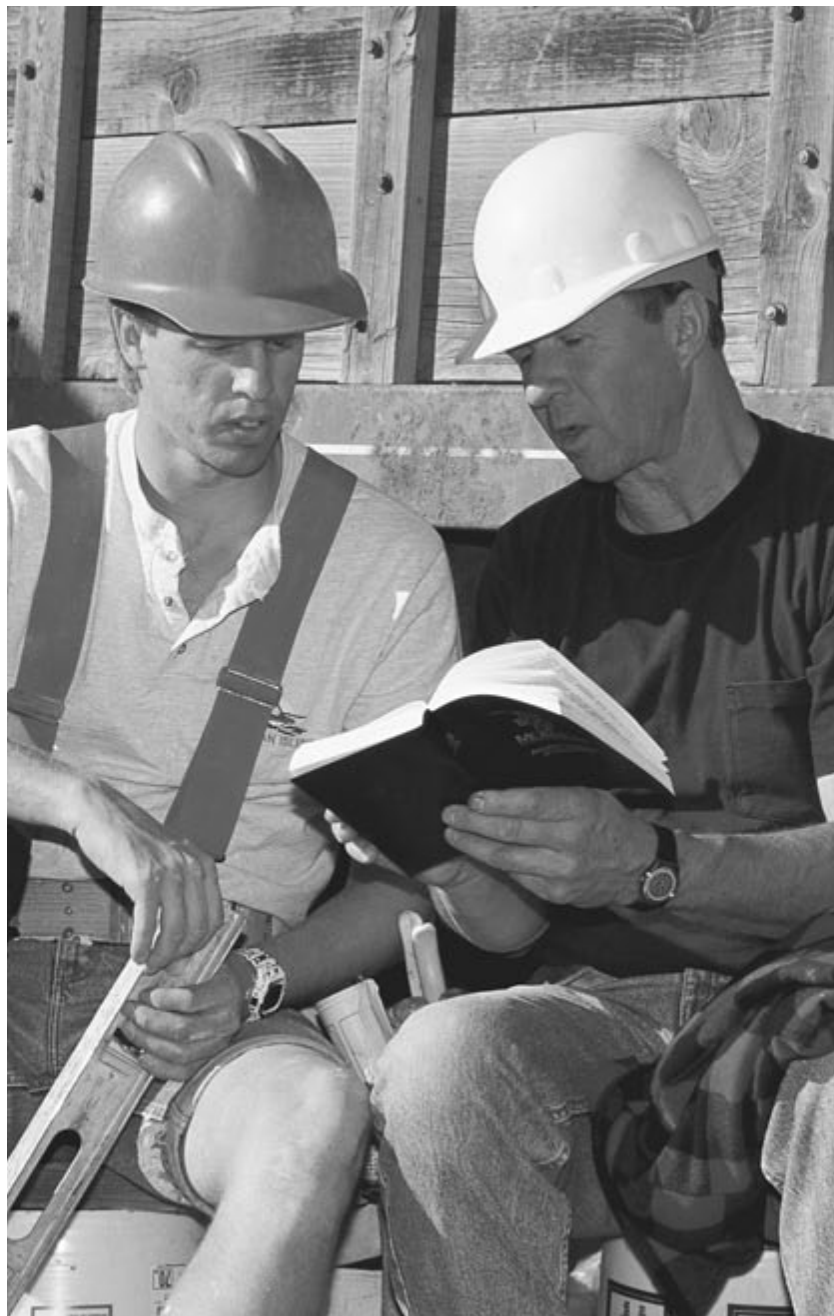
På grund af sin retfærdige arv, som var givet til ham af hans forældre, havde præsident McKay et stort vidnesbyrd om vigtigheden og rækkevidden af missionering. I 1953 besøgte præsident McKay, på en tur til Europa, sin fars ydmyge barndomshjem i Skotland. Præsident McKays søn, Llewelyn, som fulgte ham på turen, nedskrev oplevelsen som følger:

»[Da vi nærmede os hjemmet], brød solen gennem skyerne og smilede til os, som om den reflekterede den glæde og lykke, der var i fars hjerte. Da vi samledes foran hjemmet, løb tårerne ned ad fars ansigt, mens han så gennem døren. »Hvis det ikke havde været fordi to missionærer bankede på denne dør omkring 1850, ville jeg ikke have været her i dag!«²

David O. McKays lærdomme

Kirkemedlemmer har fået til opgave at missionere.

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

Ansvar for at dele evangeliet med andre ligger på hvert medlem af Kirken.

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende ...« (Matt 28:19-20).

Således var den formaning, der blev givet til de første 12 apostle. Således er den formaning, der er blevet givet til folk i denne tidsalder i Lære og Pagter, og som handler om at være et lys for verden. »Således har jeg sendt min evige pagt til verden, som et lys for verden og et banner for mit folk, for at ikke-jøderne kan søge til den, og for at den kan være et sendebud til at gå foran og berede vejen« (se L&P 45:9).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var næsten et år gammel, da denne deklARATION blev givet ved inspiration til profeten Joseph Smith. Han selv var i sit 26. år. Det er storslået at komme med en sådan deklARATION, storslået i dens muligheder, omfattende i dens rækkevidde ...

... Den såkaldte mormonisme har rejst et banner for nationerne, og med ord så omfattende som disse, som jeg har læst i åbenbaringen, indbyder den verden til fred, til hvile, til tilfredshed.³

Teksten ... »gå ud i alverden« er i virkeligheden missionsbefalingen, som blev givet af den opstandne Kristus til hans apostle. I virkeligheden siger han:

Anse hans værk for ufærdigt, indtil alle nationer har accepteret evangeliet og har indskrevet sig selv som mine disciple ...

Med den samme direkte formaning fra den opstandne Herre, som viste sig sammen med Faderen i begyndelsen af det 19. århundrede, foretages forkyndelsen af evangeliet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til »hver slægt, stamme, tungemål og folk« så hurtigt, som midler og mennesker kan bringe det frem.⁴

**Enhver sidste dages hellig bør være
involveret i missioneringen.**

Hvis jeg i tydelige vendinger skulle udtrykke de to stærkeste overbevisninger i de sidste dages helliges hjerte, ville jeg for det første nævne *en varig forvisning om, at evangeliet, som belært om af Forløseren, da han levede blandt mennesker, og som senere blev ændret og fordærvet af mennesker, er blevet gengivet*

af Forløseren i sin renhed og fylde; og for det andet, hvilket er en naturlig følge af det første, en overbevisning i hjertet hos hvert medlem af denne kirke om, at ansvaret hviler på medlemskabet af Kirken for at forkynde det gengivne evangelium for hver slægt, stamme, tungemål og folk.⁵

Jeg mindes, at da Kristus var på jorden, sagde han til nogle mænd, som også kendte til hans guddommelighed, at der lå en forpligtelse på alle dem, som havde denne kundskab om Guds eksistens og om sandhederne i Kristi evangelium. »Men den, som ikke kender den, og som har gjort noget, han fortjener straf for, han skal have få prygl. Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af« (Luk 12:48). Med denne kundskab, som de sidste dages hellige har, kommer der en mægtig forpligtelse. Guds folk omtales i skrifterne, de gamle og de nye, som et udvalgt folk, som et kongeligt præsteskab, et ejendomsfolk, som et lys, der sættes på en høj. »I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (se Matt 5:14-16).⁶

Sikke et ansvar ... for at føre gode mænd og gode kvinder over hele denne verden til kundskab om Gud og til at vide, hvad deres mission på jorden er! Fædre og mødre, medarbejdere, forstår I fuldt ud i dag, hvad det vil sige at påtage sig ansvaret for at bringe budskabet om fred og velvilje til alle mennesker?⁷

Verden hungrer efter at høre sandheden som aldrig før i historien. Vi har den. Lever vi op til opgaven – det ansvar, som Gud har lagt på os?⁸

Ethvert medlem af Kirken bør være omvendt og have kundskab om evangeliet, deriblandt kundskab om skrifterne. Hvor ville det være vidunderligt, hvis ethvert medlem af Kirken, ligesom Peter fordem, kunne »hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har ...« (1 Pet 3:15) ...

Kirkens ansvar er at forkynde Jesu Kristi evangelium, som det blev gengivet til profeten Joseph Smith, ikke kun at prædike det og forkynde det med ord, uddeling af litteratur, men mere end noget andet ved at efterleve evangeliet i vores hjem og forretningsforetagender, idet vi har tro og vidnesbyrd i vores hjerte og udstråler det, hvorend vi er ... Der er intet, der kan standse sandhedens fremgang med undtagelse af vores svagheder, eller hvis vi forsømmer at gøre vores pligt.⁹

Ethvert medlem er en missionær. Han eller hun har ansvar for at bringe nogen: En mor, en far, en nabo, en medarbejder, en bekendt i berøring med evangeliets budbringere. Hvis hvert medlem ville påtage sig dette ansvar, og hvis aftale blev truffet om at denne mor eller denne far eller en anden skulle møde Kirkens bemyndigede repræsentanter, kunne ingen magt på jorden standse denne kirke fra at vokse. Og personlig kontakt er det, der påvirker disse undersøgere. Denne personlige kontakt og fremgangsmåde afhænger af jer. Og det er noget, jeg ønsker at understrege. Der er ét ansvar, intet menneske kan undslippe, det er ansvaret for denne personlige kontakt. Det er det, I er, ikke det, I forestiller at være, der får folk til at undersøge Kirken.¹⁰

Ethvert medlem af Kirken burde være en missionær. Han er måske ikke bemyndiget til at gå fra hus til hus, men han er bemyndiget, på grund af hans medlemskab, til at være et godt eksempel som en god nabo. Naboerne iagttager ham. Naboerne iagttager hans børn. Han er et lys, og det er hans pligt, at dette lys ikke skjules under en skæppe, men sættes på en høj, så alle mennesker kan vejledes deraf ...

... Hvis I vil leve i henhold til disse ydmyge principper i de pagter, I har indgået ved vandet, og siden dengang ved nadvermøderne og som mange af jer har indgået i Guds hus, vil I udføre en ædel mission, og Gud vil belønne jer.

Må ethvert medlem af Kirken opleve denne forandring i dette liv, og leve således at andre, der ser jeres gode gerninger, må føres til at herliggøre vor Fader i himlen.¹¹

Evangeliet er vores anker. Vi ved, hvad det står for. Hvis vi efterlever det, føler det og taler godt om det, om præstedømmet, om myndighederne i det, taler godt selv om vore fjender, vil vi selv blive lykkeligere, og vi skal forkynde Jesu Kristi evangelium. Alle kan gøre dette. Det er muligt. Gud har ikke bedt os om det, og derpå taget kraften til at gøre det bort.¹²

Fuldtidsmissionærer skal være værdige til at tjene.

I afsnit 4 i Lære og Pagter modtog profeten Joseph Smith en åbenbaring, om at »nu er et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn.

Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag« (L&P 4:1-2) ...

Et betydningsfuldt punkt i denne åbenbaring og i andre åbenbaringer, givet i samme periode, er betegnelsen af de vigtige kvalifikationer hos dem, som skulle deltage i at udføre dette vidunderlige værk. Disse kvalifikationer var *ikke besiddelse af rigdom, ikke social betydning, ikke politisk forfremmelse, ikke militære opnåelser, ikke adel af fødsel*, men *et ønske om at tjene Gud af hele dit »hjerte, sjæl, sind og styrke«* – åndelige kvaliteter, som bidrager til *sjælens adel*. Jeg gentager: Ikke popularitet, ikke rigdom, ikke teologisk oplæring i ledelse af Kirken – dog var »et vidunderligt værk ved at komme frem blandt menneskenes børn«.¹³

Der er visse standarder, hvorved [biskopper og stavspræsidenter] bør vejledes ved kaldelsen af vore missionærer. For det første, kald ingen [missionærer] med den hensigt at frelse ham eller hende. Den unge mand er ved at falde fra, og du tror, at en mission vil være godt for ham. Det ville den. Men det er ikke derfor, du sender ham ud. Vælg [missionærer], som er værdige til at repræsentere Kirken, sørg for, at de er tilstrækkelig modne, og mere end noget andet, at de har karakter.¹⁴

Det er godt for os, ikke så meget at tænke på den gavn, disse repræsentanter vil få, men deres forberedelse og duellighed til at klare de ansvar, der følger med et kald som missionær. Ved valg af en missionær er det godt at huske følgende spørgsmål:

Er han værdig til at repræsentere Kirken?

Har han tilstrækkelig viljekraft til at modstå fristelser?

Har han holdt sig selv ren, mens han var hjemme og efter denne standard vist sig selv i stand til at modstå mulige fristelser i marken?

Har han taget aktivt del i Kirkens organisationer hjemme?

Har han i det mindste set et glimt af det, som Kirken kan tilbyde verden?

Har han forstået, at Kirken er det største i verden, og at den er den eneste bemyndigede gruppe, der kan repræsentere Herren Jesus Kristus i forbindelse med menneskehedens frelse ...

Har han, ved bøn eller erfaring følt Guds nærhed, så han kan gå til Herren, ligesom han ville gå til sin jordiske far?¹⁵

Enhver ældste, som rejser til udlandet for at forkynde dette evangelium, må derfor først efterleve evangeliet efter bedste evne og have en overbevisning i sit hjerte om, at han forkynder sandheden. Sandt nok, i begyndelsen kan et vidnesbyrd være noget vagt, men alle vore børn har det i en vis grad ... Ved studium, tjeneste, ydmyghed og bøn vil dette vidnesbyrd øges.

En anden kvalifikation er denne: Enhver ældste bør altid være en kristen gentleman. En gentleman – hvad er det? »Den, som er åben« – intet at skjule, ingen nedslåede øjne på grund af en samvittighed tyngt af skyld; »den, som er loyal« – loyal over for sandheden, dyden, visdomsordet – »sandfærdig, menneskekærlig og venlig i adfærd, ærbar selv og i sin bedømmelse af andre, trofast mod sit ord som mod loven og lige trofast over for Gud og mennesker – en sådan mand er en sand gentleman,« og en sådan mand, bør denne kirkes ældster være, dem, som går ud for at gøre verden kristen.¹⁶

Enhver diakon, lærer og præst, enhver ældste i Kirken forstår, at for at være værdig til at være Kristi kirkes repræsentant, må man være behersket i sine vaner og moralsk ren. Han bliver belært om, at der ikke er nogen dobbeltstandarder for kyskhed, at enhver ung mand, såvel som enhver ung pige skal holde sig selv fri fra seksuel urenhed ...

Præsident McKay belærte biskopper og stavspræsidenter om, at »vælge [missionærer], som er værdige til at repræsentere Kirken.«

Disse unge mænd bliver belært om, at de går ud som repræsentanter for Kirken, og at en repræsentant for enhver organisation – økonomisk eller religiøs – skal besidde mindst én enestående kvalitet, og det er: Pålidelighed. Han havde ret, som sagde: »At være pålidelig er en større kompliment end at være elsket.« Og hvem repræsenterer disse missionærer? For det første repræsenterer de deres forældre, de har ansvar for at holde deres gode navn ubesmittet. For det andet repræsenterer de Kirken, især det ward, de bor i. Og for det tredje repræsenterer de Herren Jesus Kristus, hvis bemyndigede tjenere de er.

Disse ambassadører, for det er de, repræsenterer disse tre grupper og har i denne opgave et af de største ansvar i deres liv.¹⁷

Missionering resulterer i mange velsignelser.

Hvis du ønsker at styrke dit vidnesbyrd, at få det åbenbaret for dig nu personligt, at Kristus hjælper dig i dit arbejde, vejleder sin kirke, så er den bedste måde at gøre det på ... at gøre din pligt ... at tage sig af missioneringen.¹⁸

At gøre tjeneste ... i missionsmarken er en velsignelse for enhver. Det anerkendes som værende således af tusinder af forældre i hele Kirken, forældre som værdsætter værdien af et sådant arbejde for deres sønner og døtre, i hvem denne oplevelse vækker en påskønnelse for hjemmet og evangeliet. Forældre ved også, at missionering bringer en bevidst kundskab om evangeliets sandhed, hvilket unge mænd måske har følt, men ikke udtrykt.¹⁹

Mange af os forstår ikke værdien og de store muligheder i denne gren af Kirkens aktiviteter [missionering].

1 – Som et eksempel på frivillig tjeneste i Mesterens sag er den uovertruffen.

2 – Som en opmuntring til at leve rent blandt unge, som en bidragende faktor til karakteropbygning er dens betydning umådelig.

3 – Som en uddannende kraft og opløftende indflydelse på vore samfund bliver dens betydning klart tilkendegivet.

4 – Som en bidragende faktor til bedre forståelse blandt nationer og til grundlæggelsen af internationale venskaber, øver den en betydningsfuld indflydelse.

5 – Da det er den Almægtiges hensigt at frelse den enkelte ... virker missioneringen bedst i fuldendelsen af denne evige plan!

»Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ...

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!« (L&P 18:10, 15-16).²⁰

Menneskets hjerte skal ændres. Kristus kom til verden med selve denne hensigt. Hovedårsagen for at forkynde evangeliet er at ændre menneskets hjerte og tilværelse, og I brødre, som rejser fra stav til stav, hører beviset og vidnesbyrdet fra dem, som nylig er blevet omvendt ... og kan vidne om, hvordan omvendelsen har ændret deres liv, når de bærer deres vidnesbyrd. Ved en sådan omvendelse bringer de fred og velvilje til verden i stedet for strid [og] lidelse.²¹

Vore missionærer ... erklærer nu for en problemfyldt verden, at det budskab, der forkyndtes med Jesu fødsel – »fred til mennesker med Guds velbehag« (se Luk 2:14) – kan blive virkeligt her og nu ved lydighed mod evangeliets principper.²²

Forslag til studium og samtale

- Præsident McKay udtrykte ofte taknemmelighed for den indsats, de missionærer, som underviste hans forældre, ydede. Hvordan er du eller nogen, du kender, blevet velsignet ved missionering?
- Hvor ligger ansvaret for missionering i dag? (Se s. 49-54). Hvilke muligheder har vi for at følge præsident McKays instruktioner om, at ethvert medlem bør være missionær? Hvordan kan vi forberede os selv til at opfylde dette ansvar?
- Hvilke hjælpeklender sørger Kirken for, som en hjælp til, at vi kan fortælle om evangeliet? På hvilke måder er vi blevet belært om at hjælpe fuldtidsmissionærerne og wardsmissionærerne i vores område?
- Hvilke kvalifikationer er nødvendige for fuldtidsmissionering? (Se s. 54-56). Hvorfor er værdighed og pålidelighed nødvendig i missioneringen?
- Hvad kan unge mennesker gøre for at forberede sig til at tage på mission? Hvad kan voksne gøre for at hjælpe de unge med at forberede sig til at tage på mission?

- Hvordan kan personer med fysiske eller mentale begrænsninger fremme missioneringens sag? Hvilke alternative måder for kirketjeneste er tilgængelig for dem?
- På hvilke måder kan ældre ægtepar være en betydningsfuld hjælpekilde i missionsmarken?

Beslægtede skriftsteder: 3 Nephi 12:14-16; L&P 4:1-7; 18:15-18; 75:2-5; 88:81; 90:11

Noter

1. I Conference Report, okt. 1945, s. 113-114.
2. Llewelyn R. McKay, *Home Memories of President David O. McKay*, 1956, s. 15; afsnitsindeling ændret.
3. »Every Member a Missionary«, *Improvement Era*, okt. 1961, s. 710-711.
4. I Conference Report, okt. 1949, s. 118.
5. I Conference Report, apr. 1927, s. 102.
6. I Conference Report, okt. 1910, s. 47.
7. I Conference Report, apr. 1927, s. 106.
8. I Conference Report, okt. 1945, s. 113-114.
9. I Conference Report, okt. 1969, s. 88-89; afsnitsinddeling ændret.
10. »Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961«, Family and Church History Department Archives, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, s. 2-3.
11. I Conference Report, okt. 1958, s. 93-94.
12. I Conference Report, apr. 1910, s. 110.
13. I Conference Report, okt. 1966, s. 86.
14. I Conference Report, apr. 1950, s. 176.
15. I Conference Report, apr. 1961, s. 96.
16. I Conference Report, apr. 1927, s. 106.
17. I Conference Report, okt. 1949, s. 119-120.
18. I Conference Report, okt. 1959, s. 89.
19. I Conference Report, apr. 1961, s. 96.
20. I Conference Report, okt. 1949, s. 117.
21. I Conference Report, okt. 1953, s. 11.
22. I Conference Report, okt. 1966, s. 87.

»Den bogstavelige opstandelse fra graven var en realitet for de disciple, som kendte Kristus godt ... De var vidner til dette faktum.«

Opstandelsens betydning

Ligesom Kristus lever efter døden, skal alle mennesker leve og hver især indtage den plads i det næste liv, som han passer bedst til.¹

Indledning

I 1912 oplevede ældste David O. McKay, daværende medlem af De Tolv, og hans hustru, Emma Ray, deres første store sorg som forældre, da deres to et halvt år gamle søn, Royle, døde. Ældste McKays beretning om begivenheden viser den sorg, han følte, men viser også hans tro på en fremtidig opstandelse.

»Mandag den 8. apr. 1912, hvilken mægtig lidelse for vores elskede dreng! Hvert åndedræt, han tog, syntes som en smerte for ham! Lægerne undersøgte ham i morges og opdagede, at hans smerte skyldtes lungehindebetændelse i begge sider. Her mistede vi næsten håbet, men senere, da [lægen] fortalte os, at han ved en undersøgelse vidste, hvilken bakterie, der havde forårsaget infektionen, og at han havde modgiften, fik vi atter mod.

Men Royle var for svag, og komplikationerne af sygdommen for mange. Han kæmpede tappert hele dagen og tog den smule stimulerende, han fik med mellemrum, så villigt som en voksen ville have gjort det. Klokkeren 21:30 salvede Papa, Thomas E. (McKay) og jeg ham igen. Ray følte håb, og lagde sig ned på sengen ved siden af ham for at få lidt hvile. Snart begyndte hans puls at blive svagere, og vi vidste, at vores baby snart ville forlade os. »Mama« var det sidste ord på hans dyrebare læber. Lige før slutningen kom, rakte han sin lille hånd ud, og da jeg bøjede mig ned for at kærtegne ham, lagde han armene om min hals og gav mig det sidste af mange af de kærligste omfavnelser, en far nogen sinde havde fået af et kært barn. Det syntes, som om han forstod, at han skulle bort, og ønskede at sige: »Farvel, far,« men hans lille

stemme var allerede gjort stille af svaghed og smerte. Jeg er sikker på, at han genkendte sin mor et øjeblik senere. Hun havde kun hvilet sig nogle få minutter, og idet hun bemærkede, at sygeplejerskerne var lidt ophidsede, bøjede hun sig straks ned over sit kære barn og forlod ham ikke, før vi blidt førte hende ud af rummet, hvor døden havde taget vores lille dreng.

Slutningen kom klokken 1.50 om natten uden så meget som en trækning i en muskel. »Han er ikke død, men sover«, passede ikke bedre på nogen sjæl, for han faldt i sandhed i søvn. Han døde ikke.«²

David O. McKays lærdomme

Jesu apostle blev vidner til hans opstandelses virkelighed.

For omkring to tusind år siden ... var der nogle ret nedtrykte apostle. Peter var tung om hjertet, Johannes sørgede ligesom Maria, Kristi mor. De andre apostle var flygtet. Judas havde forstået, hvilke forbrydelse, han havde begået. Sikke en sørgmodig nat!

Næste morgen opstod Kristus ... Dette er sandt, og denne begivenhed grundlægger sjælens udødelighed, eksistensen af vore kære, som er på den anden side, deres personlighed varer ved. De er lige så virkelige i denne åndelige sfære, som Kristi ånd var, da han forkyndte for ånderne i fængsel.³

Apostlenes tilstedeværelse ved begivenheden [Jesu opstandelse] øger værdien af deres beviser. Deres vidnesbyrd bliver af større værdi på grund af det faktum, at med Jesu død blev apostlene ramt af mismod og tungsindighed. I to og et halvt år var de blevet opbygget og inspireret af Kristi nærhed. Men nu var han væk. De var ladt alene, og de syntes forvirrede og hjælpeløse ...

»Hvad var det, der pludselig ændrede disse disciple til sikre, frygtløse, heltmodige forkyndere af Jesu Kristi evangelium? Det var den åbenbaring, at Kristus var opstået fra graven. Hans løfter var blevet holdt, hans messianske mission opfyldt« ...

Markus fortæller ikke selv om nogen tilsynekomst af den opstandne Herre, men han bærer vidnesbyrd om, at engelen ved

graven bekendtgjorde opstandelsen og lovede, at Herren ville møde sine disciple. Fra Markus hører vi den herlige erklæring om den første tomme grav i hele verden. For første gang i menneskehedens historie blev ordene: »Her ligger«, fortrængt af det guddommelige budskab: »Han er opstanden«. Ingen kan tvivle på, at Markus var overbevist i sin sjæl om virkeligheden af den tomme grav. For ham var der ikke spørgsmål ved opstandelsen – den var virkelig, og tilsynekomsten af hans Herre og Mester blandt mennesker var et faktum, der var grundfæstet i hans sind uden skygge af tvivl. Han hengav sit liv til forkyndelsen af denne sandhed, og hvis man kan stole på historien, beseglede han sit vidnesbyrd med blod.

En anden, som nedskrev øjenvidners vidnesbyrd var Lukas, en ikke-jøde eller, som nogen mener, en omvendt fra Antiokia i Syrien, hvor han var læge (Kol 4:14). Selv nogle af hans mest alvorlige, nutidige kritikere har anset ham for at være en førende historiker og hans personlige kontakt med tidlige apostle gør hans udtalelser til noget uvurderligt.

Det, han skrev, var resultatet af personlige forespørgsler og undersøgelser og kom fra alle tilgængelige kilder. Han interviewede og optegnede især erklæringerne fra dem, »der fra begyndelsen var øjenvidner og ordets tjenere«. Han erklærede, at han »nøje [gennemgik] alt forfra« så han kunne »nedskrive det ... i rækkefølge« (se Luk 1:1-4). Dette betyder, at Lukas fik vidnesbyrd fra disse »øjenvidner« direkte fra dem selv og ikke fra tidligere fortællere.

I henhold til alle pålidelige vidnesbyrd, har vi Lukasevangeliet som det kom fra hans hånd. I kapitel 24 vidner Lukas om det guddommelige budskab: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:5-6).

Med samme forvisning om nøjagtighed kan vi acceptere hans udtalelser og vidnesbyrd med hensyn til Peters og Paulus' og andre apostles vidnesbyrd med hensyn til opstandelsen. »Efter sin lidelse og død trådte Jesus frem for dem med mange beviser på, at han levede, idet han i fyrre dage viste sig for dem og talte om Guds rige« (se ApG 1:3). Hvem kan tvivle på Lukas' absolutte tillid til opstandelsens virkelighed?

Det er sandt, at hverken Markus eller Lukas bærer vidnesbyrd om personligt at have set den opstandne Herre, og derfor hævder nogle, at deres optegnede vidnesbyrd ikke kan betegnes som førstehåndsbeviser. At de ikke vidner om det og dog var overbeviste om, at andre så ham, viser hvor ubestridelige beviserne var blandt apostlene og andre disciple om, at opstandelsen var en realitet.

Heldigvis er der dog et dokument, som giver et øjenvidnes personlige vidnesbyrd om Jesu tilsynkomst efter hans død og begravelse. Dette personlige vidne bekræfter også vidnesbyrdene fra de to mænd, som jeg har citeret, men også fra andre. Jeg henviser til Saul, en jøde fra Tarsus, uddannet ved fødderne af Gamaliel, en streng farisæer, og før sin omvendelse en bitter forfølger af alle, som troede på, at Jesus fra Nazaret var opstået fra de døde. Og nu, i det ældste, ægte dokument, der findes, og som fortæller om eller vidner om Kristi opstandelse, kan vi finde Paulus sige til korinterne:

»Jeg overleverede jer nemlig først og fremmest, hvad jeg også selv har modtaget: at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne, at han blev begravet, at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne, og at han blev set af Kefas og dernæst af de tolv. Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, de fleste af dem er endnu i live, men nogle er sovnet hen. Dernæst blev han set af Jakob, siden af alle apostlene. Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig« (1 Kor 15:3-8).⁴

Verdslig skepsis kan ikke benægte øjenvidners vidnesbyrd.

Alt for mange er i dag som mændene på Areopagos for to tusind år siden, som rejste et alter for »en ukendt gud«, men som vidste lidt eller intet om ham. Vi læser, at da Paulus var på vej til Areopagos så han storslåede statuer, der var rejst for forskellige guder ... Her samledes ofte filosoffer og dommere, de bedste tænkere, de viseste vise i den gamle verden og overvejede og drøftede livets og menneskeskabens mysterier.

Midt i al denne verdslige visdom, stod en ensom, lille brunøjet mand, som påstod, at meget af deres filosofi var falsk, og at deres tilbedelse af billeder var en stor fejl – den eneste mand i denne store by af intellektuelle, som vidste ved direkte erfaring,

at et menneske kan gå gennem dødens porte og leve ... Mens Paulus talte udtrykksfuldt om Guds personlighed, lyttede filosoferne nysgerrigt og opmærksomt, indtil han bar vidnesbyrd om, at Gud havde oprejst Jesus fra de døde.

Da de hørte om opstandelsen, spottede nogle, og alle med undtagelse af nogle få, gik væk, og efterlod ham, som havde erklæret sandheden, mere alene end før (se ApG 17:22-33). I dag er der, ligesom på Areopagos, nogle, som når vi taler om de dødes opstandelse, spotter, og andre som tvivler og vender sig bort. I dag, som dengang, har alt for mange mænd og kvinder andre guder, som de tænker mere på end på den opstandne Herre ...

Lad det være et faktum, at Kristus påtog sig sit legeme og viste sig som et herliggjort, opstandent væsen, og I besvarer spørgsmålet i alle tidsaldre – »Kan en, der er død, få liv?« (Se Job 14:14).

At den bogstavelige opstandelse fra graven var en realitet for de disciple, som kendte Kristus godt, er en sikkerhed. I deres midte var der absolut ingen tvivl. De var vidner til dette faktum. De vidste det, fordi de så det, de hørte det, deres hænder følte den opstandne Forløseres legeme.⁵

At menneskets ånd går triumferende gennem dødens porte ind til evigt liv, er et af de herlige budskaber, der er givet af Kristus, vor Forløser. For ham er denne jordiske karriere kun en dag, og dets afslutning blot livets solnedgang. Døden, som kun er en søvn, efterfølges af en herlig opvågning i en evig sfæres morgen. Da Maria og Marta så deres bror som blot et legeme i den mørke og stille grav, så Kristus ham stadig som et levende væsen. Dette udtrykte han med fire ord: »... Vor ven Lazarus sover« (Joh 11:11). Hvis alle ... vidste, at den korsfæstede Kristus virkelig opstod på den tredje dag – at efter at have hilst på andre og været sammen med andre i åndeverdenen, levendegjorde hans ånd atter hans gennemborede legeme, og efter at have opholdt sig blandt mennesker i et tidsrum på 40 dage, fór han som en herliggjort sjæl op til sin Fader – hvilken fred, der ville komme til de sjæle, som nu plages af tvivl og usikkerhed!

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står sammen med Peter, med Paulus, med Jakob og sammen med alle de andre tidlige apostle, som accepterede opstandelsen som ikke alene at

værende sand, men som fuldbyrdelsen af Kristi guddommelige mission på jorden.⁶

Den seneste og mest storslåede bekræftelse på, at Jesus opstod fra graven er tilsynekomsten af Faderen og Sønnen til profeten Joseph Smith, 19 århundrede efter begivenheden ... Dette livets mirakel er ikke kun betydningsfuldt i sig selv, men i dets betydning af alle de grundlæggende principper i sand kristendom.⁷

Kristi opstandelse bekræfter Guds almægtighed og menneskets udødelighed.

I mere end fire tusind år havde menneskene set ind i graven og kun set livets slutning. Af alle de millioner, som var gået derind, var ikke én person vendt tilbage som et opstandent, udødeligt væsen. »Der var på hele jorden ikke én tom grav. Intet menneskes hjerte troede, intet menneskes stemme erklærede, at der var en sådan grav – en grav, der var frataget en sejrherre, stærkere end menneskets store fjende, døden.«

Det var derfor et nyt og herligt budskab, som engelen gav til kvinden, som frygtsomt og kærligt havde nærmet sig graven, hvor Jesus var blevet begravet: »... I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham!« (Mark 16:6).

Hvis et mirakel er en overnaturlig begivenhed, hvis forudgående kræfter ligger ud over menneskets begrænsede visdom, så er Jesu Kristi opstandelse det mest forbløffende mirakel i alle tider. Heri åbenbares Guds almægtighed og menneskets udødelighed.

Opstandelsen er dog kun et mirakel i den betydning, at det ligger ud over menneskets fatteevne og forståelse. For alle, som accepterer den som et faktum, er den blot en tilkendegivelse af en af livets enkle love. Eftersom mennesket ikke forstår loven, kalder han det for et mirakel.⁸

Opstandelsen og foråret er lykkeligt forenet, ikke at der er noget i naturen, der er præcis ligesom opstandelsen, men der er så meget, som antyder en VÆKKENDE tanke. Ligesom dødens stilhed har den gamle vinter holdt hele planteriget i sit greb, men når foråret nærmer sig, tvinger den blide livgivende kraft i varmen og lyset ham til at slippe sit greb, og det, som synes at

være dødt, kommer frem med nyt liv, genopfrisket, med ny kraft, styrket efter en fredelig søvn.

Sådan er det med mennesket. Det, vi kalder død, henviste Jesus til som søvn. »Lazarus sover«, sagde han til sine disciple (se Joh 11:11). »Barnet sover,« var hans trøstende ord til de efterladte og sorgfyldte forældre til en lille pige (se Mark 5:39). For verdens Frelser er der i sandhed ikke noget som død – kun liv – evigt liv. Han kunne med sandhed sige: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør« (Joh 11:25).

Med denne forvisning, burde lydighed mod evige love være en glæde, ikke en byrde, for livet er en glæde, livet er kærlighed ... Lydighed mod Kristus og hans love bringer liv. Må hver ny påske understrege denne sandhed og fylde vores sjæl med den guddommelige forvisning om, at Kristus i sandhed er opstået, og ved ham er menneskets udødelighed sikret.⁹

De trofaste modtager opstandelsens trøstende vidnesbyrd.

Der er ingen grund til at frygte døden, det er kun en begivenhed i livet. Den er lige så naturlig som fødslen. Hvorfor skulle vi frygte den? Nogle frygter den, fordi de tror, det er livets afslutning, og livet er ofte det kæreste, vi har. Evigt liv er menneskets største velsignelse.

Hvis blot mennesket ville »gøre hans vilje« (se Joh 7:17), i stedet for at stirre håbløst på den mørke og trøstesløse grav, ville de vende deres øjne mod himlen og vide, at Kristus er opstået!

Intet menneske kan acceptere opstandelsen og være fast i sin tro uden også at acceptere eksistensen af en personlig Gud. Ved opstandelsen besejrede Kristus døden og blev en udødelig sjæl. »Min Herre og min Gud!« (Joh 20:28) var ikke blot Thomas' tilfældige udtryk, da han så sin opstandne Herre. Når vi først accepterer Kristus som guddommelig, er det let at forestille sig hans Fader som værende lige så personlig, som han er, for, sagde Jesus, »... den, der har set mig, har set Faderen ...« (Joh 14:9).¹⁰

Ligesom Kristus lever efter døden, skal alle mennesker leve og hver især indtage den plads i det næste liv, som han passer bedst til. Opstandelsens budskab er derfor det mest trøstende, det her-

ligste, der nogen sinde er givet til mennesket, for når døden tager en af vore kære fra os, bliver vores sorgfyldte hjerte lindret af håbet og den guddommelige forvisning, der er udtrykt i ordene:

»Han er ikke her, han er opstået« (se Matt 28:6). Eftersom vor Forløser lever, skal vi også leve. Jeg vidner om, at han virkelig lever. Jeg ved det, ligesom jeg håber, at I kender denne guddommelige sandhed.¹¹

Jesus gennemgik alle jordelivets erfaringer, ligesom I og jeg. Han kendte til lykke, han oplevede smerte. Han glædede sig og sørgede sammen med andre. Han kendte til venskab. Han oplevede også den bedrøvelse, der kommer på grund af forrædere og falske beskyldninger. Han døde en jordisk død, ligesom I vil. Eftersom Kristus levede efter døden, så skal I, og så skal jeg ...

Jesus var det eneste fuldkomne menneske, som nogen sinde har levet. Ved at opstå fra de døde, besejrede han døden og er nu jordens Herre. Hvor er det menneske svagt, hvor er det tåbeligt gjort af ham, som ved bedre, at fornægte Kristi levemåde, især i lyset af det faktum, at en sådan afvisning kun fører til ulykke, elendighed og selv døden! ...

Når kristne i hele verden har denne tro [på Jesus Kristus] i deres indre, når de føler en loyalitet i deres hjerte for den opstandne Kristus og for de principper, der følger heraf, vil menneskeheden have taget det første store skridt mod den vedvarende fred, som vi dagligt beder for.¹²

Der er mange såkaldte kristne, som ikke tror på en bogstavelig opstandelse og på jeres skuldre og på skuldrene af ... andre i denne kirke hviler ansvaret for at erklære verden hans guddommelige værdighed som Søn, hans bogstavelige opstandelse fra graven og hans tilsynekomst som person i Faderens nærhed for profeten Joseph Smith.¹³

Forslag til studium og samtale

-
- Hvilke beviser findes der på Jesu Kristi bogstavelige opstandelse? (Se s. 62-64, 66). Hvordan er dit vidnesbyrd om Jesu opstandelse blevet styrket ved hans fordums og nutidige apostles vidnesbyrd?

- På hvilke måder forsøger »verdslig visdom« på at bestride virkeligheden af Jesu opstandelse? (Se s. 64-65).
- Hvorledes er lærdommen om opstandelsen en grundlæggende del af frelsesplanen?
- Præsident McKay lærte os, at opstandelsen er en »tilkendegivelse af en af livets enkle love«, og at »opstandelsen og foråret er lykkeligt forenet«. På hvilke måder er opstandelsen som foråret? (Se s. 66-67). Hvordan kan man bruge denne sammenligning for at hjælpe børn med at forstå opstandelsen?
- Hvordan kan vi opnå eller styrke et vidnesbyrd om opstandelsen? (Se s. 67-68). Hvordan påvirker jeres forståelse af opstandelsen de beslutninger, I træffer? Hvilke andre evangeliske principper forstås lettere, efter at vi har et vidnesbyrd om opstandelsen?
- Hvordan mindsker kundskaben om opstandelsen den sorg, der er forbundet med døden, og hvordan hjælper den med at trøste dem, som sørger? (Se s. 67-68). Hvilke eksempler har I set på folk, der bliver styrket i prøvelserne af deres vidnesbyrd om opstandelsen?
- Hvorfor er eksistensen af en opstanden Gud så vigtig for menneskeheden?

Beslægtede skriftsteder: Job 19:25-27; Mark 16:1-6; ApG 2:22-32; 4:33; 1 Kor 15:3-8; 3 Nephi 11:15; L&P 76:22-24

Noter

1. I Conference Report, apr. 1966, s. 59.
2. Citeret i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 84-85.
3. I Conference Report, apr. 1950, s. 178.
4. I Conference Report, okt. 1939, s. 112-114; afsnitsinddeling ændret.
5. I Conference Report, okt. 1944, s. 120-122; afsnitsinddeling ændret.
6. I Conference Report, okt. 1966, s. 57; afsnitsinddeling ændret.
7. I Conference Report, apr. 1944, s. 120; afsnitsinddeling ændret.
8. I Conference Report, apr. 1966, s. 56.
9. I Conference Report, apr. 1939, s. 115.
10. I Conference Report, apr. 1966, s. 58-59.
11. I Conference Report, apr. 1944, s. 125.
12. I Conference Report, apr. 1966, s. 59.
13. I Conference Report, apr. 1950, s. 179.

»Bevidstbeden om, at Gud hører troens bøn, regner jeg som en af de bedste oplevelser i livet.«

Bønnens kraft

Gud vil være der for at vejlede og lede den, som »søger ham i tro med al sin styrke og med hele sin sjæl.«¹

Indledning

I foråret 1921 besøgte ældste David O. McKay og bror Hugh J. Cannon New Zealand som en del af deres verdensomspændende rejse til Kirkens missioner. En søndag skulle ældste McKay tale til en konference for de hellige om eftermiddagen. Da han vågnede den morgen var han imidlertid syg og så hæs, at han kun lige akkurat kunne tale med en hvisken. Han deltog dog alligevel i konferencen med tro på, at han ville være i stand til at aflevere budskabet. Han mindedes senere:

»Tusind personer ... samledes til eftermiddagsmødet. De kom med nysgerrighed og høje forventninger. Det var min pligt at give dem et budskab, men jeg var ikke alene for hæs til at tale og blive hørt af den mængde, jeg var også syg.

Med en brændende bøn i mit hjerte om guddommelig hjælp og vejledning, rejste jeg mig dog for at udføre min pligt. Min stemme var stram og rusten ...

Så skete der det, som aldrig før er sket for mig. Jeg begyndte på mit emne med al den oprigtighed og iver, jeg kunne opdrive og talte så højt som muligt. Jeg følte, at min stemme blev klarere og mere rungende, og jeg glemte hurtigt, at jeg havde en stemme og tænkte kun på den sandhed, jeg ønskede, at mine tilhørere skulle forstå og acceptere. I 40 minutter fortsatte jeg min tale, og da jeg sluttede, var min stemme så rungende og tydelig, som den nogen sinde havde været ...

Da jeg fortalte bror Cannon og nogle andre brødre, hvor oprigtigt jeg havde bedt for selve den velsignelse, jeg havde

modtaget, sagde han: »Jeg bad også – jeg har aldrig bedt mere brændende for en taler i mit liv.«²

David O. McKays lærdomme

Gud er et personligt væsen, som vi kan nærme os i bøn.

Jeg har lige fra barndommen glædet mig over den sandhed, at Gud er et personligt væsen og i sandhed vor Fader, som vi kan nærme os i bøn og modtage svar dertil. Bevidstheden om, at Gud hører troens bøn, regner jeg som en af de bedste oplevelser i livet. Det er sandt, at svarene på vore bønner ikke altid kommer så direkte og på det tidspunkt, ej heller på den måde, vi forventer, men de kommer, og på et tidspunkt og en måde, som er i bedste interesse for den, som bad bønnen.

Der har dog været lejligheder, hvor jeg har modtaget direkte og umiddelbar forvisning om, at min begæring var blevet givet mig. På et bestemt tidspunkt kom svaret så klart, som om vor himmelske Fader stod ved min side og udtalte ordene. Disse oplevelser er en del af selve mit væsen og vil være det, så længe som min hukommelse og intelligens varer. Lige så virkelig og lige så nær synes verdens Frelser at være mig.

Jeg føler, som jeg aldrig har følt det tidligere, at Gud er min Fader. Han er ikke blot en urørlig magt, en moralsk kraft i verden, men en personlig Gud med skabende kraft, verdens regent, vores sjæls leder. Jeg vil gerne have, at alle mennesker, og især Kirkens unge mennesker, føler sig så nær vor himmelske Fader, at de vil gå til ham dagligt – ikke kun sammen med andre, men personligt. Hvis vores folk vil have denne tro, vil store velsignelser komme til dem. Deres sjæl vil blive fyldt med taknemmelighed for det, som Gud har gjort for dem, de vil forstå, at de er rige i de velsignelser, de får. Det er ikke fantasi, at vi kan nærme os Gud og modtage lys og vejledning fra ham, og at vores sind vil blive oplyst, og vores sjæl glæde sig over hans Ånd.³

Når I knæler ned for at bede om aftenen, føler I så hans nærhed, at han personligt hører jer, føler I en kraft, som virker noget i retning af radioen eller en større kraft, så I føler, at I samtaler med ham?⁴

Jeg vil gerne have, at de unge mænd i Israel føler sig så nær [Gud], at de vil gå til ham dagligt, ikke kun sammen med andre, men personligt. Jeg vil gerne have, at de har den tillid til ham, som den lille blinde pige havde til sin far. Hun sad på hans skød i toget, og en ven, som sad ved siden af sagde: »Lad mig aflaste dig«, og rakte over og tog det lille barn på sit skød. Faren sagde til hende: »Ved du hvem, du sidder hos?« »Nej,« svarede hun »men det gør du.« Åh, denne tillid dette barn havde til sin far ... Så virkelig burde den tillid være den, som sidste dages hellige drenge og piger bør være til vor himmelske Fader.

Det er godt for drenge og piger at lære, at de kan gå til Gud i bøn. I, som studerer på universitetet, vil, ligesom studerende på enhver skole, lære, at når I har vanskeligheder, kan I modtage hjælp og vejledning, hvis I søger i oprigtighed. Måske vil I rejse jer, som nogle af os gjorde, da vi var unge, og føle, at jeres bønner ikke bliver besvaret, men en dag vil I forstå, at Gud besvarede jeres bønner, ligesom en vis forælder ville have gjort. Dette er noget af det bedste for ungdommen at føle, at I kan gå til vor Fader og udgyde jeres hjerte for ham.⁶

Bøn er mere end ord, det kræver tro, anstrengelse og en rigtig indstilling.

Bøn er længslens hjerteslag, et kærligt hjerte i harmoni med det uendelige. Det er sjælens budskab, sendt direkte til en kærlig Fader. Sproget er ikke blot ord ...

Den første og mest grundlæggende dyd i effektiv bøn er tro. Tro på at Gud bringer fred til sjælen. En forvisning om, at Gud er vor Fader, i hvis nærhed vi kan komme for at få trøst og vejledning, er en altid sikker kilde til trøst.

En anden nødvendig dyd er ærbødighed. Denne dyd vises i det eksempel på bøn, hvor Frelseren bad »Helliget blive dit navn« (Matt 6:9). Dette princip bør vises i klasseværelser og især i vore kirkebygninger.

Det tredje nødvendige element er oprigtighed. Bøn er åndens længsel. Oprigtig bøn indebærer, at når vi beder om en dyd eller velsignelse, skal vi arbejde for den velsignelse og øve os i dyden.

Den næste nødvendige dyd er loyalitet. Hvorfor bede om at Guds rige må komme, medmindre du i dit hjerte har et ønske om og villighed til at hjælpe i dets oprettelse? At bede for, at hans vilje må ske, og derpå ikke forsøge at efterleve den, giver jer straks et negativt svar. Man skal ikke give noget til et barn, som viser en fjendtlig holdning, når det beder om noget. Hvis vi beder om en sags eller et foretagendes succes, går vi tydeligvis ind for denne sag. Det er højden af manglende loyalitet at bede om, at Guds vilje må ske, og så lade være med at tilpasse sig denne vilje.

En sidste nødvendig dyd er ydmyghed ... Ydmyghedens og bønnens principper medfører, at man føler et behov for guddommelig vejledning. Selvstændighed er en dyd, men sammen med den burde være en bevidsthed om behovet for hjælp fra det høje – en bevidsthed om, at når man vandrer sikkert på pligtens sti, er der mulighed for at træde forkert, og med denne bevidsthed er der en bøn, en bøn om, at Gud vil inspirere os til at undgå dette forkerte skridt.⁷

Bøn i hjemmet lærer børn at have tro på Gud.

Hvis man spørger mig om, hvor jeg i begyndelsen modtog min urokkelige tro på Guds eksistens, ville jeg svare: I mit barndoms hjem – når far og mor kaldte deres børn sammen omkring sig om morgenen og om aftenen og nedkaldte Guds velsignelser på husstanden og på menneskeheden. Der var en oprigtighed i denne gode patriarks røst, som efterlod et evigt indtryk i hans børns sjæle, og mors bønner var lige så betagende. Jeg beder i aften om, at enhver far i Kirken sørger for, at han i al oprigtighed indprenter i sine børn virkeligheden af Guds eksistens og virkeligheden af, at Gud vil vejlede og beskytte sine børn. I har dette ansvar. Hjemmet er en af samfundets enheder – den grundlæggende enhed. Før jeg hørte min far bære vidnesbyrd om, at han havde hørt en guddommelig røst, vidste jeg, at han levede nær sin Skaber.⁸

Sidste dages hellige børn er blevet undervist i at anerkende [Gud], og at bede til ham som en, der kan lytte og høre og føle ligesom en jordisk far kan lytte, høre og føle, og de har i deres inderste væsen fra deres mødre og fædre opsuget det virkelige

vidnesbyrd, som denne personlige Gud har udtalt i denne udde-
ling. Det er virkeligt.⁹

Jeg erkender, at hvor børn bliver opdraget i tæt fællesskab med vor Evige Fader, kan der ikke være meget synd eller meget ondt i hjemmet. Når et lille lidende barn, som brænder af feber, ser på sin far og i enkel tro siger: »Far, velsign mig,« ønsker jeg at fortælle jer, at fra sådanne hjem kommer enhver nations styrke og herlighed. Sådant er de sidste dages helliges hjem.¹⁰

»Herre, lær os at bede« var Mesterens disciples ærbødige bøn (se Luk 11:1). Ydmyge som børn søgte de den rette vejledning, og deres bøn var ikke forgæves.

Lige så intens som disciplene følte det, kan også børn til tider føle behovet for guddommelig vejledning og trøst, og dog ikke udtrykke deres længsel med ord. Derfor lagde Herren den pligt på forældre, at »lære deres børn at bede« (L&P 68:28).

Bekymringer, forvirring og sorg er lige så virkeligt i livet for et lille barn, som i den voksne verden, og børn har krav på den tryghed, trøst og vejledning, der fås fra Gud ved bøn.

Ikke alene det, men fra et standpunkt af tro, oprigtighed og varig tillid, vil et uskyldigt barns bøn med sikkerhed modtage klare svar fra en kærlig Fader.¹¹

Guds inspiration ses i kravet til de sidste dages hellige om at holde deres hjem intakt og undervise deres børn i Jesu Kristi evangeliums principper. Med det mener jeg ikke, at vi skal gøre en sådan undervisning formel eller på anden måde usmagelig. Jeg mener, at Jesu Kristi evangelium bør udstråle fra hvert eneste hjem, at bønnerne om aftenen og morgenen bør bedes i oprigtighed, at børnene dagligt, hver dag må forstå, at vi ønsker Guds tilstedeværelse i vores hjem. Hvis vi kan indbyde Frelseren der, kan vi vide, at englenerne ikke alene vil være villige, men ivrige efter at beskytte vore drenge og piger. Jeg tror, at i de fleste hjem bliver drenge og piger undervist i at bede, før de går i seng om aftenen. Jeg tror dog også, at morgenbønnerne i almindelighed bliver forsømt. Når vi tænker over det, er det dog i de vågne timer, vore drenge og piger har brug for Guds beskyttelse og hans Helligånds vejledning i højere grad, end når de sover.¹²

Følger I Kristi formaning om at bede til Faderen og lære jeres børn at bede, så guddommelighed, ærbødighed for Gud og hans værk hver dag må indprentes i jeres børns hjerte? Sådant skulle det være i ethvert hjem. Bed ikke alene for jer selv, men bed endog for jeres fjender.¹³

Forældre, selv om I ikke gør andet, så knæl ned sammen med jeres børn om morgenen. Jeg ved, at jeres morgener sædvanligvis er travle ... men tag noget tid, hvor I kan knæle og indbyde Gud i jeres hjem. Bøn er en mægtig kraft.¹⁴

Ved familiebøn kommer forældre og børn ind i Guds nærhed.¹⁵

Bøn medfører mange store velsignelser.

Styrken af disse bønner fra hele Kirken gik op for mig, da jeg fik et brev fra en nabo i min hjemby. Han malkede sine køer, da nyheden kom over radioen i hans stald, at præsident [George Albert] Smith var død. Han fornemmede, hvad det ville betyde for hans tidligere nabo, og han forlod stalden og gik ind i huset og fortalte det til sin kone. Straks kaldte de på deres små børn, og i det lille hjem standsede de alle aktiviteter, hele familien knælede ned og bad en bøn. Betydningen af denne bøn overlader jeg til jer at forstå. Øg det med 100.000, 200.000 eller en halv million hjem, og se så styrken i enhed og bøn og den støtte, der kommer fra Kirkens medlemmer.¹⁶

Hvis vi kan få vore unge til at have ... tro og derfor gå til deres Gud i løndom, er der mindst fire store velsignelser, som kommer til dem her og nu. Den første er taknemmelighed – taknemmelighed for velsignelser, som de ikke vidste, de var taknemmelige for. Deres sjæl vil blive fyldt med taksigelse for det, Gud havde gjort for dem. De vil føle sig rige over de gaver, de har fået. Den unge mand, som lukker sin dør bag sig, som trækker gardinerne for og der i stilheden forbereder sig til at bede Gud om hjælp, bør først udgyde sin sjæl i taknemmelighed for helbred, for venner, for kære, for evangeliet, for tilkendegivelsen af Guds eksistens, som det ses i klipperne og træerne og stenene og blomsterne og i alt det, som er omkring ham. Han bør først tælle sine mange velsignelser, nævne dem en efter en, og det vil overraske ham, hvad

»Følger I Kristi formaning om at bede til Faderen og lære jeres børn at bede?«

Herren har gjort (se »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161).

Den anden velsignelse ved bønner er vejledning. Jeg kan ikke forestille mig, at en ung mand farer vild, hvis han knæler ned ved sin sengekant om morgenen og beder Gud om at hjælpe ham med at holde sig uplettet af verdens synder. Jeg tror ikke, at en ung pige vil gå vild, hvis hun knæler ned om morgenen og beder om, at hun må holde sig ren og pletfri den kommende dag. Jeg kan ikke tro, at en sidste dages hellig vil have fjendskab i sit hjerte, hvis han oprigtigt i løndom beder Gud om at fjerne alle følelser af misundelse og ondskab mod sin næste fra sit hjerte. Vejledning? Ja, Gud vil være der for at vejlede og lede ham, som »søger ham i tro med al sin styrke og med hele sin sjæl.«

Det tredje velsignelse er tillid. Overalt i dette land er der tusinder og titusinder af studerende, som kæmper med at få en uddannelse. Lad os lære disse studerende, at hvis de ønsker suc-

ces med deres lektier, skal de søge deres Gud, at den største lærer, som verden kender, er nær dem for at vejlede dem. Når først den studerende føler, at han kan nærme sig Herren i bøn, vil han få tillid til, at han kan klare sine lektier, at han kan skrive sin tale, at han kan stå op foran sine medstuderende og aflevere sit budskab uden frygt for fiasko. Tillid kommer ved oprigtig bøn.

Til sidst vil han få inspiration. Det er ikke indbildning, at vi kan gå til Gud og modtage lys og vejledning fra ham, og at vores sind vil blive oplyst, og vores sjæl glæde sig over hans Ånd ... Profeten Joseph Smith vidste det, og Josephs vidnesbyrd og bevis på hans inspiration er tydelig for alle, som blot vil åbne deres øjne for at se og deres hjerte for at forstå.¹⁷

Forslag til studium og samtale

- Hvordan har bøn styrket dit forhold til Gud? Hvorfor er det vigtigt at vide, at du beder til vor himmelske Fader, i hvis billede du er skabt? (Se s. 72-73).
- På hvilke måder besvarer Gud bønner? (Se s. 72-73). Hvorfor ser det ud til, at nogle bønner ikke besvares straks? Hvilke velsignelser har du fået med bønner, der er blevet besvaret?
- Hvilke dyder eller egenskaber kan vi tilegne os, som vil hjælpe vore bønner til at blive mere oprigtige og betydningsfulde? (Se s. 73-74). Hvordan kan vi forberede os åndeligt, før vi opsender bønner?
- Hvordan kan forældre lære deres børn at bede? (Se s. 74-76). På hvilke måder kan personlig bøn og familiebøn i hjemmet påvirke børnenes tilværelse? (Se s. 74-76). Hvorfor er daglig bøn sådan en vigtig del af at styrke og forene familier?
- Hvilke velsignelser kommer af regelmæssig bøn? (Se s. 77-78). Hvad kan vi gøre for at gøre vore bønner mere betydningsfulde og mindre ensartede og fulde af gentagelser?
- Hvordan kan oprigtig og ærlig bøn hjælpe os med at rense vores sjæl for uvenlighed og dårlige følelser over for andre?

Beslægtede skriftsteder: Matt 21:22; Jakobs Brev 5:16; 2 Nephi 32:8-9; Alma 17:3; 34:17-28; 3 Nephi 18:18-21; L&P 19:38.

Noter

1. I Conference Report, apr. 1922, s. 65.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 58-59.
3. I Conference Report, apr. 1969, s. 152-153; afsnitsinddeling ændret.
4. I Conference Report, okt. 1954, s. 84.
5. I Conference Report, apr. 1922, s. 64; afsnitsinddeling ændret.
6. *Stepping Stones to an Abundant Life*, saml. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 42.
7. *Pathways to Happiness*, saml. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 225-226.
8. I Conference Report, apr. 1966, s. 107.
9. I Conference Report, apr. 1934, s. 23.
10. I Conference Report, apr. 1912, s. 52-53.
11. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, saml. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 210-211.
12. I Conference Report, okt. 1917, s. 57-58.
13. I Conference Report, okt. 1919, s. 78.
14. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1967, s. 300.
15. *Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 281.
16. I Conference Report, apr. 1951, s. 158.
17. I Conference Report, apr. 1922, s. 64-65.

*»Du befinder dig midt i fristelsen, men du kan,
ligesom Frelseren på Fristelsens bjerg, modstå den.«¹⁰*

Overvindelse af fristelser

*Modstå djævelen og han vil flygte fra dig.
Gør kur til ham, og du vil hurtigt blive lagt i lænker,
ikke om håndleddene, men om din sjæl.¹*

Indledning

Som ung missionær i Skotland deltog David O. McKay i et møde, der blev ledet af James L. McMurrin, rådgiver i det europæiske missionspræsidentskab. Under mødet var deltagerne vidner til adskillige tilkendegivelser af Åndens gaver. Omkring 70 år senere mindedes præsident McKay ved et præstedømmemøde: »Jeg husker intensiteten af inspirationen ved den lejlighed, som var det i går. Alle oplevede Herrens Ånds overvældende tilstedeværelse. Alle de tilstedeværende var i sandhed af ét hjerte og ét sind. Aldrig før havde jeg følt noget lignende ...

Således fandt det sted, som James L. McMurrin forudsagde og som senere viste sig at være en profeti. Jeg havde ved personlig samvær med ham lært, at James McMurrin var en fortræffelig mand. Hans tro på evangeliet var ubetinget. Intet mere trofast menneske, intet mere loyalt menneske over for det, han troede på var rigtig, har nogen sinde levet. Så da han vendte sig mod mig og gav mig noget, jeg dengang mente var mere en advarsel end et løfte, gjorde hans ord et uudtrykkeligt indtryk på mig. Idet han omskrev Frelserens ord til Peter, sagde bror McMurrin: »Lad mig sige til dig, bror David, Satan har gjort krav på dig, at han kunne sigte dig som hvede, men Gud er opmærksom på dig« (se Luk 22:31) ...

I dette øjeblik kom der til mit sind fristelser, som havde truet min vej, og jeg forstod endnu bedre end præsident McMurrin, eller noget andet menneske, hvor sandt han havde talt, da han sagde: »Satan har gjort krav på dig.« Med beslutningen om her og

nu at holde sig til troen, blev der født et ønske om at være i mine medmenneskers tjeneste, og med det kom forståelsen, i det mindste i et glimt, af det, jeg skyldte den ældste, som i begyndelsen kom med budskabet om det gengivne evangelium til min bedstefar og bedstemor, som havde accepteret budskabet år tidligere i det nordlige Skotland og i Sydwaales.«

Præsident McKay afsluttede sin beretning til de unge mænd i Kirken med et råd, som er anvendeligt for alle: »Jeg beder Gud om fortsat at velsigne jer ... Lad ikke fristelsen føre jer vild.«²

David O. McKays lærdomme

Vi skal vogte os selv og vores familie mod modstanderens påvirkning.

Træer, som kan stå midt i orkanen, må ofte give op over for de ødelæggende sygdomme, som vi kun netop kan se med et mikroskop. På samme måde er menneskehedens største fjende i dag den underfundige og af og til usete påvirkning, som findes i samfundet og som underminerer mænd og kvinder i dag. Prøven på Guds folks trofasthed og effektivitet er, når alt kommer til alt, personlig. Hvad gør den enkelte?

Enhver fristelse, som kommer til jer og mig, kommer i en af tre former:

- (1) En fristelse af appetitten eller lysterne.
- (2) Eftergivenhed over for stolthed, mode eller forfængelighed.
- (3) Et ønske om verdslig rigdom eller magt og herredømme over lande eller menneskets jordiske ejendomme.

Sådanne fristelse kommer til os ved vore sociale sammenkomster, de kommer til os i vores politiske ambitioner, de kommer til os i vore forretningsforbindelser, på gården, i butikkerne, i vore handlinger i alle livets forhold finder vi disse snigende påvirkninger i funktion. Det er, når de tilkendegiver sig selv for den enkeltes samvittighed, at sandhedens forsvar skal udøves.

Kirken lærer os, at livet her er en prøvestand. Det er menneskets pligt at være naturens *mester*, ikke dens *slave*. Hans lyster skal kontrolleres og bruges til gavn for hans helbred og forlæng-

else af hans liv – hans lidenskaber skal mestres og kontrolleres til andres lykke og velsignelse ...

Hvis I har levet og været tro over for Helligåndens tilskyndelser og fortsætter med at være det, vil lykke fylde jeres sjæl. Hvis I går bort fra det og bliver opmærksomme på, at I ikke lever op til det, I ved er rigtigt, vil I blive ulykkelige, selv om I har verdens rigdom ...

I de unges længsel efter sjov, bliver de ofte fristet til at hengive sig til det, som kun appellerer til menneskehedens mere primitive sider, hvoraf de fem almindeligste er: (1) tarvelighed og uanstændighed, (2) druk og kæleri, (3) ukyskhed, (4) illoyalitet og (5) uærbødighed.

Tarvelighed er ofte det første trin ned ad vejen til eftergivenhed. At være tarvelig er at foragte god smag eller finere følelser.

Der er kun et skridt fra tarvelighed til uanstændighed. Det er rigtigt, ja nødvendigt for vore unges lykke, at de mødes ved sociale fester, men det er en indikation for lav moral, når de som underholdning skal søge tilflugt i fysisk stimulation og nedværdigelse. Fester med druk og kæleri danner omgivelser, hvor den moralske følelse bliver sløvet, og utæmmet lidenskab tager magten. Det bliver derpå let at tage det sidste skridt nedad i moralsk vanære.

Når man i stedet for høje moralske principper vælger et liv i umoralsk eftergivenhed, og mand eller kvinde går langt ned ad degenerationens skala, bliver illoyalitet en uundgåelig del af hans eller hendes natur. Loyalitet over for forældre bliver ødelagt, lydighed mod deres lærdomme og idealer forladt, loyalitet over for hustru og børn kvalt i primitiv tilfredsstillelse, loyalitet over for Kirken umulig og ofte fortrængt af hån mod dens lærdomme.³

Fristelser kommer ofte på en stille måde. Måske er eftergivenhed over for den ikke kendt af andre end personen selv og hans Gud, men hvis han giver efter, bliver han svækket i samme udstrækning og plettet af verdens ondskab.⁴

Satan blev kastet ud, fordi han forsøgte at erstatte Skaberen. Men hans magt bliver stadig tilkendegivet. Han er aktiv og tilskynder os i dette øjeblik til at fornægte eksistensen af Gud,

eksistensen af hans elskede Søn, og til at fornægte Jesu Kristi evangeliums kraft.⁵

Fjenden er aktiv. Han er listig og snu, og søger enhver mulighed for at underminere Kirkens grundvold, og slår til, hvor det er muligt for at svække eller ødelægge ... Gud har givet os handlefrihed. Vores moralske og åndelige fremgang afhænger af det, vi gør ved denne frihed.⁶

Satan er stadig fast besluttet på at få sin vilje, og hans udsendinge har fået kræfter i dag, som de ikke har haft i århundreder. Vær forberedt på at møde alvorlige tilstande, ideologiske tilstande som kan synes rimelige, men er onde. For at imødegå disse kræfter, skal vi stole på Helligåndens hvisken, hvilken I har krav på. De er virkelige.

Gud leder denne kirke. Vær tro mod den, vær loyal over for den. Vær tro mod din familie, vær loyal over for den. Beskyt jeres børn. Vejled dem, ikke egenmæssigt, men ved en fars venlige eksempel, og dermed bidrage til Kirkens styrke ved at udøve jeres præstedømme i jeres hjem og i jeres liv.⁷

Medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige omfatter ansvaret til at overvinde fristelse, bekæmpe fejl, forbedre sindet og udvikle sin ånd, indtil vi når en vækst, som kan rumme Kristi fylde.⁸

Modstanderen forsøger at slå os på vores svageste punkt, men vi får styrke, når vi modstår ham.

Man kan ikke lege med den onde. Modstå fristelse, modstå djævelen, og han vil flygte fra dig (se Jakobs Brev 4:7).

Frelseren gav os på bjerget det bedste eksempel i hele verden ... Lige efter Frelserens dåb blev han ført op på det bjerg, som er kendt nu som Fristelsens bjerg. Jeg ved ikke om det var dér han var, da han fastede i 40 dage eller ej. Men han gik op på et eller andet bjerg, og efter ... 40 dage kom Fristeren til ham, får vi at vide, og som Fristeren plejer at gøre, ramte han ham i det, som Fristeren mente var hans svageste punkt.

Efter at [Jesus havde] fastet, mente Fristeren, at han ville være sulten, og den første fristelse var, som vi husker, »hvis«, og han

sagde det sarkastisk: »Hvis du er Guds søn,« idet han henviste til Faderens vidnesbyrd, hvor han sagde: »Det er min elskede søn« – »Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød.« Og der er sten der i det område, som ikke er helt ulig et jødisk hvedebrød, så dette ville få fristelsen til at gøre det til at synes stærkere. Kristi svar var »Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund« (Matt 4:3-4).

Den næste fristelse citerede også skriften. Det var en appel til forfængelighed, en appel til at få herredømme over vores næste: »Hvis du er Guds søn, så styrk dig ned« (fra templets tinde), »for der står skrevet ...« (og djævelen kan citere skrifterne med dette formål): »Han vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.« Og svaret var: »Du må ikke udæske Herren din Gud« (Matt 4:6-7).

Den tredje fristelse handlede om kærlighed til velstand og magt. Fristeren tog Jesus med op på et højt bjerg og viste ham det, der hører verden til, og magten deri. Han var ikke sarkastisk i denne fristelse. Han bønfuldt, for Frelserens modstand havde svækket Fristerens magt. Han viste ham det, der hører verden til. »Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.« I sin majestæts guddommelighed sagde Jesus: »Vig bort, Satan! For der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« Da forlod Djævelen ham« (se Matt 4:8-11) ...

Det er din historie ... Dit svageste punkt vil være det punkt, hvor djævelen vil forsøge at friste dig, vil forsøge at vinde dig, og hvis du har gjort det svagt, før du har påtaget dig at tjene Herren, vil han føje til denne svaghed. Modstå ham, og du vil få mere styrke. Han vil friste dig på et andet punkt. Modstå ham, og han bliver svagere, og du bliver stærkere, indtil du kan sige uanset hvordan dine omgivelser er: »Der står skrevet: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene« (Luk 4:89).⁹

Med sine disciple lige før Getsemane ... sagde [Jesus]: »Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden ...

Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde« (Joh 17:11-15).

Der er din lektie ... Du befinder dig mit i fristelsen, men du kan, ligesom Frelseren på Fristelsens bjerg, modstå den.¹⁰

**Når vi efterlever evangeliet og udøver selvkontrol,
modtager vi glæde og fred.**

Lige så længe som modstanderen til sandhed er fri til at udøve herredømme i denne verden, vil vi blive angrebet, og den eneste måde, hvorpå vi kan imødekomme disse angreb er ved at efterleve evangeliet.¹¹

Dette evangelium giver os en mulighed for at leve på et højere niveau end denne gamle verden og dens fristelser, og ved selvkontrol og herredømme over selvet, at leve i ånden, og det er det virkelige liv her og herefter.¹²

Må vi som aldrig før forstå, at herredømme over ens personlige tilbøjeligheder er hjertet i kristen religion og i alle religioner. Af natur er den enkelte selvisk og har tendens til at følge sine umiddelbare impulser. Det kræver religion eller noget højere end den enkelte eller endog et samfund med personer at overvinde det naturlige menneskes selviske impulser ... Selvkontrol kommer ved selvfornægtelse af de små ting. Kristus sagde det med disse ord: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det« (Matt 16:25).

Når man glemmer sig selv og bestræber sig på at gøre noget for andre og stræber mod noget højere og bedre, hæver man sig til det åndelige plan. Hvis vi i det øjeblik, vi skændes, i det øjeblik vi fristes til at finde fejl hos andre, vil aflægge vores selvcentrerede ego til gavn for Kirken, som vi er medlemmer af, til gavn for samfundet og især for Jesu Kristi evangeliums fremgang, vil vi blive velsignet åndeligt, og lykke vil blive vores belønning.

*»Om end jeg besejrer mine fjender
og samler ting og penge!
Jeg er i sandhed en fattig sejrherre,
indtil jeg betvinger mig selv«
[Ukendt forfatter].¹³*

En person, som giver efter for sine lyster i hemmelighed eller på anden måde, har en karakter, som ikke vil gavne ham, når han fristes til at give efter for sine lidenskaber.¹⁴

Det, som et menneske ofte tænker på, afgør hans handlinger på tidspunkter, hvor lejligheden byder sig eller ved stress. Et menneskes reaktion i forbindelse med dets lyster og impulser, når de vækkes, angiver målet for dette menneskes karakter. Ved disse reaktioner åbenbares menneskets kraft til at styre sig selv eller dets tendens til eftergivenhed.¹⁵

Handlinger i harmoni med guddommelige love samt naturlove vil bringe lykke, og det, der er i modstrid med guddommelig sandhed, elendighed. Mennesket er ikke alene ansvarlig for hver en gerning, men også for hvert unyttigt ord og tanke. Frelseren sagde:

»... På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt« (Matt 12:36).¹⁶

Alt godt kræver en indsats. Det, som er værd at have, vil koste en del af dit fysiske væsen, din intellektuelle magt og din sjælsmagt – »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7). Men man må søge, man må banke på. På den anden side maser synden sig ind på dig. Den går ved siden af dig, den frister dig, den lokker, den tiltrækker. Du behøver ikke at anstrenge dig ... Det er som reklamerne, der får dig til at drikke og ryge. Det er som budskabet, der kommer ind i dit hjem via fjernsynet og radioen. Det onde søger dig, og det kræver en indsats og sjælsstyrke at bekæmpe det. Men sandhed og visdom fås ved blot at søge, ved bøn og ved at gøre en indsats.¹⁷

Lad os huske, at livet er stort set det, vi gør det til, og at menneskets Frelser tydeligt og klart har fortalt os, hvordan man opnår glæde og fred. Det findes i Jesu Kristi evangelium og lydighed mod det.¹⁸

Må Gud give, at vi søger yderligere at oprette Guds rige, at vi må belære vore unge, og at Kirkens medlemmer overalt må modstå fristelser, som svækker legemet, som ødelægger sjælen, at vi i sandhed må være omvendt, som vi var, da vi gik ned i dåbens

vande, at vi må blive fornyede i ordets egentligste betydning, at vi må blive født igen, at vores sjæl må sole sig i Helligåndens lys, og fortsætte som sande medlemmer af Jesu Kristi kirke, indtil vores mission på jorden er fuldendt.¹⁹

Forslag til studium og samtale

- Præsident McKay brugte lignelsen med stærke træer, som kunne modstå voldsomme storme, men blev ødelagt af mikroskopiske sygdomme, som angreb dem (se s. 82). På hvilke måder kan denne lignelse gælde vores kamp mod fristelser? (Se s. 84-85). Hvad kan vi gøre for at undgå at invitere fristelse ind i vores tilværelse? Hvordan kan vi styrke børn og unge mod de øgede fristelser i verden?
- På hvilke måder kan fristelser være forskellige, afhængig af vores personlige situation? Hvad kan vi gøre for at hjælpe hinanden med at modstå fristelse?
- Hvad kan vi lære fra beretningen om Frelseren, der modstod Satans fristelser? (Se Matt 4:1-11 og Luk 4:1-13; se også L&P 20:22).
- På hvilke måder er nydelsen ved at give efter for fristelse forskellig fra den glæde, der er ved at følge Frelseren?
- Hvordan forsøger Satan at bruge vore svagheder? (Se s. 84-85). Hvordan kan vi overvinde vore svagheder ved hjælp af Jesus Kristus? (Se også Ether 12:27).
- Hvad kan du gøre for at modstå og overvinde de fristelser, som ofte omringer dig? Hvorfor er det vigtigt at fastsætte vore værdier, før vi er midt i fristende situationer?
- Hvordan kan det, i vores indsats for at følge Frelseren og modstå fristelse, hjælpe os at huske, at »ingen kan tjene to herrer«? (Matt 6:24).
- Hvordan kan retfærdige og gode tanker hjælpe os med at overvinde fristelse? Hvad kan vi gøre for at udvikle selvkontrol og herredømme over selvet, som præsident McKay ofte talte om? (Se s. 86-88).

Beslægtede skriftsteder: 1 Kor 10:13; Jakobs Bog 1:12-17; 2 Pet 2:9; 1 Nephi 12:17; 15:23-24; Helaman 5:12; 3 Nephi 18:18-19; L&P 10:5

Noter

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 352.
2. I Conference Report, okt. 1968, s. 86.
3. I Conference Report, okt. 1963, s. 7-8.
4. I Conference Report, okt. 1911, s. 59.
5. I Conference Report, okt. 1965, s. 9.
6. I Conference Report, apr. 1967, s. 6.
7. I Conference Report, apr. 1969, s. 97.
8. *Gospel Ideals*, s. 503.
9. I Conference Report, okt. 1959, s. 88.
10. I Conference Report, okt. 1953, s. 11.
11. I Conference Report, okt. 1955, s. 90.
12. I Conference Report, apr. 1969, s. 153.
13. I Conference Report, apr. 1967, s. 133; afsnitsinddeling ændret.
14. I Conference Report, apr. 1968, s. 8.
15. I Conference Report, apr. 1967, s. 8.
16. I Conference Report, apr. 1950, s. 33.
17. I Conference Report, okt. 1965, s. 144-145.
18. I Conference Report, okt. 1963, s. 9.
19. I Conference Report, apr. 1960, s. 29.

»Tilsynekomsten af Faderen og Sønnen for Joseph Smith er grundlaget for denne kirke. Deri ligger dens styrke og livskrafts bemmelighed.«

Profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse

Jeg har et varigt vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith og åbenbarede via ham Jesu Kristi evangelium, som i sandhed er »Guds kraft til frelse« (Rom 1:16).¹

Indledning

Præsident David O. McKay sagde: »Siden barndommen har det været meget let for mig at tro på virkeligheden af profeten Joseph Smiths syn.«² Han sagde, at hans vidnesbyrd om profeten Joseph blev styrket, da han hørte om en oplevelse, som hans far havde som missionær i Skotland:

»Da [min far] begynde at forkynde i sit fødeland og bar vidnesbyrd om Jesu Kristi evangeliums gengivelse, bemærkede han, at folk vendte sig bort fra ham. De var bitre i deres hjerte mod alt, [der havde med Kirken at gøre], og navnet Joseph Smith synes at vække modstand i deres hjerte. En dag besluttede han, at den bedste måde at nå ind til folk på, var ved udelukkende at forkynde de grundlæggende principper, nemlig Jesu Kristi forsoning og evangeliets første grundsætninger, uden at bære vidnesbyrd om genoprettelsen. Efter en måneds tid var han så tynget af en trist og nedtrykkende følelse, at han ikke kunne fornemme ånden i sin kaldelse. Han vidste ikke, hvad der var i vejen, men hans sind syntes hæmmet; hans ånd nedtrykt; han var tynget og hæmmet og nedtrykt i en sådan grad, at han dybt nedbøjet henvendte sig til Herren og sagde: »Medmindre jeg kan blive af med denne følelse, bliver jeg nødt til at rejse hjem. Jeg kan ikke fortsætte med at være så hæmmet i mit arbejde.«

Hans modløshed varede ved en rum tid derefter, indtil han en morgen efter en søvnløs nat besluttede at søge ud til en grotte nær havet, hvor han vidste, at han helt kunne lukke verden ude. Der ville han udgyde sin sjæl for Gud og spørge, hvorfor han var så deprimeret, hvad han havde gjort, og hvad han kunne gøre, for at skyde det fra sig og fortsætte sit virke. Han vandrede gennem mørket ud mod grotten. Han blev så ivrig, at han begyndte at løbe. Da han gik ud af byen, blev han anråbt af en betjent, som ville vide, hvad der var i vejen. Han gav et uforpligtende, men tilfredsstillende svar, og fik lov til at gå videre. Et eller andet syntes at drive ham derud. Han måtte finde lindring. Han trådte ind i grotten eller hulen og sagde: »O, Fader, hvad skal jeg gøre for at blive denne følelse kvit? Jeg må slippe af med den, hvis jeg skal kunne fortsætte mit virke.« Og så hørte han en stemme, der lød lige så tydelig, som min lyder nu, sige: »Bær vidnesbyrd om, at Joseph Smith er Guds profet.« Han huskede da, hvad han havde besluttet sig til omkring seks uger tidligere, og da den tanke overvældede ham, indså han pludselig, at han var der i en særlig mission, og at han ikke havde været tro mod den mission, sådan som han burde have været det. Da råbte han i sit hjerte: »Herre, det er nok,« og gik ud fra grotten.«

Præsident McKay mindedes: »Som dreng sad jeg og hørte dette vidnesbyrd fra en, som jeg satte stor pris på og ærede, og som I ved, var der ingen mand i verden, jeg satte større pris på, og denne forvisning blev en del af min ungdommelige sjæl.«³

David O. McKays lærdomme

Joseph Smiths første åbenbaring rummede herlige sandheder om Gud Faderen og Jesus Kristus.

Så langtrækkende og betydningsfuld var de vidunderlige opdagelser og opfindelser i den sidste halvdel af [det 19.] århundrede, at de overvælder os. Men ingen af dem har opfyldt menneskets største behov og menneskets mest længselsfulde ønske. Ikke en af dem har endnu åbenbaret det, som mennesket har søgt efter i årevis. Dette behov – denne altid tilstedeværende længsel i menneskets hjerte – er at kende Gud, og menneskets

forhold til ham ... Kun én begivenhed i det 19. århundrede påstår at give den menneskelige sjæl dette svar. Hvis mennesket i denne henseende finder den sandhed, som den menneskelige race altid har søgt efter, falder det i sandhed ind under kategorien for den største begivenhed i det 19. århundrede.

Denne begivenhed var tilsynekomsten af to himmelske væsener til drengeprofeten Joseph Smith, da de åbenbarede den personlige identitet for henholdsvis Gud, den evige Fader og for hans Søn Jesus Kristus.⁴

1800 år efter at Jesus døde på korset, erklærede profeten Joseph Smith, at den opstandne Herre havde vist sig for ham. [Han sagde]: ... »[Jeg så] to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17).⁵

Hans erklæring var så enkel, men positiv, og han blev overrasket, da menneskene betvivlede dens sandhed. For ham var hans udtalelse blot et enkelt faktum, for den kristne verden var den som et lynnedslag, der ramte og svækkede deres religiøse struktur fra top til tå.

To vigtige elementer i hans første budskab var disse: For det første, at Gud er et personligt væsen, som kommunikerer sin vilje til mennesket, og for det andet, at ingen trosbekendelse i kristendommen havde den sande frelsesplan.⁶

Faderens og Sønnens tilsynekomst for Joseph Smith er grundlaget for denne kirke. Deri ligger dens styrke og livskrafts hemmelighed. Det er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om, at én åbenbaring besvarer alle spørgsmål om videnskaben vedrørende Gud og hans guddommelige personlighed. Kan I se, hvad det betyder? Det er svaret på, hvad Gud er. Hans forhold til sine børn er tydelig. Hans interesse for menneskeheden gennem den myndighed, der er delegeret til mennesket, er tydelig. Værkets fremtid er sikret. Disse og andre herlige sandheder bliver forklaret ved dette første herlige besøg.⁷

Verden forstår stadig ikke betydningen af det, men som en bidragende faktor til menneskets kundskab om dets forhold til

Guddommen og om dets plads i universet; som middel til at oprette gode forhold mellem mennesker som enkeltpersoner og grupper af mennesker som nationer; som åbenbaring, der viser vej til menneskets lykke og fred på jorden såvel som i evighederne, der kommer, vil tilsynekomsten af Faderen og Sønnen for Joseph Smith og den efterfølgende genoprettelse af præstedømmet og oprettelsen af Jesu Kristi Kirke i sin fylde, stadig blive anerkendt ikke alene som den største begivenhed i det 19. århundrede, men som en af de største i alle tidsaldr.⁸

Herren gengiver evangeliske sandheder ved profeten Joseph Smith.

Det er om Joseph Smith, som ikke alene er en stor mand, men som er Herrens inspirerede tjener, jeg ønsker at tale ... Joseph Smiths storhed består i sandhed af guddommelig inspiration ...

Ingen kan studere Jesu Kristi gengivne evangelium kritisk og forstandigt uden at blive dybt betaget af harmonien i lærdommene i forhold til dem, der er givet af Herren og Frelseren selv, da han var på jorden sammen med sine disciple. Overvej f.eks. profetens åbenbaring om Skaberens – Gud som et intelligent væsen, en som er, som Jesus lærte os: »Vor Fader i himlene« (se Matt 6:9) ...

Joseph Smiths lærdom om, at Jesus Kristus er Faderens Enbårne, verdens Frelser, er identisk med Jesu egne og hans apostles lærdomme.

Således er også hans lærdomme om personlighedens evighed efter døden ...

Den samme harmoni findes i lærdommene om andre evangeliske principper, som tro, omvendelse, dåb, håndspålæggelse for Helligåndens gave, ordination til præstedømmet, hans lærdomme om »kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed osv.« (se 2 Peter 1:5-7; L&P 4:6) ...

... Fortalerne for barnedåb underviste i dette om små børn: »Små børn, som kommer til verden er ikke alene blottet for

kundskab, retfærdighed og hellighed, men har en naturlig tendens til ondt og kun ondt.«

... Frimodigt og frygtløst og talende som en, som vidste, at han havde ret, sagde profeten Joseph: »Små børn er hellige, idet de er helliget ved Jesu Kristi forsoning« (se L&P 74:7).⁹

Guddommelig inspiration tilkendes gives ... i [Joseph Smiths] herlige bekendtgørelse om pagters og ceremoniers evige natur, og om muligheden for frelse for alle menneskelige væsener. Kirken er ikke eksklusiv, men omfatter alle sjæle, som vil acceptere dens principper ... Hele menneskeheden vil blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer. Selv de, som døde uden loven, skal dømmes uden loven. Derfor er frelsens ordinancer for de døde blevet åbenbaret.

Evigheden af ægteskabspagten er en herlig åbenbaring, der giver forvisning til hjerter, der er forbundet af kærlighedens gyldne greb og beseglet ved det hellige præstedømmes myndighed, så deres forening er evig.

Andre pagter fortsætter også med evig fremgang i al evighed.

Joseph Smith kunne ikke have opnået alt dette ved sin egen visdom, intellekt og indflydelse. Han kunne ikke have gjort det.¹⁰

Herren har i denne tid åbenbaret frelsesplanen, som hverken mere eller mindre er vejen til de åndelige sfærer ved at opbygge karakter, der gør en person værdig til at træde ind i hans rige. Frelsesplanen er Jesu Kristi evangelium som gengivet til profeten Joseph Smith, og den er ideel og omfattende.¹¹

Jesu Kristi genoprettede kirke er bevis på profeten Josephs guddommelige inspiration.

Omkring 1820 ledte religiøse spændinger Joseph Smith til at søge efter den rigtige kirke, den rigtige form for tilbedelse, den rigtige måde at leve på. Ønsket om at vide det, tilskyndede den unge mand til at søge Herren i oprigtig bøn. Et af resultaterne af svaret på hans bøn var organisationen af Kirken i Peter Whitmers hjem den 6. apr. 1830. I denne organisation findes forståelse af hele planen for menneskets frelse.

Nu ønsker jeg at tage denne organisation i betragtning som et af beviserne på hans inspiration ... [Den] har overlevet økonomisk panik, sociale omvæltninger og religiøs virvar, og står i dag som den, der sørger for menneskehedens største behov ...

... »Jesu Kristi kirke blev organiseret i overensstemmelse med den orden, som Kirken har beskrevet i Det Nye Testamente«, sagde Joseph Smith (se *History of the Church*, 1:79). Denne organisations praktiske og godgørende arbejde beviser dens guddommelige ægthed.¹²

For mange år siden erklærede Joseph Smith, blot en dreng på 14-15 år, at som svar på bøn, havde han modtaget åbenbaring fra Gud ... Resultatet af denne erklæring var hans umiddelbare udelukkelse fra den religiøse verden. Efter meget kort tid opdagede han, at han stod alene.

Alene – og ubekendt med tidens lærdom og filosofi!

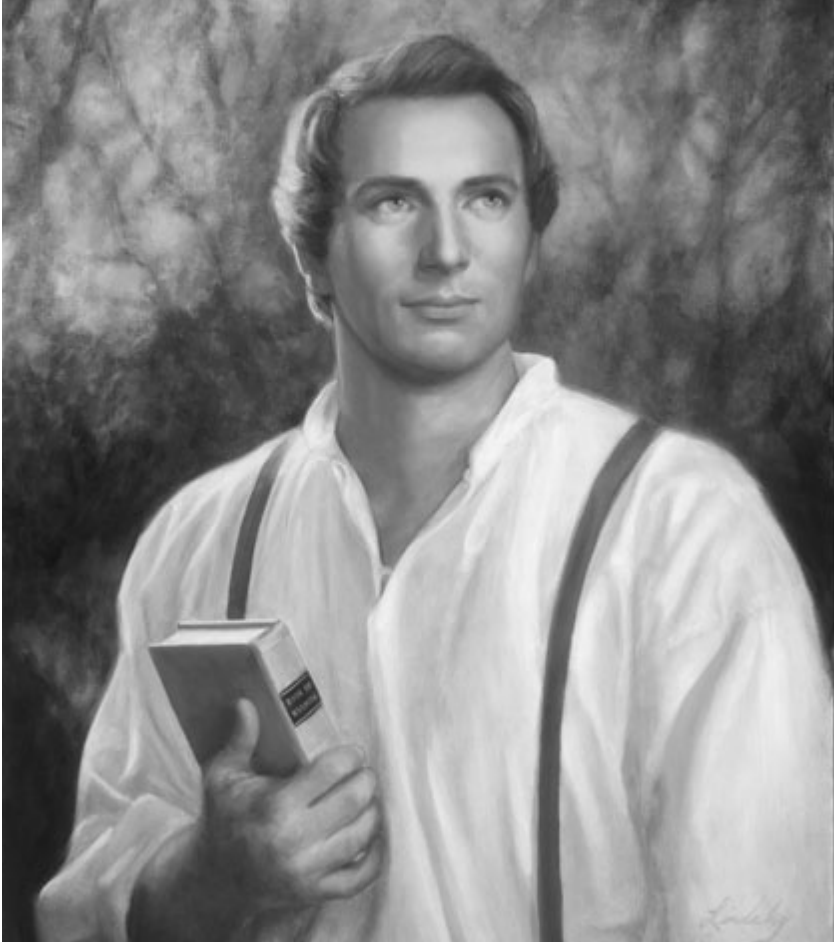
Alene – og uddannet i ånds- og naturvidenskabens kunst!

Alene – uden filosoffer til at belære ham, uden præst til at vejlede ham! I enkelthed og venlighed havde han skyndt sig til dem med sit herlige budskab; i foragt og spot havde de vendt sig fra ham og sagt, at det hele var af djævelen; at der ikke var noget, der hed syner og åbenbaringer i disse dage; at alle sådanne ting var ophørt med apostlene; og at der aldrig ville komme noget sådant (se JS-H 1:21).

På denne måde blev han ladt alene på det religiøse tankehav, idet han havde afvist alle kendte fartøjer, som han kunne sejle med, og uden at have bygget et eller endog have set et blive bygget. Hvis han var en bedrager, ville det fartøj [eller skib], han kunne bygge, i sandhed være et primitivt et.

På den anden side, hvis det, som han byggede besad fortrin og overlegenhed over det, som de lærde professorer og filosoffer havde givet til verden i løbet af de forudgående hundreder af år, ville mennesker blive tvunget til i det mindste at sige i overraskelse: Hvorfra har denne mand sin visdom!

Det ser ud til, at selv om han syntes alene, var han kun alene som Moses på Sinaj, som Jesus på Oliebjerget. Som med Mesteren var det også med profeten. Hans belæringer kom ikke

»Resultatet af [Joseph Smiths] guddommelige vejledning var en forvisning om retfærdigheden i det, han underviste i, og en frygtløshed med hensyn til at forkynde det.«

gennem menneskeskabte kanaler, men direkte fra Gud, kilden til al intelligens. Han siger: »Jeg er en rå sten. Lyden af hammeren og mejslen hørtes aldrig på mig, før Herren tog mig ved hånden. Jeg ønsker kun himlens lærdom og visdom« (*History of the Church*, 5:423) ...

Hans påstand om åbenbaring fra Gud efterlader, hvis den anerkendes, ingen tvivl om hans myndighed til at organisere Jesu Kristi kirke på jorden og tilmed myndighed til at tjene i dens

principper og ordinancer. Således blev ved selve begyndelsen af dette sidste dages værk den urokkelige hjørneste af Kristi kirke lagt i denne uddeling, [nemlig] myndigheden til at fungere i Jesu Kristi navn i det, der har med denne kirke at gøre.¹³

Når vi overvejer [Joseph Smiths] enestående bedrift i det korte tidsrum af 14 år mellem Kirkens organisering og hans martyrium; når vi betragter det gengivne evangeliums fuldkomne harmoni sammen med den primitive kirke, der blev grundlagt af Jesus og hans apostle; når vi bemærker hans gennemtrængende indsigt i principper og ordinancer; og når vi ser den usammenlignelige plan og Kirkens effektivitet, som blev oprettet ved inspiration af Kristus, hvis navn vi bærer – bliver svaret på spørgsmålet om: Hvorfra kommer denne mands visdom, givet i det gribende vers:

*Priser profeten, som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes uddeling,
det, som var talet på jorden nu sker.
(se Salmer og sange, nr. 17)¹⁴*

Profeten Joseph Smith levede og døde i forsvar for de sandheder, der blev åbenbaret for ham.

Store mænd har evnen til at se klart ind i sagens hjerte. De skelner sandheden. De tænker uafhængigt. De handler ædelt. De påvirker stærke mænd til at følge sig. Små mænd rynker på næsen af dem, latterliggør dem, forfølger dem, men kritikken dør hen og bliver glemt, og den store mand lever for evigt.

Nogle af Joseph Smiths samtidige hånede ham, andre beundrede ham, hans tilhængere ærede ham ...

Ingen, som er saglig og fordomsfri i sin dom, kan studere denne religiøse leders liv uden at blive påvirket af det faktum, at han i rigt mål besad sand storheds kvaliteter, kilden til hvilket findes i et ønske om at kende Guds vilje, og med en beslutsomhed til at følge den, når den er fundet.¹⁵

Gennem alle tidsaldre er sandheden først erkendt af nogle få heltmodige ledere, som i forsvar for den ofte ofrede deres liv.

Disse frygtløse lederes klare forståelse og mod skyldes menneskehedens fremgang. På et eller andet tidspunkt har de skullet træffe et valg om at skulle benægte, ændre eller forsvare sandheden – et valg mellem personlig bekvemmelighed og særlige privilegier, eller udstødelse af samfundet, straf eller selv døden. Et sådant valg måtte Peter og Johannes træffe, da de stod som fanger foran ypperstepræsten Annas. Det krævede virkelig mod af dem at bære vidnesbyrd om Kristus i tilstedeværelsen af selve den mand, som havde dømt dem til døden (se ApG 4).

Det krævede mod af Paulus, der stod som lænket fange for kong Agrippa i hans kongelige selskab, at bære vidnesbyrd om, at Kristus led, og at han ville være den første, der skulle opstå fra døden, og ville vise lyset for folket og for hedningene (se ApG 26).

Det krævede mod af Joseph Smith at bære vidnesbyrd til en ikke-troende og bitter verden om den sandhed, at Gud og hans elskede Søn havde vist sig i et syn for ham.¹⁶

Alle mænd, som har ændret noget i verden, har været mænd, som ville være sande over for deres overbevisning – som f.eks. Peter, Jakob og Paulus og deres brødre blandt de fordums apostle, samt andre. Da de religiøse ledere i Palmyra i New York vendte sig mod den unge Joseph Smith på grund af det, han havde set og hørt i den hellige lund, sagde han, fordi han havde et vidnesbyrd om Herren i sit hjerte: »Jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det ...« (JS-H 1:25).

Joseph Smith var tro over for sit vidnesbyrd til det sidste.¹⁷

Resultatet af [Joseph Smiths] guddommelige vejledning var en forvisning om retfærdigheden i det, han underviste i, og en frygtløshed med hensyn til at forkynde det. Når Joseph Smith underviste i en lærdom, underviste han med myndighed. Han stillede ikke spørgsmål ved om den passede med menneskenes tanker eller ej, om den var i harmoni med de ortodokse kirkers lærdomme, eller om det var i direkte modstrid med dem. Det, som blev givet til ham, gav han til verden uanset om den var enig eller uenig, uanset dets overensstemmelse eller uoverensstemmelse med kirkerne eller menneskehedens fremherskende standarder; og i dag har vi, med over hundred års perspektiv, god mulighed

for at bedømme dyden i hans lærdomme og forstå kilderne til hans belæring ...

Han modtog ikke alene vejledning og instruktion fra det guddommelige overhoved, men når han havde modtaget den, forsvarede han den med uovervindelig fasthed.¹⁸

Gennem alle forhånelser, bespottelser, vold, arrestationer, fængslinger, forfølgelser, som førte til martyriet, stræbte Joseph Smith, ligesom Peter og Paulus før ham, hele tiden af hele sin evne at følge lyset, hvorved han havde fået »del i guddommelig natur« (2 Pet 1:4).¹⁹

Det bedste blod i dette land blev udgydt i uskyldighed. [Profeten Joseph] vidste, at han var uskyldig. Han kendte sine rettigheder. Det gjorde hans bror Hyrum, John Taylor og Willard Richards, som var med ham, også. Men på grund af sorte og fordømmelige løgne, led profeten Joseph og hans bror Hyrum martyrdøden.

... Hvad var profetens indstilling midt i alt dette? En rolig kristuslignende indstilling. Da han gik til Carthage den aften, sagde han:

»Jeg går som et lam til slagtebænken, men jeg er rolig som en sommormorgen, min samvittighed er uoplettet for Gud og alle mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal siges om mig: Han blev myrdet med koldt blod« (se L&P 135:4).²⁰

Profetens liv samt hans brors, Hyrum, patriarkens og hundredtusinder af andre, som har accepteret sandheden af [det første syn] bærer vidnesbyrd om, at frelsesplanen, som den hævdes at være åbenbaret af Jesus Kristus, med sikkerhed fører til en kristuslignende karakter. Så virkelig var åbenbaringen til profeten og hans bror Hyrum, at de uforfærdet beseglede deres vidnesbyrd med deres blod.²¹

Forslag til studium og samtale

-
- Præsident McKay fortalte om en oplevelse, som hans far havde på sin mission, om behovet for at vidne om Joseph Smith (se s. 91-92). Hvorfor er det svar, som faderen modtog, betydningsfuldt for os i dag?

- Hvorfor var det nødvendigt for Herren at kalde en profet i de sidste dage? (Se s. 92-94). Hvorfor er et vidnesbyrd om Joseph Smith en vigtig del af et vidnesbyrd om evangeliet? På hvilken måde var tilsynekomsten af Faderen og Sønnen for Joseph Smith »grundlaget for denne kirke«?
- Nævn nogle sandheder, som blev åbenbaret i forbindelse med det første syn (se s. 92-94). På hvilke måder har dit kendskab til det første syn påvirket dit vidnesbyrd om vor himmelske Fader og Jesus Kristus?
- Nævn nogle andre lærdomme, som Herren åbenbarede ved profeten Joseph Smith (se s. 94-95). Hvordan er du blevet velsignet, når du har studeret og anvendt disse lærdomme?
- På hvilke måder er Kirken og dens lærdomme et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet? (Se s. 95-98).
- Hvilke kristuslignende egenskaber viste profeten Joseph Smith? (Se s. 98-100). Hvad kan du gøre for at følge hans eksempel?
- Hvilke ansvar har vi, når vi har et vidnesbyrd om Joseph Smith og gengivelsen af evangeliet?

Beslægtede skriftsteder: Amos 3:7; 2 Nephi 3:6-15; L&P 135; Joseph Smith-Historie 1:1-75

Noter

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 16.
2. *Gospel Ideals*, 1953, s. 524.
3. *Cherished Experiences*, s. 11-12.
4. *Gospel Ideals*, s. 79-80; afsnitsinddeling ændret.
5. I Conference Report, apr. 1966, s. 58.
6. *Gospel Ideals*, s. 80.
7. *Gospel Ideals*, s. 85.
8. *Treasures of Life*, saml. Clare Middlemiss, 1962, s. 227.
9. »The Prophet Joseph Smith – On Doctrine and Organization«, *Improvement Era*, jan. 1945, s. 14-15; afsnitsinddeling ændret.
10. »Joseph Smith – Prophet, Seer, and Revelator«, *Improvement Era*, jan. 1942, s. 55.
11. *Treasures of Life*, s. 420.
12. *Improvement Era*, jan. 1942, s. 13, 54.
13. *Gospel Ideals*, s. 80-82; afsnitsinddeling ændret.
14. *Improvement Era*, jan. 1945, s. 47.
15. *Pathways to Happiness*, saml. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 284-285.
16. *Treasures of Life*, s. 376-377.
17. I Conference Report, apr. 1969, s. 151.
18. *Gospel Ideals*, s. 81-82.
19. I Conference Report, apr. 1951, s. 95.
20. I Conference Report, okt. 1931, s. 12-13.
21. *Treasures of Life*, s. 226-227.

I sine lærdomme og ved sit eksempel viste præsident McKay velsignelserne ved at efterleve visdomsordet.

Efterlevelse af visdomsordet

Visdomsordet er en vigtig del af evangeliet, som er »Guds kraft til frelse« – fysisk frelse såvel som åndelig frelse.¹

Indledning

Præsident McKay belærte og bar vidnesbyrd om, at visdomsordet var en befaling givet af Herren for at velsigne os både fysisk og åndeligt. I sine lærdomme såvel som i sine handlinger adlød han denne befaling nøjagtigt. Under et besøg hos dronningen af Holland i 1952 oplevede præsident og søster McKay noget interessant. Dronningen havde sat 30 minutter af til deres besøg. Præsident McKay var meget omhyggelig med tiden, og da den halve time var gået, takkede han høfligt dronningen og skulle til at gå. »Hr. McKay,« sagde hun, »sæt Dem ned! Jeg har nydt denne halve time mere, end jeg længe har nydt en halv time. Jeg ville ønske, De ville forlænge besøget lidt endnu.« Han satte sig ned igen. Derpå blev et kaffebord bragt ind, og dronningen skænkede tre kopper te op og gav en til præsident McKay, en til søster McKay og beholdt en selv. Da dronningen bemærkede at ingen af hendes gæster drak teen, spurgte hun: »Vil De ikke drikke lidt te sammen med dronningen?« Præsident McKay forklarede: »Jeg skal fortælle Dem, at vores folk ikke tror på at drikke stimulanser, og vi mener, at te er en stimulans.« Hun sagde: »Jeg er dronning af Holland. Vil De fortælle mig, at De ikke vil have en lille kop te selv med dronningen af Holland?« Præsident McKay svarede: »Ville dronningen af Holland bede lederen for 1.300.000 mennesker om at gøre noget, han belærer sit folk om ikke at gøre?« »De er en storslået mand, præsident McKay,« sagde hun. »Det ville jeg ikke bede Dem om at gøre.«²

David O. McKays lærdomme

Visdomsordet er en tydelig befaling, givet ved åbenbaring fra Herren.

Den 27. februar 1833 modtog profeten Joseph den åbenbaring, der er optegnet i det 89. afsnit af Lære og Pagter ... Jeg vil gerne læse nogle få [vers] fra dette afsnit:

»Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring:

Om nogen blandt jer drikker vin eller stærke drikke, se, dette er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn, undtagen når I er forsamlet for at nyde nadveren.

Og se, det burde være vin, ja, ren vin af vinstokkens druer og fremstillet af jer selv« (L&P 89:4-6) ...

Den særlige sætning, jeg gerne vil gøre opmærksom på, er denne: »Om nogen blandt jer drikker vin eller stærke drikke, se, *dette er ikke godt*, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn.« Dette er Guds ord til folk i denne generation. Det står med lige så stor kraft som Frelserens ord: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17). Sidste dages hellige, I ved, at denne udtalelse fra Frelseren er sand; vi vidner om, at hvis nogen vil gøre Guds vilje, så vil han få vidnesbyrdet i sit hjerte og i sit liv om, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Vi accepterer Frelserens ord: »Hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme« (Luk 13:3). Disse evige sandheder, som er så tydeligt udtrykt, accepterer vi som sande. Måske lever vi ikke helt op til dem, men som et folk accepterer vi dem, fordi de er Guds ord. Lige så stærkt, lige så evigt står denne sandhed ... »Stærke drikke er ikke godt for mennesket« (se L&P 89:7). Mange år er gået, og i løbet af dette tidsrum er denne lærdom blevet forkyndt hver uge, hvis ikke hver dag i nogle af Israels menigheder, og stadig finder vi i vores midte nogle få, som ved deres handlinger siger, at det er godt for mennesket.

Når jeg studerer dette skriftsted, er jeg glad for at finde ud af, at Herren ikke sagde: »Stærke drikke *i overmål* er ikke godt« eller »Fuldskab er ikke godt«. Forestil jer, at han havde svækket dette udtryk ved at ændre det og havde sagt: »Stærke drikke i overmål, eller indtaget i store mængder, er ikke godt,« hvor hurtigt ville vi da ikke have retfærdiggjort os selv og sagt, at en lille smule er godt. Men som andre evige sandheder står der ubetinget: *stærke drikke er ikke godt*.³

Jeg synes, at tobak er en last, som bør afskyes som biddet fra en klapperslange ... Herren har sagt, at tobak ikke er godt for mennesket. Det bør være tilstrækkeligt for sidste dages hellige.⁴

Medlemmer af Kirken, som er underlagt vanen med tobak eller te og kaffe eller begge dele, har tendens til at søge retfærdiggørelse for deres eftergivenhed i det, som Herren tydeligt har sagt ikke er godt for mennesket. Uanset hvornår de forsøger at gøre det, udstiller de blot deres svaghed i troen på Herrens ord, som blev givet som en formaning og »visdom« og hvortil lydighed vil bringe velsignelser så sikkert og vist, som hvis han havde sagt: »Du skal ikke.«⁵

Ulydighed over for visdomsordet medfører skadelige fysiske og åndelige konsekvenser.

Der er stoffer i te og kaffe, som, når det kommer ind i det menneskelige system, har tendens til at øge hjerterytmen, som til gengæld øger blodkredsløbets hastighed og åndedrættet. Dette gør legemet varmere og mere oplivet. Efter en tid forsvinder denne midlertidige oplivning dog, og legemet har i virkeligheden mere brug for hvile og styrke end det havde, før disse stoffer blev indtaget. Stimulanser er for legemet, hvad pishen er for den langsomme hest – den giver en spurt fremad, men giver ingen vedvarende styrke eller naturlig næring. Ofte gør gentagne pisk kun hesten mere doven, og vanemæssig brug af stærke drikke, tobak, te og kaffe gør kun legemet svagere og mere afhængig af stimulanserne, som man har brug for.

Herren har sagt med ufejlbarlige ord, at disse ting ikke er gode for mennesket. Videnskaben siger det samme. Guds ord alene burde være tilstrækkelig for enhver sand sidste dages hellig.⁶

En persons reaktion over for sine lyster og impulser, når de vækkes, er et mål for denne persons karakter. Sådanne reaktioner viser menneskets kraft til at styre sig selv eller hans tendens til eftergivenhed. Den vending i visdomsordet, som henviser til berusende midler, narkotika og stimulanser går derfor videre end de dårlige virkninger på legemet, og slår ned på selve roden i opbygningen af karakter i sig selv ...

I løbet af de sidste hundrede år har videnskabens fantastiske fremskridt gjort det muligt for mennesket ved hjælp af eksperimenter at afgøre de dårlige virkninger af berusende midler og narkotika på nerver og væv i det menneskelige legeme. Observationer og eksperimenter har vist deres dårlige virkninger på karakteren. Alle disse eksperimenter og observationer har bevist sandheden af ... udtalelsen: »Stærke drikke og tobak er ikke godt for mennesket.«⁷

Når jeg tænker på min ungdom, tror jeg, at den største påvirkning var, da jeg lærte denne vigtige sætning udenad: »Min ånd vil ikke dvæle i et urent tabernakel.«

Der var også ... andre, og de var alle i form af advarsler. Den første kom til mig som dreng, da jeg sad på sædet ved siden af min far, mens vi kørte ind i Ogden. Lige før vi kørte over broen over Ogden River, kom en mand ud fra et værtshus, som lå lige ved flodens nordlige bred. Jeg genkendte ham. Jeg kunne lide ham, fordi jeg havde set ham spille på den lokale scene. Men ved denne lejlighed var han under påvirkning af alkohol, og havde været det i flere dage, tænker jeg.

Jeg vidste ikke ... at han drak, men han brød sammen og græd og bad far om 50 cents, så han kunne gå tilbage ind på værtshuset. Jeg så ham gå bort. Da vi kørte over broen, sagde min far: »David, han og jeg plejede at gå ud som [hjemmelærere] sammen.«

Det var alt, hvad han sagde, men det var en advarsel for mig, som jeg aldrig har glemt, om virkningerne af udsvævelser [eller overdreven drikkeri].

Noget senere gav en lærer os som opgave at læse en historie om en gruppe unge mennesker, der sejlede ned ad St. Lawrence

River ... Jeg husker ikke forfatteren, jeg husker ikke titlen, men jeg kan fortælle jer det, jeg husker, som er blevet hos mig, om disse unge mennesker, som drak og svirede og havde det sjovt i en båd, der sejlede ned ad bemeldte flod. Men en mand på bredden forstod farerne forude og råbte: »Hallo, derude, der er vandfald længere fremme.«

Men de ignorerede hans advarsel, trodsede ham. »Det går fint,« og fortsatte i deres spøgefuldheder og deres drikkeri. Og igen råbte han: »Der er vandfald forude«, og igen lyttede de ikke til hans advarsel.

Pludselig befandt de sig midt i strømhvirvlerne. De begyndte straks at ro mod land, men det var for sent. Jeg husker kun ordene i det sidste afsnit, men bandende og råbende forsvandt de i strømhvirvlerne og faldt ud over vandfaldet.

Negativt? Ja. Men jeg siger jer, at der er mange, der ror samme vej ned ad livets strøm. Jeg har aldrig glemt den historie.⁸

Vi må være på vagt over for »onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter«.

En af de mest betydningsfulde udtalelser i Lære og Pagter, en som indeholder beviser på profeten Joseph Smiths inspiration, findes i det 89. afsnit ... :

»Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring« (L&P 89:4).

»Onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter ...« Dette indhold gjorde indtryk på mig i tyverne og trediveerne i det [20.] århundrede. Jeg beder jer om at ... genkalde de metoder, visse tobaksvirksomheder brugte til at forlede kvinder til at ryge cigaretter.

I husker, hvor lumsk, de indledte deres plan. Først ved at sige, at det nedsatte vægten. De havde et slogan: »Tag en cigaret i stedet for chokolade.«

Senere bemærkede de af os, som kunne lide at gå i teatret, at de fik en ung dame til at tænde herrernes cigaretter. Efter dette vistes

en kvindehånd på plakaterne i færd med at tænde eller tage en cigaret. Et år eller to gik, og snart var de skamløse nok til at vise damen på lærredet eller plakaten i færd med at ryge cigaretten ...

Måske tager jeg fejl, men jeg synes, at jeg for nylig så en antydning af, at *rænkefulde* mennesker nu har onde hensigter med vores ungdom. Hold jeres øjne og ører åbne.⁹

Medlemmer er forpligtede over for sig selv og Kirken til at efterleve og undervise i visdomsordet.

Enhver mand og enhver kvinde bærer en del af denne kirkes ansvar ... Uanset hvor vi er ... uanset vore omstændigheder, eller hvor vore forretningsforbindelser fører os hen, i bjergene eller andre steder, og hvor vi bliver fristede på en kold morgen til at bryde visdomsordet ved at drikke to eller tre kopper te eller kaffe, lad os da føle ansvaret for det rette.

Lad enhver sige til sig selv: »Ansvaret for medlemskab af Kirken hviler på mig; jeg vil ikke give efter. Selv om ingen ser mig, ved jeg, og Gud ved, hvornår jeg giver efter, og hver gang jeg giver efter for en svaghed, bliver jeg selv svagere og respekterer ikke mig selv.« Hvis du er i forretningen og din partner siger: »Kom, lad os gå hen og fejre denne handel eller dette salg med en drink,« lad så dit svar være nej, nej! Selv om din tørst får dig til at længes efter den, vær da mænd, vær sidste dages hellige og sig: »Nej, ansvaret for medlemskab af Kirken hviler på mig.«¹⁰

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er urokkeligt forpligtet til den lærdom, at te, kaffe, tobak og berusende drikke ikke er gode for mennesket. Sande sidste dages hellige afholder sig fra eftergiveness over for tobak og drikke, enten det er stimulanter eller alkohol, og ved eksempel og forskrift belærer de andre om at gøre det samme.¹¹

Efterlevelse af visdomsordet styrker karakter og bringer lykke.

Kirken formaner mennesker til selvkontrol og til at styre deres lyster, deres temperament og deres tale. Mennesket lever ikke op til sit bedste, når han er slave af en eller anden vane. Et men-

neske lever ikke op til sit bedste, når han lever blot for at tilfredsstille sine lyster. Det er en af årsagerne til, at Herren har givet Kirken åbenbaringen om visdomsordet, så at unge mænd og unge kvinder lige fra barndommen kan lære at kontrollere sig selv. Det er ikke altid let. De unge i dag står over for fjender – falske ideologier og umoralsk levevis ... Sund forberedelse er nødvendig for at imødekomme og besejre disse fjender.¹²

Enhver ung mand i hele Zion bør, når han kommer op af dåbens vande, vide, at det er en del af hans pligt at modstå rygning af cigaretter, uanset hvor han er. Ethvert ungt menneske i Kirken bør, når han kommer op af dåbens vande, belæres om, at han bør modstå berusende midler, når det serveres ved sociale begivenheder. Ethvert ungt medlem af denne kirke bør vide, at man ikke bruger tobak i nogen form. Han eller hun bør modstå alle disse vaner, ikke kun for den velsignelse, der i denne forbindelse loves af vor Fader, men også på grund af den styrke, man herved opnår til at modstå større fristelser.¹³

En af de mest praktiske lærdomme i Kirken vedrørende [selvkontrol] er visdomsordet. Det er sandt. Det handler hovedsageligt om lyster. Vis mig en mand, som har fuldstændig kontrol over sine lyster, som kan modstå alle fristelser til at give efter for stimulanser, alkohol, tobak, marihuana og anden stofmisbrug, og jeg vil vise jer en ung mand eller en mand, som på samme måde har udviklet styrke til at kontrollere sine lidenskaber og ønsker.¹⁴

Hverken Kirken eller verden i almindelighed kan høre for meget om visdomsordet. Det er en lærdom, der er givet for menneskets lykke og gavn. Det er en del af filosofien ved at leve ... Den, som ikke efterlever det, fratager sig selv styrke i legemet samt den karakterstyrke, han har krav på. Sandhed er loyalitet mod det rette, som vi ser det, det er mod til at leve vores liv i harmoni med vore idealer; det er altid en styrke.¹⁵

Forslag til studium og samtale

- På hvilke måder var visdomsordet langt forud for sin tid?

Præsident McKay opmuntrede de sidste dages bellige til at undervise deres børn og andre i visdomsordet »ved eksempel og ved forskrift«.

- Hvorfor forsøger folk af og til at retfærdiggøre det, de spiser og drikker, som er forbudt ifølge visdomsordet? Hvad er farerne ved denne tankemåde? (Se s. 105-107).
- Hvorfor er det vigtigt at passe på vores legeme? Hvad er nogle af de negative fysiske virkninger ved ikke at adlyde visdomsordet? (Se s. 105-107). Hvorledes påvirker ulydighed over for denne befaling os åndeligt? (Se s. 105-107).
- Præsident McKay talte om taktikken for tobaksreklamer, som blev brugt i 1930'erne (se s. 107-108). Hvilke eksempler ser vi i dag på »rænkefulde mennesker«, som fremmer brug af noget skadeligt? Hvordan kan vi hjælpe de unge med at erkende fordelene ved at adlyde visdomsordet?
- Hvordan er visdomsordet både en fysisk og en åndelig befaling? (Se s. 105-107, 109-110). Hvilke velsignelser loves de,

som adlyder denne befaling? (Se L&P 89:18-21). Hvad er de vigtigste velsignelser du eller din familie har modtaget ved at adlyde visdomsordet?

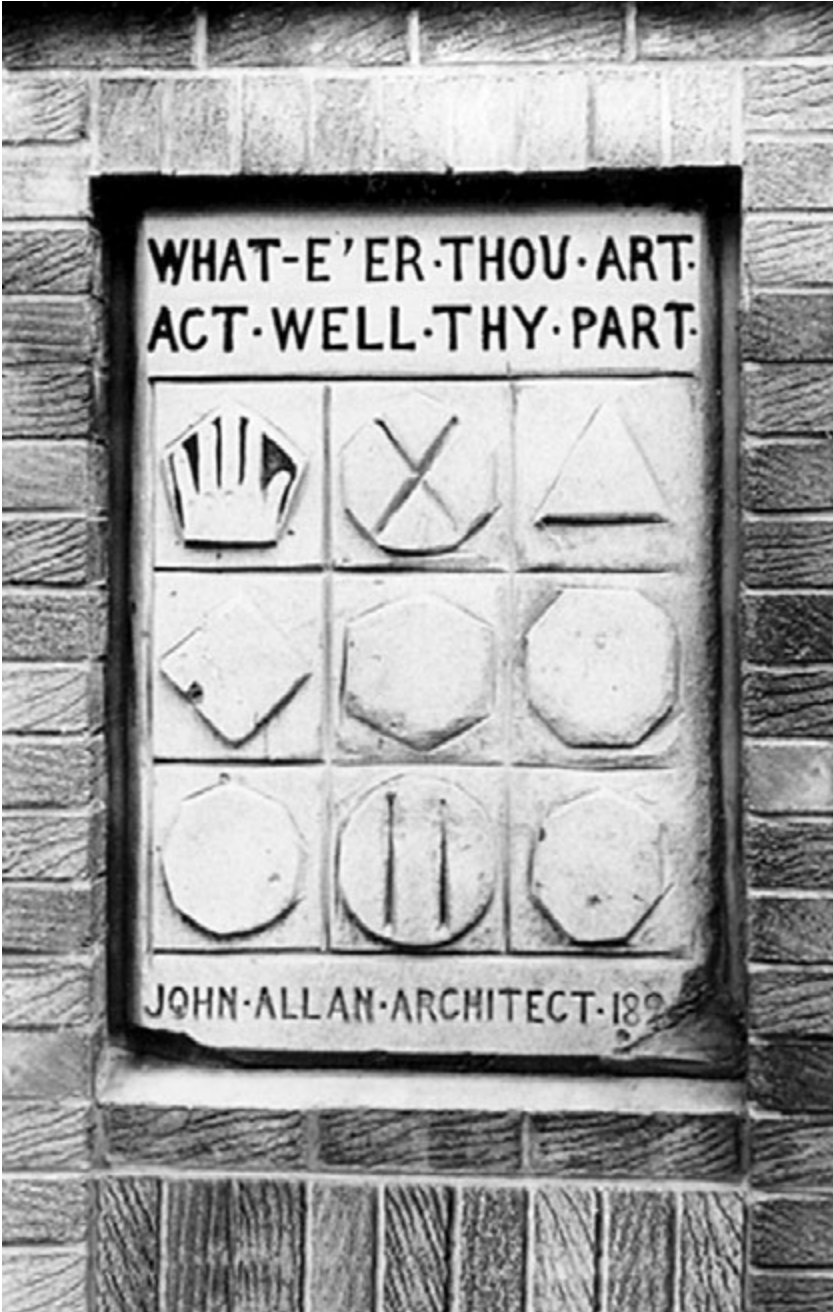
- Hvad kan vi gøre for at øge vores styrke til at modstå fristelser ved at bryde visdomsordet? Hvordan hjælper lydighed mod visdomsordet med at beskytte og styrke karakter? (Se s. 109-110).
- Nævn noget skadeligt og vanedannende, som er tilgængeligt i dag, men ikke specifikt er nævnt i L&P 89. Hvordan kan lærdommene i L&P 89 og sidste dages profeters ord hjælpe med at vejlede og styrke os mod disse stoffer?

Beslægtede skriftsteder: Daniel 1:3-20; 1 Kor 3:16-17; L&P 89:1-21

Noter

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 379.
2. Se Carl W. Buchner, *People of Faith*, Brigham Young University Speeches of the Year (14. jan. 1953), s. 2.
3. I Conference Report, okt. 1911, s. 61-62; afsnitsinddeling ændret.
4. I Conference Report, okt. 1949, s. 188.
5. *Gospel Ideals*, s. 375-376.
6. *Gospel Ideals*, s. 376-377.
7. I Conference Report, apr. 1964, s. 4.
8. I Conference Report, apr. 1949, s. 180.
9. I Conference Report, okt. 1949, s. 185-186.
10. I Conference Report, okt. 1906, s. 115; afsnitsinddeling ændret.
11. *Gospel Ideals*, s. 379.
12. I Conference Report, okt. 1969, s. 7-8.
13. I Conference Report, apr. 1960, s. 28.
14. I Conference Report, apr. 1968, s. 8.
15. *Gospel Ideals*, s. 377.

Præsident McKay opmuntrede ofte præstedømmebærerne til at efterleve det motto, han havde set mejslet i en sten i Skotland: »Det, som du er, vær fuldt og belt«.

Præstedømmet – ansvaret for at repræsentere Gud

Præstedømmet er et evigt princip, som har eksisteret med Gud lige fra begyndelsen og vil eksistere gennem alle evigheder. De nøgler, som er blevet givet for at blive brugt i præstedømmet, kommer fra himlen, og denne præstedømmemagt virker i denne kirke i dag, mens den fortsat udvider sig over hele jorden.¹

Indledning

Da præsident McKay talte ved et præstedømmemøde ved generalkonferencen, fortalte han om en oplevelse, han havde, mens han tjente som missionær i Skotland i 1898. Han og hans kammerat, ældste Peter Johnston, gik forbi en bygning, der fangede deres opmærksomhed, fordi der var en stenbue over fordøren og en inskription, mejslet i buen. Præsident McKay mindedes:

»Jeg sagde til min kammerat: »Det er usædvanligt! Jeg vil se, hvad der står.« Da jeg kom tæt nok på, kom dette budskab til mig, ikke alene i sten, men som om det kom fra den, hvis tjeneste vi var i:

»Det , som du er, vær fuldt og helt« ...

Gud hjælper os med at følge dette motto. Det er blot et andet udtryk for Kristi ord: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (se Joh 7:17), og det vidnesbyrd leder os alle til Helligåndens vejledning i vores liv. Jeg beder ydmygt om, at præstedømmet, som er samlet her i aften ... vil påtage sig de ansvar, som Gud har lagt på dem og gøre deres pligt, hvorend det måtte være.«²

Præsident McKay havde været velsignet ved, at flere præstedømmebærere med retfærdighed udøvede præstedømmets kraft på hans vegne. I marts 1916 løb Ogden River over sine bredder og gjorde, at broen ved udmundingen fra kløften blev ustabil. Han fortalte: »Vi [han og hans bror Thomas E.] hoppede ind i en lille Ford og kørte gennem regnen og mudderet ... Jeg så dyngen med sten der ved broen, og den syntes at være intakt, ligesom den havde været dagen før. For sjov sagde jeg: »Jeg kører over broen. Kan du svømme?« Så trådte jeg på speederen og styrtede over broen, blot for at høre Thomas E. sige: »Åh, pas på! Der er et reb!« Vagten, som var gået hjem klokken syv, havde bundet et tykt reb tværs over vejen, og hans efterfølger, dagvagten, var endnu ikke kommet. Jeg forsøgte at nødbremse, men det var for sent. Rebet smadrede vinduet, hev toppen af bilen bagud og ramte mig på hagen, skar min læbe op, slog mine undertænder ud og brækkede min overkæbe. Thomas E. dukkede sig og slap uden skader, men jeg blev efterladt delvist bevidstløs ...

Omkring klokken ni den morgen lå jeg på operationsbordet ... De syede min overkæbe på plads og brugte 14 sting i min underlæbe og flængede kind. En af de tilstedeværende bemærkede: »Det er synd, han vil være vansiret for livet.« Jeg var helt sikkert temmelig uigenkendelig. Da jeg blev kørt tilbage til mit værelse på hospitalet, bemærkede en af sygeplejerskerne trøstende: »Nå, bror McKay, du kan da tillægge dig skæg«, hvormed hun mente, jeg kunne skjule mine ar. Tre meget nære venner ... besøgte mig og salvede mig. Da de bekræftede salvelsen sagde [en af dem]: »Vi velsigner dig, at du ikke vil blive vansiret, og at du ikke skal føle smerte« ...

Lørdag aften kom dr. William H. Petty for at se, om de tænder, der stadig var i overkæben, kunne reddes. Det var ham, som sagde: »Jeg antager, at du har store smerter.« Jeg svarede: »Nej, jeg har *ingen* smerter« ... Søndag morgen kom præsident Heber J. Grant fra Salt Lake City ... Han kom ind og sagde: »David, tal ikke; jeg vil bare give dig en velsignelse« ...

Den følgende oktober ... sad jeg ved et bord i nærheden af præsident Grant. Jeg bemærkede, at han så meget intenst på mig, og så sagde han: »David, herfra hvor jeg sidder, kan jeg ikke

se et ar på dit ansigt!« Jeg svarede: »Nej, præsident Grant, der er ingen ar.«³

David O. McKays lærdomme

Præstedømmet er magten og myndigheden til at repræsentere Gud.

Uanset hvornår præstedømmet overdrages til mennesket, bliver det givet til ham ikke som en personlig ære, selv om det bliver en sådan, når han ærer det, men som myndighed til at repræsentere guddommen og en forpligtelse til at hjælpe Herren med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39).⁴

I er mænd, som har Guds præstedømme, som bærer guddommelig myndighed til at repræsentere Guddommen, uanset hvilken stilling I har fået til opgave at virke i. Når en mand, en almindelig mand, indsættes i sit samfund som sherif, får han tillagt noget. Når en politibetjent på disse gader hæver sin hånd ved fodgængerovergangen, så stopper I. Der er noget mere ved ham end blot en person – der er givet ham magt. Sådan er det i hele livet. Intet menneske kan få en stilling uden at få noget. Sådan er det. Således er det også med magten i præstedømmet.⁵

Præstedømmet er en del af guddommen. Det er myndighed og magt, som udelukkende har sin kilde i den Evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus ...

I en søgen efter præstedømmets kilde ... kan vi ikke forestille os nogen tilstand ud over Gud selv. Det centrerer i ham. Det udstråler fra ham. Præstedømmet, som er så stor en del af Faderen, kan selvfølgelig kun gives af ham til andre. Præstedømmet, som mennesket har, skal altid overdrages med myndighed. Der har aldrig været noget menneske i verden, som havde ret til at [påtage] sig præstedømmets magt og myndighed. Der har været nogle, som [ønskede] at påtage sig denne ret, men Herren har aldrig anerkendt det. Ligesom en ambassadør fra enhver regering kun udøver den myndighed, som han har fået af sin regering, således udøver en mand, som er bemyndiget til at repræsentere Guddommen, det kun i kraft af den magt og de rettigheder, der er

overdraget ham. Når en sådan myndighed er givet, indeholder den dog, inden for visse begrænsninger, alle de privilegier ved en fuldmagt, som man har fået af en anden til at handle i en andens sted. Alle officielle handlinger, der er udført i henhold til en sådan fuldmagt, er lige så bindende, som hvis personen selv havde udført det ...

I anerkendelse af, at Skaberen er den evige og vedvarende kilde til denne kraft, at han alene kan styre den, og at besiddelsen af den er at have retten, som bemyndigede repræsentanter, til direkte samtale med Gud, hvor rimelige og dog mageløst er da ikke de privilegier og velsignelser, der er gjort mulige ved besiddelsen af magten og myndigheden i Det Melkisedekske Præstedømmet – de er de herligste, som det menneskelige sind kan begribe.

Et menneske, som er i forbindelse med Gud, vil se sit liv blive smukkere, sin skelnen skærpet til hurtigt at kende forskel mellem ret og uret, sine følelser mildere og mere omsorgsfulde, dog er hans ånd stærk og tapper i forsvaret af det rette; han ser præstedømmet som en aldrig udtømt kilde til lykke – en brønd med levende vand, der løber ud i evigt liv.⁶

Præstedømmets magt kommer til udtryk i kvorummer såvel som hos enkeltpersoner.

Strengt taget er præstedømmet som uddelegeret magt en personlig erhvervelse. Ved guddommelig bestemmelse forenes i kvorummer mænd, som er udpeget til at tjene i særlige embeder i præstedømmet. På denne måde bliver denne kraft udtrykt i grupper såvel som hos enkeltpersoner. Kvorummet giver lige-stillede mænd mulighed for at kende, elske og hjælpe hinanden.⁷

Hvis præstedømmet kun betød personlig ære, velsignelse eller personlig ophøjelse, ville der ikke være brug for grupper eller kvorummer. Selve eksistensen af sådanne grupper, der er oprettet ved guddommelig myndighed, forkynner vores afhængighed af hinanden, det uundværlige behov for gensidig hjælp og bistand. Vi er i virkeligheden sociale væsener.⁸

[Herren] erkendte, at disse [præstedømmebærerne] havde brug for partnerskab, fællesskab, gruppens styrke, så han orga-

*»Mænd, som udpeges til at tjene i særlige embeder
i præstedømmet, forenes i kvorummer.«*

niserede kvorummer og udpegede antallet i hver gruppe, lige fra diakoner til halvfjerdser.

Disse grupper mødes, for det første for at belære og opbygge, forbedre sig i kundskab i almindelighed og især for at belære om moralsk og religiøs kundskab, i tro, i hellighed, men også for at få gensidig styrke til at handle retskaffent. Disse grupper opfylder et behov, som findes blandt mennesker i almindelighed. Præstedømmekvorummer ... opfylder enhver længsel efter fællesskab, broderskab og tjeneste, hvis mænd vil gøre deres pligt.⁹

Medlemmer i Det Aronske Præstedømme og medlemmer af kvorummer i Det Melkisedekske Præstedømme, vi har pligt til at opbygge vore kvorummer, lad os ikke nedbryde dem ved at være fraværende fra vore præstedømmemøder, eller ved manglende forberedelse eller forsømmelse af pligt. Lad os hver især føle ... at det er vores pligt at gøre noget for at opbygge Kirken, ligesom det er Kirkens pligt at bygge på sandhed og forløse menneskeheden fra synd. Mænd i præstedømmet, lad os være ét i denne

opbygning, lad os blive talt som velgørere, og lad ingen, lige fra højpræsten til diakonen i dette storslåede præstedømme ... blive talt som forbrydere eller dem, der beklager sig.¹⁰

En præstedømmebærer skal være bevidst med hensyn til sine handlinger og ord i alle situationer.

Præstedømmet er myndighed til at repræsentere Gud. Et menneske, som har fået præstedømmet er en bemyndiget repræsentant for Herren på ethvert område, som han har fået til opgave. Det er pligten hos en repræsentant for enhver gruppe eller organisation at stræbe efter at repræsentere denne gruppe eller organisation med ære. Den bedste måde at være værdige repræsentanter på er at leve således, at man er modtagelig for tilskynninger fra Herren, som han repræsenterer. Tænk over, hvad det vil sige i henhold til et dydigt liv.

»... min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene« (L&P 1:33), siger Herren. Alle, som har dette præstedømme, bør derfor leve et sådant liv, som vil gøre ham skikket til at modtage Herrens inspiration. Og lad mig med hensyn til dette sige, at fællesskab med Helligånden er lige så virkeligt som jeres forbindelse over radioen med stemmer og musik, som fylder luften. Vibrationerne er der.

Sådan er det med Guds Ånd. Han er altid rede til at vejlede og belære dem, som stiller ind ved at levet retskaffent, og som oprigtigt søger ham. Jeg gentager, det er pligten hos enhver mand, som er bemyndiget til at repræsentere ham, at leve således, at han er modtagelig over for denne Ånd.¹¹

At have Guds præstedømme ved guddommelig myndighed er en af de største gaver, som kan komme til en mand, og værdighed er af yderste vigtighed. Selve præstedømmets væsen er evig. Han, der føler ansvaret for at repræsentere Guddommen, er i høj grad velsignet. Han bør føle det i en sådan udstrækning, at han er bevidst med hensyn til sine handlinger og ord i alle situationer. Ingen mand, som har det hellige præstedømmet, bør behandle sin hustru med manglende respekt. Ingen mand, som har dette præstedømme, bør undlade at nedbede velsignelser

over sin mad eller at knæle ned sammen med sin hustru og sine børn og bede om Guds vejledning. Hjemmet forandres, fordi en mand har og ærer præstedømmet. Vi må ikke bruge det diktatorisk, for Herren har sagt, at »om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er vejet bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:37).

Denne åbenbaring, givet af Herren til profeten Joseph Smith, er en af de smukkeste lektioner i pædagogik eller psykologi og ledelse, som nogen sinde er givet, og vi bør læse den igen og igen i afsnit 121 i Lære og Pagter.¹²

Intet medlem af denne kirke, ingen ægtemand eller far har ret til at komme med en ed i sit hjem eller nogen sinde at udtrykke et vredt ord til sin hustru eller til sine børn. På grund af jeres ordination og jeres ansvar kan I ikke gøre det som en mand, der har præstedømmet og samtidig være trofast mod den ånd, der er i jer. I bidrager til et ideelt hjem med jeres karakter, ved at kontrollere jeres lidenskaber, jeres temperament, ved at vogte jeres tale, fordi dette vil gøre jeres hjem til det, det er, og det, som det udstråler til omgivelserne. I skal gøre, hvad I kan for at frembringe fred og harmoni, uanset hvad I måtte lide.¹³

Jeg beder til, at vi må ... føle værdien af præstedømmet, og at hver eneste diakon i denne kirke forstår, at når han modtager Det Aronske Præstedømme, bliver han indsat blandt sine kammerater, men at han er anderledes end andre. Han kan ikke ustraffet bande, som andre drenge bander, han kan ikke deltage i gavtyvestreger i nabolaget, som andre drenge deltager i, han er anderledes. Det er det, det betyder for en 12-årig dreng, og, biskopper, det er netop det, I bør forklare dem, når I udvælger dem til at være diakoner. Kald dem ikke blot op og ordinér dem, men tal med dem og lad dem forstå, hvad det betyder at få Det Aronske Præstedømme. Med hensyn til drengene skal de drenge, der således udvælges og belæres, altid være en god indflydelse.

... Det er vores forpligtelse, når vi accepterer præstedømmet, at være et eksempel, der er værd at følge, for vores medmennesker. Det er ikke det, vi siger, der vil påvirke dem. Det er det, vi gør. Det er det, vi er.¹⁴

Så længe bærerne af præstedømmet fortjener Kristi vejledning ved ærlig og samvittighedsfuld behandling af deres næste, ved at modstå ondt i enhver form, ved trofast at udføre deres pligt, er der ingen modstand i denne verden, som kan hindre Jesu Kristi kirkes fremgang.¹⁵

**Præstedømmets magt bliver produktiv,
når den bruges til at tjene andre.**

Vi kan forestille os præstedømmets magt som værende et opdæmmed vandreservoir. En sådan magt bliver kun dynamisk og produktiv i det godes sag, når den frigivne kraft bliver aktiv i dalene, markerne, haverne og lykkelige hjem. Så kraftprincippet bliver kun tilkendegivet, når det bliver aktivt i menneskenes liv, idet de vender deres hjerte og ønsker mod Gud og tilskynder til tjeneste af deres medmennesker.¹⁶

Vores liv påvirkes af andres liv. Vi er lykkeligst, når vi bidrager til andres liv. Jeg siger det, fordi det præstedømme, I bærer, betyder, at I skal tjene andre. I repræsenterer Gud i den opgave, I har fået. »Den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det« (Matt 16:25).¹⁷

I ældster har måske en blandt jer, som er syg, og hans afgrøde står for at skulle høstes. Gå sammen og høst den. Måske har et af jeres medlemmer en søn på mission, og hans midler er små. Spørg blot, om I kan være ham til hjælp. Han vil aldrig glemme jeres betænksomhed. Sådanne handlinger som disse er det, Frelseren tænkte på, da han sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (se Matt 25:40). Der er ingen andre måder, hvorpå I kan tjene Kristus. I kan knæle ned og bede til ham, det er godt. I kan trygle ham om at give jer hans vejledning ved Helligånden – ja, det gør vi, og det skal vi gøre. Vi må gøre det. Men det er disse praktiske, daglige ting i livet, det er ved at kontrollere vores tunge, ved ikke at tale

ondt om en bror, men tale godt om ham, som Frelseren anser for sand tjeneste.¹⁸

»Det, som du er, vær fuldt og helt.« Hvis du er diakon, så gør en diakons pligter godt. Hvis du er lærer, så gør dit arbejde godt. En præst våger over Kirken, besøger medlemmerne – unge mænd i denne Kirke, hvis vi blot kunne udføre lærerens og præstens pligter, undervise folk i deres pligt, ville det være en stor styrke for unge mænd på 18 og 19 år. Ingen uforbederlig [uvillig til at blive rettet], ingen frafaldne [illoyale krystere], men ledere. Brødre, der er intet i verden så vigtigt i vejledningen af unge, som at få dem til at klare sig godt i præstedømmet.¹⁹

Præstedømmebærere har ansvar for at repræsentere Gud som hjemmelærere.

Der står i Efeserbrevet, det fjerde kapitel, at Kristus gav nogle som apostle, andre som profeter, nogle som evangelister og nogle som hyrder og lærere, »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op« (Ef 4:12). [Hjemme]lærerne i Kirken, som har det hellige præstedømme, har fået overdraget det store ansvar for at *fuldkommengøre de hellige* og *opbygge Kristi legeme*, derfor tror jeg ikke, at det er for meget at sige, at det er deres pligt, deres *pligt*, at medbringe til hvert hjem netop sådan en guddommelig ånd, som vi har oplevet her ved disse konferencemøder. Intet større ansvar kan hvile på noget menneske end det at være lærer for Guds børn.

... Nogle af [hjemmelærerne] føler, at deres kaldelse kun har lille betydning, at der ikke er så meget værdighed forbundet med den, når virkeligheden er, at der ikke findes noget vigtigere arbejde i Kirken. Vi kan ikke sige om nogen kaldelse i Kirken, at den er vigtigere end en anden, fordi alle er helliget til udviklingen, til belæringen og til frelsen af Guds børn. Sådan er det med kaldelsen som lærer, men hvis der skal gives nogen begunstigeelse på grund af store fordele med hensyn til at vinde disse mennesker for frelse, går den til de mænd, der har Guds præstedømme, og som kommer i direkte kontakt med det personlige medlem af Kirken ...

Det første, I skal gøre, mine brødre, er at se på jer selv, at se om I er forberedt til at undervise eller ej. Intet menneske kan undervise i det, han ikke selv kender til. Det er jeres pligt at undervise i, at Jesus Kristus er verdens Forløser, at Joseph Smith var Guds profet, og at Gud Faderen og hans Søn viste sig personligt for ham her i den sidste uddeling. Tror I på det? Føler I det? Udstråler dette vidnesbyrd fra jeres væsen, når I går ind i hjemmet? Hvis det er tilfældet, vil denne udstråling give liv til de mennesker, I går ud for at undervise. Hvis det ikke er tilfældet, vil der være mangel, tørke, trang efter dette åndelige miljø, hvori de hellige udvikler sig ...

... Brødre, budskabet og især måden budskabet bliver præsenteret på, er måske ikke det samme, når det gives til en, som har tilbragt sit liv i trofast arbejde i Kirken, som når det gives til dem, som er nyomvendte. Ligesom hver familie er forskellig ... så kan vores budskab og vores metoder, især vores måde at præsentere det på, variere. Jeg siger dette blot for at understrege denne tanke, at det er vores pligt at kende dem, som vi skal undervise.²⁰

[Hjemme]lærerens pligt bliver ikke udført, når han kun går ud en gang om måneden til hvert hjem. Jeg husker, da en biskop gjorde det til en pligt for [hjemme]læreren straks at gå hjem til en sørgende familie, der havde mistet en af deres kære, for at se, hvad der kunne gøres for at bringe trøst til dem, som sørgede og hjælpe med at sørge for begravelsen. Det er [hjemme]lærerens pligt at sørge for, at der ikke mangler noget; hvis der er sygdom, da at salve – våge over familien altid.²¹

Jeg tror, at ved [hjemme]undervisning findes en af de største muligheder i hele verden for at vække de mennesker, som er forsømte, mismodige, tungsindige og bedrøvede, og give dem nyt liv og et ønske om at komme tilbage til aktivitet i Jesu Kristi kirke. Ved en sådan aktivitet vil de blive ført tilbage ind i den åndelige atmosfære, som vil opløfte deres sjæl og give dem kraft til at overvinde svagheder, som nu lænker dem.

At hjælpe, opmuntre og inspirere alle personer er [hjemme]læreres store ansvar og privilegium.²²

Forslag til studium og samtale

- Hvad er præstedømmemagt? (Se s. 115-116). Med hvilke formål for øje gav Herren menneskene præstedømmets myndighed? (Se s. 116-117, 120-121). Hvad er forskellen mellem ganske enkelt at modtage præstedømmets myndighed og at have kraft i præstedømmet?
- Tænk på en oplevelse, hvor præstedømmets kraft blev udøvet på dine vegne? Hvordan påvirkede det dig eller medlemmer af din familie? Hvordan kan vi bruge sådanne oplevelser som »undervisningsøjeblikke« for vore børn og børnebørn?
- Hvorfor er det nødvendigt, at præstedømmebærere lever værdigt til at blive vejledt af Herrens Ånd? (Se s. 118-119). Hvilke velsignelser loves dem, som er trofaste i præstedømmets pagter og forpligtelser? (Se også L&P 84:33-34).
- Hvorfor er hjemmeundervisning så vigtig i Kirken? (Se s. 121-122). Hvad kan vi gøre for at være mere effektive hjemmelærere? Hvordan kan præsident McKays råd til hjemmelærere også gælde besøglærerinder? Hvad kan vi gøre for at hjælpe vore hjemmelærere og besøglærerinder med at føle sig velkomne i vores hjem og være effektive i deres kaldelser?
- Hvordan hjælper bøn, studium af skrifterne og det at blive mere kristuslignende os med at ære præstedømmet? På hvilke måder kan fædre og mødre forberede deres sønner til at modtage præstedømmet?
- Hvordan har kvinder del i de velsignelser, som kommer ved præstedømmets kraft?
- Hvad er formålet med præstedømmekvorummer? (Se s. 116-117). Hvilke ansvar er forbundet med at være medlem af et kvorum? (Se s. 116-117).

Beslægtede skriftsteder: 1 Peter 2:9; L&P 84:33-48; 121:34-46

Noter

1. I Conference Report, okt. 1967, s. 94.
2. I Conference Report, okt. 1956, s. 91.
3. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 138-140; afsnitsinddeling ændret.
4. *Gospel Ideals*, 1953, s. 168.
5. I Conference Report, okt. 1954, s. 83.
6. I Conference Report, okt. 1965, s. 103-104.
7. I Conference Report, okt. 1965, s. 104.
8. *Gospel Ideals*, s. 168.
9. *Gospel Ideals*, s. 180-181.
10. I Conference Report, apr. 1909, s. 68.
11. *Gospel Ideals*, s. 180.
12. I Conference Report, okt. 1967, s. 97.
13. I Conference Report, apr. 1969, s. 150-151.
14. I Conference Report, okt. 1948, s. 174.
15. *Gospel Ideals*, s. 167-168.
16. I Conference Report, okt. 1965, s. 103-104.
17. I Conference Report, okt. 1950, s. 112.
18. I Conference Report, okt. 1955, s. 129.
19. I Conference Report, okt. 1954, s. 84.
20. I Conference Report, okt. 1916, s. 57-60; afsnitsinddeling ændret.
21. I Conference Report, apr. 1956, s. 86-87.
22. *Gospel Ideals*, s. 196.

Templernes hellige betydning

Jeg beder af hele min sjæl, at alle Kirkens medlemmer og deres børn og deres børns børn må forstå de store sandheder, der præsenteres i Herrens hus.¹

Indledning

Da David O. McKay blev præsident for Kirken i 1951, havde Kirken otte templer i funktion. Fire i Utah og de andre i Arizona, Hawaii, Idaho og Alberta. I sommeren 1952 rejste præsident McKay til ni europæiske lande. I forbindelse med denne tur udvalgte han en grund til templet i Schweiz og i England, og åbnede derved en tidsalder, hvor templets velsignelser kunne blive tilgængelig uden for USA og Canada.²

I processen med at udvælge og opkøbe tempelgrunde, blev præsident McKay vejledt af guddommelig inspiration. Da han havde valgt grunden til templet i London i England, var ingeniørerne skeptiske og sagde, at grunden var for sumpet. Efter en nærmere undersøgelse fandt man imidlertid grundfjeld i den rette dybde til at støtte templets grundvold. I Schweiz bad præsident McKay og andre kirkeledere om Herrens hjælp, da de var ude af stand til at få fat i den første grund, de havde udvalgt. Snart fandt de en anden grund, som var større, men kun kostede halvt så meget. På omkring samme tidspunkt blev en hovedvej uventet bygget gennem en del af den oprindelige grund, hvilket gjorde opdagelsen af den nye grund endnu heldigere.³

Præsident McKay indviede templet i Bern i Schweiz i 1955 og templet i London i England blev indviet i 1958. Han indviede også templet i Los Angeles i Californien (1956), templet i Hamilton i New Zealand (1958) og templet i Oakland i Californien (1964). Præsident McKays lederskab med hensyn til at gøre templerne mere tilgængelig over hele verden velsignede talrige medlemmer, deres forfædre og deres efterkommere. Et

I løbet af sin tjenestegerning indviede præsident McKay fem templer rundt om i verden, deriblandt templet i London i England, som vises her.

uddrag fra hans dagbog fortæller om hans vidnesbyrd om tempeltjenestens betydning. Den dag han indviede grunden til templet i Bern i Schweiz, skrev han: »Jeg vil gerne bringe templet til folket.«⁴

David O. McKays lærdomme

Tempelbegavelsen fører os til Guds rige.

Tempelbegavelsen er ... en ordinance, der har at gøre med menneskets evige rejse og grænseløse muligheder og fremgang, som en retfærdig og kærlig Fader har givet sine børn, som han skabte i sit eget billede – for hele den menneskelige familie. Det er derfor, der bygges templer.⁵

Må Gud hjælpe os med at påskønne Jesu Kristi gengivne evangelium, som er altomfattende. Heri findes livets filosofi, og begavelsen vil blive præsenteret i vore templer, og lydighed mod denne vil føre den enkelte (og dette er mit vidnesbyrd, for jeg ved det) fra de mest selviske, misundelige, fjendtlige, hadefulde egenskaber på et animalsk plan til det højeste åndelige plan og til Guds rige.⁶

Ægtepar og familier kan blive besejlet for evigt i templer.

Et af hovedspørgsmålene, som bliver stillet af journalister, nyhedsformidlere og folk generelt er: »Hvad er forskellen mellem jeres templer og jeres andre kirkebygninger?« Som alle medlemmer af Kirken ved, er svaret, at templer bliver bygget til udførelse af hellige ordinanceer – ikke hemmelige, men hellige. Et tempel er ikke et offentligt tilbedelseshus. Det er opført til særlige formål. Efter at et tempel er blevet indviet, kan kun trofaste medlemmer af Kirken komme ind.

Et af de særlige træk ved Jesu Kristi genoprettede kirke er dens ordinanceers og ceremoniers evige natur. I almindelighed vies ægtepar f.eks. i borgerlige såvel som i kirkelige ceremonier kun »for tid«, eller »til døden jer skiller«. Men kærlighed er så evig som menneskets ånd, og hvis mennesket fortsætter efter døden, hvilket han gør, så gør kærlighed også.

Dette interesserer næsten enhver intelligent, nysgerrig og undersøgende person, især når han eller hun forstår sandheden, at kærlighed – den mest guddommelige egenskab i menneskets sjæl – vil være lige så evig som selve ånden. Så når en person dør, vil kærlighedens dyd blive ved med at eksistere, og hvis nogen af dem, der spørger, tror på sjælens udødelighed eller på personlighedens vedvarende efter døden, må han indrømme, at kærlighed også vil vare ved ...

... Frelserens formaning [er] at elske vores næste som os selv. Men hvis det jordiske er et billede på det himmelske, skal vi i åndeverdenen genkende vore kære der og kende dem, som vi elskede dem her. Jeg elsker min hustru mere, end jeg kan elske andre mennesker. Jeg elsker mine børn. Jeg kan have sympati; jeg kan have et ønske om at hjælpe hele menneskeheden, men jeg elsker hende, ved hvis side jeg sad og vågede over – en kær, som var syg eller måske gik bort. Disse oplevelser binder hjerterne sammen, og det er en herlig tanke at have, at døden ikke kan adskille hjerter, som således er knyttet sammen, for hver af jer ægtemænd vil genkende jeres hustru i den anden verden, og I vil elske hende der, som I elsker hende her, og vil komme frem til et nyt evigt liv i opstandelsen. Hvorfor skulle døden adskille jer, når kærlighed vil fortsætte efter døden?

Det bør den ikke, og det gør den ikke, for da Jesus var på jorden, fortalte han sine apostle: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19). Og med genoprettelsen til jorden af det hellige præstedømme hævder Kirken, at denne magt atter blev givet til udvalgte mænd, og at i Herrens hus, hvor ægteskabsceremonien bliver udført af dem, som på rette vis er bemyndiget til at repræsentere vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, bliver foreningen mellem mand og hustru samt mellem forældre og børn udført for tid og al evighed, og for dem, der således er viet, vil familien fortsætte ind i evighederne.⁷

Joseph [Smith] seeren ... åbenbarede ægteskabspagtens evighed, en lærdom så smuk, så logisk, så langtrækkende i sin

betydning, at hvis den blev fulgt i sin helhed, kunne meget af nutidens ondskab i samfundet måske afskaffes.⁸

**Tempeltjeneste tilbyder frelse til dem,
som er døde uden evangeliet.**

En kinesisk studerende, der vendte tilbage til sit hjemland efter at have fået eksamen fra et af vore førende colleges, havde en samtale med en kristen præst, også på vej til Kina. Da denne præst fremhævede den sandhed, at kun ved at acceptere Kristi lærdomme kan et menneske blive frelst, sagde den studerende: »Hvad så med mine forfædre, som aldrig har haft mulighed for at høre om Jesu navn?« Præsten svarede: »De er fortabte.« Den studerende sagde: »Jeg vil ikke have noget at gøre med så uretfærdig en religion, som fordømmer mænd og kvinder, som er lige så ædle, som vi er, måske mere, til evig straf, fordi de aldrig havde en mulighed for at høre navnet Jesus.«

Den, som forstår sandheden, som åbenbaret til profeten Joseph vedrørende denne lærdom, ville have svaret: »De vil få en mulighed for at høre evangeliet, og for at adlyde ethvert princip og ordinance ved hjælp af stedfortrædere. Ethvert menneske her eller herefter vil blive dømt og belønnet i henhold til sine gerninger.«⁹

Eftersom omvendelse og dåb i vand såvel som ved Ånden er nødvendig for frelse, hvordan skal de millioner, som aldrig har hørt evangeliet, som aldrig har haft mulighed for enten at omvende sig eller blive døbt, komme ind i Guds rige? En kærlighedens Gud kan i sandhed aldrig være tilfreds, hvis størstedelen af hans børn er uden for hans rige, og for evigt skal dvæle enten i uvidenhed, elendighed eller helvede. En sådan tanke er afskyelig for intelligente sind. På den anden side, hvis disse millioner, som døde uden at have hørt om evangeliet, kan komme ind i Guds rige uden at adlyde de evangeliske principper og ordinance, så var Kristi ord til Nikodemus (se Joh 3:2-5) ikke en generel udtalelse og en evig sandhed, og Peters ord på pinsedagen (se ApG 2:38) kunne ikke anvendes universelt, selv om han ganske

enkelt sagde: »For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på« (se ApG 2:39).

Jesu Kristi evangelium lærer os, at *bele* menneskeheden kan blive frelst ved lydighed mod dets love og ordinancer (se 3. trosartikel). Ej heller er ordet »hele« begrænset i sin betydning til kun at omfatte nogle udvalgte få. Det betyder alle børn af en kærlig og guddommelig Fader. Og dog er hundrede millioner døde uden nogen sinde at have hørt, at der findes noget som evangeliets plan.

Alle nationer og racer har et retfærdigt krav på Guds barmhjertighed. Eftersom der kun er én frelsesplan, må der være en måde, hvorpå de »utallige døde« kan høre om det og få det privilegium enten at acceptere eller afvise det. En sådan plan er givet i princippet om de dødes frelse ...

Paulus henviste til dåb for de døde i sin argumentation til fordel for opstandelsen. Han sagde: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29) ... Ikke så få kommentatorer har forsøgt at bortforklare [dette skriftsteds] sande betydning, men dets sammenhæng beviser tydeligt, at på apostlenes tid eksisterede der en praksis med dåb for de døde, det vil sige at levende personer blev nedsænket i vand for og på vegne af dem, som var døde – ikke »døde fra synden«, men som var »gået over på den anden side«.

I templet i Kirtland, den 3. april 1836, viste profeten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery og overdrog dem »præstedømmets magt«, som bemyndiger levende til at udføre arbejdet for de døde. Disse »nøgler« blev gengivet som opfyldelsen af Malakias' profeti:

»Se, jeg sender profeten Elias til jer, før Herrens dag kommer, den store og frygtelige. Han skal vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse« (Mal 3:22-24). Fædrenes og børnenes hjerte vil blive vendt til hinanden, når fædrene i åndeverdenen, som hører evangeliet forkyndt og forstår, at de skal adlyde dets ordinancer, ved, at deres børn på jorden udfører disse ordinancer for dem.

Alt dette »arbejde for de døde« udføres i templer, som er indviet og indsat til et sådant formål, hvor der føres korrekte optegnelser, og hvor alt bliver anset for helligt.

De sidste dages hellige er, med det ansvar, der hviler på dem for at udføre denne vigtige del af evangelisk tjeneste, blevet et tempelbyggende folk.¹⁰

I har muligheden for at indsamle navne på jeres forfædre, som, ved at blive døbt ved stedfortræder, kan blive medlemmer af Guds rige i den anden verden, ligesom vi er medlemmer her.

Siden gengivelsen af dette princip og denne skik, har Kirkens medlemmer ivrigt søgt verdens optegnelser for at finde beretninger om deres forfædre, så deres forfædre ved stedfortræder kan modtage Kristi evangeliums velsignelser. I forbindelse med dette arbejde har Kirken en stor genealogisk organisation.¹¹

I dette princip om frelse for de døde er åbenbaret storheden af evangeliets frelsende ordinancer samt hele menneskehedens anvendelsesmuligheder af Frelserens lærdomme. Derfor er der »ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved« (ApG 4:12). Alle ordinancer, som udføres ved den højstes præstedømme er så evige som kærlighed, så omfattende og vedvarende som liv, og ved lydighed mod dem, kan hele menneskeheden, levende og døde, komme ind og dvæle evigt i Guds rige.¹²

**Vi skal gå værdige ind i templet og være trofaste
mod de pagter, vi indgår der.**

De, som træder ind i templet, vil gøre det med en anbefaling om, at de er sande kristne, at de er trofaste medlemmer af Kristi kirke, at de er ærlige over for deres medmennesker, at de lever i henhold til Jesu Kristi evangeliums idealer.¹³

Før man foretager en tempelvielse er det nødvendigt for den unge mand og den unge kvinde først at få en anbefaling fra bisoppen ... Der, i overværelse af præstedømmet, og før de påtager sig forpligtelsen ved ægteskab, modtager de unge mennesker instruktioner om helligheden ved den pligt, som ligger foran dem, og desuden afgør de, om de er forberedte til i

hellighed og renhed at gå til Guds alter og der besegle deres løfter og kærlighed.¹⁴

Ægteskab i templet er noget af det smukkeste i hele verden. Et par ledes dertil af kærlighed, den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl ... Sammen står de i Herrens hus for at bevidne og indgå pagt for ham, om at de vil være trofaste over for de pagter, de indgår den dag, samt at de hver især vil holde sig selv til hinanden og ingen anden. Det er det højeste ideal for ægteskab, mennesket har fået. Hvis disse pagter holdes så hellige, som hellige pagter burde holdes, ville der være færre knuste hjerter blandt hustruer og færre blandt ægtemænd. En pagt er noget helligt ... Hold den hellig, vær trofast over for den.¹⁵

De, som indgår pagter for deres kære og deltager i det højeste ideal for ægteskab, som er givet til mennesket, vil vandre i ånden og ikke give efter for kødet. I vil være trofaste over for de pagter, I indgår i Herrens hus.¹⁶

»Min livsånde skal ikke forblive i mennesket for evigt« (1 Mos 6:3), siger Herren. »Min ånd vil ikke bo i et uværdigt tabernakel.« Den, som forsøger at leve et dobbeltliv, som lever et dobbeltliv i modstrid med sine pagter, er, for at citere en forfatter, »enten en kæltring eller en tåbe«. Ofte er han begge dele, fordi han bruger sin handlefrihed til at tilfredsstille sine lyster, at spille sin rigdom i tøjlesløs levevis og bryder de pagter, som han har indgået i Guds hus.¹⁷

Vi har ansvar for at gøre tempelvelsignelserne tilgængelige for andre.

Vore templer, som er opført til frelse og ophøjelse for den menneskelige familie, bidrager til udførelsen af den evige frelsesplan. De samme love for evig fremgang er anvendelig for alle vor Faders børn, uanset om de lever i en dødelig eller en åndelig sfære. Et sådant universelt krav genspejler guddommelig retfærdighed ...

Gengivelsen af Jesu Kristi kirke er den plan, der er givet af vor himmelske Fader, hvorved alle mennesker, som kan tænke for sig selv, kan samarbejde med Gud med hensyn til hans eller hendes sjæls lykke og frelse. *Fornuft og retfærdighed kræver universel*

anvendelse af evige principper og ordinancer for personer, der lever på jorden, og dem, som lever i åndeverdenen.

Kun således kan Guds gerning og herlighed blive fuldendt ved menneskets udødelighed og evige liv.

Den evige frelsesplan er givet ved direkte åbenbaring af Faderen og hans Søn til profeten Joseph Smith, og den guddommelige myndighed til at forrette principperne og ordinancerne hviler på mennesket, som nu leder den åbenbarede kirkes skæbne.¹⁸

Et af vore største ansvar er at gøre Herrens hus tilgængelig for trofaste medlemmer af Kirken i fremmede lande. Ti tusinder af dem er ikke i stand til at komme der, hvor templerne findes, og hvor de kan modtage begavelsens velsignelser og få deres hustru og børn beseglet til sig for tid og al evighed. Det er vores pligt at få templerne ud til dem.¹⁹

O, hvor herligt evangeliet er! Og hvor stort er ikke vores ansvar for at lade verden få et glimt af dets storhed, dets omfattende beskaffenhed, dets guddommelighed! Jeg beder af hele min sjæl, at vore templer vil udstråle større interesse og et ønske om at kende Guds vilje i hjertet hos de tusinder og titusinder af ædle mennesker, som ønsker at kende sandheden. Må Gud hjælpe os alle til at øge vores evne til at sprede denne sandhed og hjælpe menneskeheden til at kende den.²⁰

Forslag til studium og samtale

- Hvorfor er det vigtigt, at vi modtager templets ordinancer og indgår og holder de tilknyttede pagter? (Se s. 126-128, 130-131).
- Hvordan kan tempelbegavelsen føre os til evigt liv? (Se s. 126). Hvorfor er det vigtigt at komme i templet ofte? Hvilke velsignelser har du modtaget ved at deltage i tempelordinancerne og -pagterne? Hvorfor mener du, at det er vigtigt at modtage disse ordinancer og pagter, før man rejser på mission eller begynder en evig familie?
- Hvad kræves der, for at ægteskabs- og familieforhold kan fortsætte i evigheden? (Se s. 126-128). Hvordan bør lærdommene

om evigt ægteskab og familier påvirke vores forhold til vores ægtefælle og børn? Hvordan vil større lydighed mod denne lærdom hjælpe med at afskaffe »nutidens ondskab i samfundet«?

- Hvad er vores ansvar vedrørende frelse for de døde? (Se s. 128-130). På hvilke måder kan du deltage i arbejdet for de døde?
- Hvorledes er templer en storslået tilkendegivelse af Guds kærlighed til alle sine børn? (Se s. 128-130). Hvorledes genspejler tempeltjeneste frelsesplanens universelle natur? (Se s. 128-130).
- Hvad er formålet med en tempelanbefaling? (Se s. 130). Hvorfor er personlig værdighed nødvendig i forbindelse med at træde ind i templet? På hvilke måder velsignes vi, når vi forbliver trofaste mod vore tempelpagter? Hvorfor er det nødvendigt at have en gyldig tempelanbefaling, selv om vore omstændigheder ikke gør det muligt for os at komme i templet så ofte eller slet ikke?
- Hvad kan vi gøre for at gøre tempelvelsignelserne tilgængelige for andre? (Se s. 131-132).

Beslægtede skriftsteder: 1 Kor 15:29; L&P 124:37-41; 128:1, 15-24; 131:1-4; 132:19; 138:28-37, 57-60

Noter

1. *Treasures of Life*, saml. Clare Middlemiss, 1962, s. 282.
2. Se James B. Allen, »McKay, David O.«, i Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 1992, 4 bind, 2:872-873.
3. Se Richard O. Cowan, »Temples: History of Latter-day Saint Temples from 1831 to 1990«, i *Encyclopedia of Mormonism*, 4:1453.
4. Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 323.
5. *The Purpose of the Temple*, 1976, Church History Library of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (pjece), s. 11; afsnitsinddeling ændret.
6. *Treasures of Life*, s. 282.
7. *The Purpose of the Temple*, s. 5-7.
8. »The Prophet Joseph Smith – On Doctrine and Organization«, *Improvement Era*, jan. 1945, s. 45.
9. *Improvement Era*, jan. 1945, s. 15, 45.
10. »Salvation for the Dead«, *Millennial Star*, 25. okt. 1923, s. 680-682.
11. *The Purpose of the Temple*, s. 10.
12. *Millennial Star*, 25. okt. 1923, s. 682.
13. *Treasures of Life*, s. 282.
14. I Conference Report, apr. 1969, s. 9.
15. I Conference Report, apr. 1969, s. 94; afsnitsinddeling ændret.
16. I Conference Report, apr. 1959, s. 49-50.
17. I Conference Report, apr. 1945, s. 123.
18. *Treasures of Life*, s. 340-342.
19. I Conference Report, apr. 1954, s. 26.
20. *Treasures of Life*, s. 342.

Forberedelse til et evigt ægteskab og en evig familie

Der er i sandhed ikke noget højere ideal vedrørende ægteskab, der kan værdsættes blandt unge mennesker; end at anse det som en guddommelig institution.¹

Indledning

David O. McKay friede til sin kommende hustru, Emma Ray Riggs, tidligt i december 1900, og hun spurgte: »Er du sikker på, at jeg er den rette?« Han svarede, at han følte sig sikker på, at det var hun. I et efterfølgende brev til dr. Obadiah H. Riggs, Emmas far, beskrev David O. McKay nogle af de kvaliteter, han satte pris på hos hende:

»Hendes behagelige gemyt, hendes dyd, hendes intelligens, hendes uselviske natur, kort sagt hendes *fuldkomne* egenskaber vandt min kærlighed. Da hun fortalte mig, at disse følelser var gengældt, var min lykke fuldkommen. Jeg har bedt Deres datter om at blive min i ægteskab, og nu spørger jeg Dem, dr. Riggs, hendes far, om De vil give Deres samtykke. Hun har givet sit ... Som gengæld kan jeg ikke give hende noget ud over sand kærlighed og et hjerte og sind, hvis eneste ønske er at gøre hende lykkelig.«

David O. McKays breve til Emma Ray under forlovelsen genspejler deres forholds ædle karakter og de egenskaber, hun inspirerede i ham. I et brev, dateret den 11. december 1900, skrev han: »Ved du, at siden jeg *i sandhed oplevede kærlighed*, kan jeg bedre forstå, hvorfor de tapre riddere fordums altid havde en, de elskede, at kæmpe for. Selve tanken om at gøre hende glad ville gøre dem tapre, styrke deres sværd og gøre deres mod frygtløst. De ville hver især forsøge at udvikle den størst mulige styrke og

»Unge mænd og unge kvinder, som gerne vil leve det lykkeligste liv, skal forberede sig til at være værdige til den form for ægteskab, som Gud har ordineret.«

aktivitet, så de kunne være endnu værdigere til deres elskedes godkendelse. Ædelhed i karakter, som de bedste riddere værdsatte, så de kunne fortjene kammeratskabet blandt dem, som de mente, havde de mest trofaste og rene sjæle.«²

I et andet brev, skrevet til Emma Ray den 22. december 1900, skrev David O. McKay om den forening, som han og hans forlovede så frem til: »Du siger, at vores forening vil være evig. Kun evigheden kan tilfredsstille den kærlighed, jeg længes efter, og den kærlighed, jeg har at give ... Jeg er ensom uden dig, Ray, og jeg længes efter, at den tid kommer, hvor du altid vil være ved min side.«³ På grund af retfærdig levevis og ærefuld og klog forlovelsestid var bror og søster McKay i stand til at nå deres mål. I løbet af sin tjenestegering underviste præsident McKay ofte i forberedelse til evigt ægteskab og familie.

Selv om præsident McKays lærdomme i dette kapitel er henvendt til de unge, som forbereder sig til ægteskab, er disse principper også nyttige for folk, som er gift, især når de skal undervise og rådgive deres børn og andre unge vedrørende dating og forlovelse.

David O. McKays lærdomme

De unge skal undervises i ægteskabets og forældreværdighedens hellige beskaffenhed.

Belær de unge mennesker om, at ægteskab ikke blot er et menneskeskabt begreb, men at det er ordineret af Gud, og at det er en hellig ceremonie, og de skal gøre deres alvorligste overvejelser, før de indgår en kontrakt, som involverer enten lykke eller elendighed i resten af deres liv. Ægteskab er ikke noget, som skal indgås letsindigt ... eller afsluttes ved den første lille vanskelighed, der måske opstår. Det mindste unge mennesker kan gøre er at gå ind i det med ærlige intentioner om at opbygge et hjem, som vil bidrage til et værn for et ædelt samfund.⁴

Unge mennesker af begge køn skal belæres om ægteskabets ansvar og idealer, så de forstår, at ægteskab involverer forpligtelse og ikke er noget, der kan afsluttes efter forgodtbefindende. De skal belæres om, at ren kærlighed mellem kønnene er noget

af det ædleste på jorden, og at fødslen og opdragelsen af børn er det højeste af alle menneskelige pligter. I denne henseende er det forældrenes pligt at være et eksempel i hjemmet, så børnene kan se og forstå familielivets hellighed samt de ansvar, der er forbundet hermed.⁵

[Formålet med ægteskabet] er at få børn og opdrage en familie. Lad os huske det. Hundreder siger nu og hundreder mere vil sige: »Hvordan kan jeg gifte mig og forsørge en brud på den måde, som hun er vant til? Hvordan kan jeg få en uddannelse og forsørge en familie? Jeg kan ikke engang finde et sted, hvor vi kan bo.«

Dette er praktiske spørgsmål ... Jeg er villig til at anerkende disse og andre vanskeligheder og imødekomme dem, mens jeg husker, hvad Herren har sagt, at »ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene« (se L&P 49:15). Og jeg gentager, at selve formålet med ægteskabet er at opdrage en familie og ikke blot at tilfredsstille manden eller kvinden.⁶

Det siges, at det bedste og ædleste liv er det, som er rettet mod høje idealer. Der er i sandhed ikke noget højere ideal vedrørende ægteskab, der kan værdsættes blandt unge mennesker, end at anse det som en guddommelig institution.¹ I de unges sind er sådan en standard en beskyttelse for dem i forlovelsesstiden, en altid tilstedeværende påvirkning, der får dem til at afholde sig fra at gøre noget, som kan hindre dem i at komme i templet for at få deres kærlighed gjort fuldkommen i en vedvarende og evig forening. Jeg vil anbefale dem at søge guddommelig vejledning i udvælgelsen af deres partner, idet deres livs lykke her og herefter afhænger meget af et klogt valg. Det gør deres hjerte rent og godt, det opløfter dem til deres himmelske Fader. En sådan glæde er inden for rækkevidde for mænd og kvinder, hvis høje idealer for ægteskab og hjem på rette vis bliver fremmet og værdsat.⁷

De unge skal forberede sig til ægteskab og til at blive forældre ved at leve et rent liv.

Ofte beror børnenes helbred, hvis parret bliver velsignet med sådanne, af forældrenes gerninger før ægteskabet. I pressen, fra talerstolen og især i hjemmet bør der oftere lyde det budskab, at

unge drenge og piger i deres ungdom lægger grundvolden til deres fremtidige lykke eller elendighed. Især unge mænd bør forberede sig til ansvaret som far ved at holde sig selv fysisk rene, så de kan påtage sig ansvaret for at grundlægge et hjem, ikke som en kujon eller bedrager, men som en, der er ærefuld og egnet. Den unge mand, som er uegnet, og påtager sig ansvaret for at være far, er værre end en bedrager. Hans hustrus og børns fremtidige lykke afhænger af hans liv i ungdommen.

Lad os også belære pigerne om, at moderskab er guddommeligt, for når vi rører de skabende kræfter i livet, går vi ind i den guddommelige sfære. Det er derfor vigtigt, at unge kvinder forstår nødvendigheden af at holde deres legeme rent. Ingen mor har ret til at hæmme et barn i livet på grund af det, der i ungdommen ser ud til at være et behageligt tidsfordriv eller hendes ret til at give efter for skadelige midler og andre syndige gerninger.⁸

Lykke begynder ikke ved alteret, det begynder i perioden i ungdommen og forlovelsestiden. Lykkens frø sås ved jeres evne til at beherske jeres drifter. Kyskhed bør være den dominerende dyd blandt unge – det ideal, som verden ikke har accepteret, og som mange i verden ikke vil tro på eksisterer eller værdsættes i de unges hjerte.⁹

Et af de dominerende onder i verden i dag er ukyskhed ... Han, som er ukysk i ungdommen, er utro over for den tillid, der gives ham af forældrene til pigen, og hun som er ukysk i sin ungdom er utro over for sin fremtidige ægtemand og lægger grundvolden til elendighed, mistanke og manglende harmoni i hjemmet ... Husk blot denne evige sandhed, at kyskhed er en dyd, som skal værdsættes som en af livets ædleste opnåelser ... Det er en vigtig faktor i et lykkeligt hjem. Der mistes ikke prestige ved på en ærbar måde at fastholde Kirkens standarder. I kan være »i« denne verden uden at være »af verden«. Bevar jeres kyskhed over alt andet! Gud har befalet, at vi er kyske.¹⁰

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er der kun én standard for moral. Der er ingen unge mænd, der har mere ret til at være ukysk, end unge piger. Den unge mand, som beder om en

anbefaling til at tage en ren pige med til alteret, forventes at komme med den samme renhed, som han forventer at modtage.¹¹

Kyskhed, ikke eftergivenhed i de førægteskabelige år, er kilden til harmoni og lykke i hjemmet, og den vigtigste bidragende faktor til sundhed og racens fremtid. Loyalitet, pålidelighed, tillid, Guds kærlighed og trofasthed er for mennesket forbundet med dette diadem i kvindelighedens krone af dyd og ligeså for manden. Herrens ord til sin kirke er: »Hold dig fuldstændig uplettet af verden« (se Jakobs Brev 1:27; L&P 59:9).¹²

Må Gud velsigne jer med at holde jeres liv uplettet, at I kan gå i bøn til Gud og bede ham om at vejlede jer i at vælge jeres partner, og efter valget, at I begge vil leve således, at I kan komme ind i Guds hus, og hvis han var til stede og spurgte jer om jeres liv, at I da ærligt kunne svare ham: »Ja, vi er rene.« Et ægteskab, der begynder på dette grundlag, vil bringe jer den lykke, de smukkeste glæder, som findes i livet og i hele evigheden.¹³

De unge bør gå ud med hinanden under passende former og omhyggeligt vurdere deres følelser.

Unge mennesker, unge piger i skolen, kommer sammen med unge mænd på deres egen alder i deres første teenageår og hindrer sig selv i at blive bekendt med andre kammerater. Når de kommer sammen i en tidlig alder bliver de ofte så intime, at deres lidenskaber vækkes for en times fornøjelse, og de bringer elendighed over sig selv hele livet. Og dette er ikke indbildning! I mænd i stavenes præsidentskaber og biskopråd i ward, og I fædre og mødre til nogle af dem, ved, at det ikke er indbildning.¹⁴

Unge mand, husk altid på, at når du har en pige med til fest, at hendes far og mor har overladt hende til dig. Hun er deres dyrebareste eje. Hvis de overlod dig tusind kroner, ville du ikke overveje at misbruge eller bruge dem. De overlader dig noget, som ikke kan betales med penge, og du er sandelig ussel, hvis du er illoyal over for deres tillid. Jeg husker min fars formaning, da jeg i mine teenageår begyndte at komme sammen med en ung pige: »David, du skal behandle den unge pige, som du vil have, at enhver ung mand behandler din søster.« Unge mænd, følg dette råd og I vil gå gennem livet med god samvittighed, og

senere i jeres liv kan I med sandhed sige, at på trods af alle jeres fejl, har I aldrig forurettet en kvinde.¹⁵

Ved valget af en livspartner er det nødvendigt at studere ... den, som man overvejer at foretage livets rejse med. Forstår I, hvor nødvendigt det er at se efter egenskaberne ærlighed, loyalitet, kyskhed og ærbødighed. Men efter at have fundet dem – »hvordan så«, kan du spørge, »kan man finde ud af, om der er nogen tilknytning [eller tæt forbindelse], det, som gør, at I føler jer knyttede i hinandens selskab?« »Er der,« kan du spørge, »nogen vejledning?« Selv om kærlighed ikke altid er en sand vejledning, især hvis kærligheden ikke er gengældt, eller hvis genstanden for kærligheden er modvillig eller et umenneske, så er der helt sikkert ikke nogen lykke uden kærlighed. Man kan spørge: »Hvordan ved jeg, når jeg er forelsket?« Det er et meget vigtigt spørgsmål ...

Ved tilstedeværelsen af den pige, du virkelig elsker, har du ikke lyst til at opføre dig grimt; i hendes tilstedeværelse forsøger du ikke at forføre hende, i hendes tilstedeværelse føler du, at du vil gøre alt det, som en [storslået mand] bør gøre, for hun vil inspirere dig til dette ideal. Og jeg beder jer unge piger om at følge den samme vejledning. Hvad inspirerer han i jer ... ? Når en ung mand følger jer hjem efter et møde eller efter en fest, og han viser tilbøjelighed til at bruge jer som en behagelighed eller middel til tilfredsstillelse, så kan I regne med, at han ikke er tilskyndet af kærlighed.

Uanset hvor fascineret I er, unge piger, uanset hvor sikker I føler jer på, at I elsker ham, så lad jeres dømmekraft styre og regere jeres følelser. Det kan volde jer sorg ikke at følge jeres hjertes ønsker, men I må hellere føle en smule smerte i jeres ungdom end at lide kval og pinsler senere.¹⁶

Der venter store velsignelser til dem, som på rette vis forbereder sig til evigt ægteskab.

Unge mænd og unge kvinder, som gerne vil leve det lykkeligste liv, skal forberede sig til at være værdige til den form for ægteskab, som Gud har ordineret – foreningen af mand og kvinde, som er værdige til at fejre deres ægteskab i den Højestes tempel.

Når sande elskende knæler der ... kan de hver især være forvisede om følgende:

For det første, at deres ægteskab begynder i renhed. De børn, der kommer for at velsigne deres enhed, er garanteret en kongelig fødsel så vidt det gælder at arve et rent legeme.

For det andet, at deres religiøse synspunkter er de samme. Vanskelighederne ved at opdrage børn rigtigt bliver forværret, når far og mor har forskellige synspunkter vedrørende lærdomme og kirketilhørsforhold ...

For det tredje, at deres løfter er indgået med tanke for en evig forening, ikke for at blive brudt af ubetydelige misforståelser eller vanskeligheder.

For det fjerde, at en pagt, som er indgået i Guds nærhed og beseglet af det hellige præstedømmet er mere bindende en noget andet bånd.

For det femte, at et ægteskab, der indledes sådan, er så evig som kærlighed, den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl.

For det sjette, at familieenheden vil forblive ubrudt i al evighed.¹⁷

Forslag til studium og samtale

- Hvordan kan vi hjælpe de unge med at forstå de hellige ansvar, der kommer med ægteskab? (Se s. 136-137). Hvad kan vi gøre for at hjælpe med at forberede de unge til de udfordringer, der uundgåeligt kommer i et ægteskab?
- Hvorfor er kyskhed nødvendigt for evigt ægteskab og familie? (Se s. 137-139). Hvordan kan ukyskhed påvirke en persons evne til klogt at vælge en evig partner? Hvilken proces må man gennemgå for fuldstændigt at omvende sig fra ukyskhed? Hvad er nogle af velsignelserne ved at forblive kysk?
- Præsident McKay lærte os, at børn ofte påvirkes af forældrenes handlinger før ægteskabet (se s. 137-139). Ud over at forblive moralsk rene, hvad kan de unge og forældre så ellers gøre for at holde deres liv rent og beskytte deres fremtidige børn?

- På hvilke måder forsøger medierne at påvirke vores synspunkter på forlovelse og ægteskab? Hvorfor tror I, at præsident McKay advarede mod at komme fast sammen i for tidlig en alder? Hvilke andre sikkerhedsforanstaltninger skal iagttages, når folk kommer sammen? (Se s. 139-140).
- Hvilket råd ville du give til unge mennesker, som spekulerer på, om de er forelskede? (Se s. 140). Hvilke egenskaber er vigtige i et forhold?
- Hvad er formålet med ægteskab? (Se s. 136-137). Hvad er farerne ved at gifte sig for tidligt? Hvad er farerne ved at udsætte ægteskab for længe? Hvordan kan et par vide, hvornår det er rette tid at gifte sig?
- Præsident McKay lærte os, at de, som anser ægteskabet som en »guddommelig institution« bliver styrket og vejledt i deres forlovelsestid. Hvorfor tror I, at det er sandt? Hvordan har I set folk blive velsignet, når de har efterlevet evangeliets standarder i deres forlovelsestid?
- Hvilke ligheder ser du i præsident McKays lærdomme for de unge og de standarder, der findes i *Til styrke for de unge*? Hvordan kan du hjælpe dine børn med at forstå, at de standarder, du lærte, er de samme som deres standarder?

Beslægtede skriftsteder: Jakobs Bog 2:28; Alma 37:37; 39:3-5; L&P 132:15-19

Noter

1. I Conference Report, apr. 1969, s. 7.
2. Citeret i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 7-8; afsnitsinddeling ændret.
3. Citeret i *My Father, David O. McKay*, s. 8-9; afsnitsinddeling ændret.
4. I Conference Report, okt. 1943, s. 32.
5. I Conference Report, apr. 1964, s. 6.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 466-467.
7. I Conference Report, apr. 1969, s. 7.
8. I Conference Report, apr. 1969, s. 6.
9. »As Youth Contemplates an Eternal Partnership«, *Improvement Era*, mar. 1938, s. 139.
10. I Conference Report, apr. 1969, s. 6.
11. I Conference Report, apr. 1969, s. 9.
12. I Conference Report, apr. 1964, s. 6.
13. *Gospel Ideals*, s. 465-466; afsnitsinddeling ændret.
14. I Conference Report, apr. 1958, s. 90.
15. *Improvement Era*, jan. 1938, s. 191.
16. *Gospel Ideals*, s. 459-460; afsnitsinddeling ændret.
17. *Gospel Ideals*, s. 465.

Præsident og søster McKay nyder »den smukke sambørighed mellem mand og bustru, som bliver stadig mere kærlig, mens livets problemer fortsætter.«

Oplev lykke i ægteskabet

Det ophøjede syn på ægteskab, som Kirken har, angives udtrykkeligt i fem ord, som findes i det 49. afsnit i Lære og Pagter: »... ægteskabet er indstiftet af Gud« (L&P 49:15).¹

Indledning

David O. McKay og Emma Ray Riggs blev gift i templet i Salt Lake City den 2. januar 1901, som det første par, der blev besejlet i templet det år. Deres ægteskab, der varede 69 år, er eksempel på fortsat hengivenhed mellem mand og hustru. Styrken i deres ægteskab blev bemærket af både venner og fremmede. Søster McKay fortalte engang om følgende oplevelse:

»Jeg ledsagede min mand til en indvielse af en kirkebygning i Los Angeles. Vi gjorde holdt på Wilshire Boulevard for at få vores bil vasket. Jeg sad på bænken og præsidenten stod ovre ved bilen. Pludselig hørte jeg en lille stemme ved min albue sige: »Jeg tror, at den mand derovre elsker dig.« Overrasket vendte jeg mig om og så en smuk dreng på omkring syv år med mørkt krøllet hår og store brune øjne. »Hvad sagde du?«

»Jeg sagde, at jeg tror, at den mand derovre elsker dig.«

»Ja, han elsker mig, han er min mand. Hvorfor spørger du?«

»Åh, på grund af den måde, han smilede til dig på. Jeg ville give hvad som helst, hvis min far ville smile til min mor på den måde.«²

Indtil præsident McKay var bundet til en kørestol, rejste han sig altid, når hans hustru kom ind i lokalet, holdt hendes stol og åbnede bildøren for hende. Han hilste også altid på hende med et kærligt kys, når hun kom eller gik. Denne skik fortsatte, da både præsident og søster McKay brugte kørestol. Engang, hvor præsident McKay blev kørt væk fra et møde, udbrød han:

»Vi bliver nødt til at gå tilbage. Jeg kyssede ikke Ray farvel.« Han blev kørt tilbage for at udføre dette kærlige ritual, som var blevet en del af deres forhold.³

En stor hyldelse til familien McKays ægteskab blev givet af et ungt par, som forberedte sig til at blive gift. En af præsident McKays sønner, David Lawrence McKay, fortalte om oplevelsen som følger:

»Da far og mor boede på 1037 East South Temple [i Salt Lake City] ankom et ungt par i en bil, stod ud og satte sig så på græsplænen foran huset. Der friede den unge mand til den unge pige. Da han senere fortalte historien til et medlem af familien, var det fordi »jeg ønsker, at vores ægteskab skal være lige så ideelt som præsident og søster McKays.«⁴

David O. McKays lærdomme

Den evige ægteskabspagt bringer glæde og styrker kærlighed.

I Jesu Kristi kirkes lærdomme antager familien den største vigtighed i udviklingen af den enkelte og af samfundet. »Lykkelige og endnu lykkeligere er de, som nyder et ubrudt ægteskab, og hvis kærlighed, uberørt af beklagelser, ikke opløses før den sidste dag.« Ægteskabet vil ikke opløses, når det er beseglet ved det hellige præstedømmes myndighed gennem alle evigheder. Ægteskabsceremonien frembringer, når den således er beseglet, lykke og glæde som ikke overgås af nogen anden oplevelse i verden. »Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille« (Mark 10:9).⁵

Ægteskabspagts evige natur er en herlig åbenbaring, der giver vished i hjerter, der er forbundet af kærlighedens gyldne sammenføjning og beseglet ved det hellige præstedømmes myndighed, om, at deres forening er evig.⁶

Lidt om ægteskabspagts evige natur ... Lad os se på princippet bag det. Vil I i jeres sind tænke over den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl? ... Kærlighed er den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl, og hvis man

accepterer sjælens udødelighed, hvis man tror, at personligheden vedvarer efter døden, må man tro, at kærligheden også lever. Er det ikke logisk? Og jeg spørger jer: Hvem skal vi elske, når vi genkender disse personligheder i den næste verden?

Jo, vi bliver formanet om at elske alle. Jo, vi skal elske alle nu, men I og jeg ved, at vi elsker dem, som vi kender bedst ... Når vi møder disse personer i den evige verden, vil vi genkende dem, og kende dem på grund af disse oplevelser i dette liv. Og denne forening af elskende hjerter vil fortsætte efter dette liv. Det er derfor, vi bliver gift – besejlet – for tid og evighed. Det er ikke blot en af Kirkens trossætninger – det er en sandhed, der er grundlæggende for hele menneskeheden liv og lykke. Det er vist at vælge Herrens hus, hvori man forpligter sin kærlighed og helliger sine løfter.⁷

Med de høje idealer for ægteskab, som blev åbenbaret til profeten Joseph Smith, bør medlemmer af Kirken kun have ét mål, og det er at huske det faktum, at ægteskab, samfundets grundlag er »indstiftet af Gud« (L&P 49:15) til opbyggelsen af vedvarende hjem, hvor børn på rette vis kan blive opdraget og undervist i evangeliets principper.⁸

Lad os erstatte den nuværende tendens til at se ned på ægteskabet med det ophøjede syn, som Gud giver os. I går stod jeg ved alteret i templet, hvor jeg har stået mange gange, og jeg så to hjerter – to sjæle – blive ét, ligesom to dugperler på en roses stængel, når solen står op om morgenen, samles, og de to bliver ét. Jeg tror, at dette ophøjede syn på ægteskab i den unge brudgoms sind og brudens påskønnelse af ægteskabets hellighed, er noget af det mest ophøjede i hele verden. De havde det ophøjede syn på ægteskab, ikke et nedværdigende, som blot et middel til at tilfredsstille lidenskab. Lad os se på ægteskab som en hellig forpligtelse og en pagt og som noget evigt.⁹

Ægteskabsforbindelsen bør være så evig som kærlighed, den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl. Dette bånd bør da i sandhed fortsætte, så længe som kærligheden er en af åndens egenskaber.¹⁰

Vi skal vogte os mod de farer, som truer ægteskabet.

Tidernes tegn tyder bestemt på, at ægteskabspagtens hellighed bliver alvorligt truet. Der er steder, hvor ægteskabsceremonien bliver udført på ethvert tidspunkt på dagen eller natten, uden nogen forudgående arrangementer. Attesten udstedes og ceremonien udføres, mens parret venter. Mange ægtepar, som er blevet fanget af sådanne fristelser, har afsluttet deres ægteskab i skuffelser og sorg. I nogle tilfælde er disse steder intet andet end muligheder for at legalisere umoral. Åh, hvor er det dog langt fra det sande ideal! Vi bør, så vidt det er i vores magt, advare unge par mod hemmelige og forhastede ægteskaber.

Det er også vigtigt at modvirke den lumske påvirkning af litteratur, som taler om »ægteskabets falliterklæring«, som er fortaler for prøveægteskaber, og som ligestiller forhold uden for ægteskab med venskaber.¹¹

Ægteskab er et helligt forhold, som man indgår af anerkendte hensigter – hovedsageligt for at opdrage en familie. Det påstås af opmærksomme iagttagere, at vores nuværende moderne liv har tendens til at ødelægge disse hensigter.¹²

Somme tider tillader mænd og kvinder med lave idealer og svækket vilje at give afløb for deres lidenskaber som utæmmede heste. De tilsidesætter deres dømmekraft og selvbeherskelse ved at begå synd, som fortærer deres samvittighed og efterlader deres hjerte med en evig anger.

I dag, hvor ærbarhed sættes i baggrunden, og kyskhed anses som en forældet dyd, beder jeg jer om at holde jeres sjæl uberørt og rene fra denne synd, hvis konsekvens vil ramme og forfølge jer voldsomt, indtil jeres samvittighed svinder ind og jeres karakter tilsmudsnes ... Husk også, betydningen af Frelserens ord – at hvis nogen begår ægteskabsbrud, selv i sit hjerte, skal han ikke have Ånden, men skal fornægte troen og frygte (se L&P 63:16).¹³

For 24 år siden, da damperen *Marama* kastede anker uden for det koralrev, der omgiver øen Rarotonga, spurgte en passager, som ønskede at gå i land, kaptajnen, hvorfor han ikke sejlede nærmere kajen. Den erfarne sømand nævnte som svar det lumske vand og pegede på motoren på skibet *Maitai*, og på boven

på et andet skib, som stadig stak op af vandet. Begge var tavse vidnesbyrd om faren ved at kaste anker for tæt på kysten af denne koralø. »Vi kaster anker her,« sagde kaptajnen, »for det er sikrere at undgå at blive slået til pindebrænde, som disse to skibe, hvor skrogene ligger tilbage på de farlige rev.«

En ligegyldig holdning til ægteskabet, det dårlige råd om at indgå »kammeratægteskab«, den nedrige, djævelske teori om »fri sex« og den lette adgang til skilsmisse er farlige rev, som mange familier har lidt skibbrud på.¹⁴

Jo mere samvær I har med jeres hustru, des lykkelige bliver I. Arbejdet fører jer væk fra hjemmet. Hun er alene tilbage. Lad ikke kammeratskab med andre kvinder mindske jeres hengivenhed, og det gælder for kvinden såvel som for manden. Engang troede jeg ikke, at det forholdt sig således, men at manden bar hele skylden for den uro, de uoverensstemmelser og de sorger, som alt for ofte opstod, men jeg har måttet ændre min opfattelse. Kammeratskab er det, som bevarer den kærlighed, som førte jer sammen.¹⁵

En anden trussel mod samfundet er det stadig stigende antal skilsmisser og tendensen til at betragte ægteskabet som blot en aftale, man kan bryde ved den første uoverensstemmelse eller misforståelse, som måtte opstå.

Noget af det dyrebareste, vi ejer, er vores familie. Familiens indbyrdes forhold går forud for alt andet og er i vores nuværende eksistens mere værd end alle andre forhold. Det er det forhold, som først får hjertet til at banke og åbner for dets kærligheds dybe kilder. Hjemmet er den vigtigste skole med hensyn til menneskelige dyder. Dets ansvar, glæder, sorger, smil, tårer, håb og bekymringer udgør den største andel af menneskelivet ...

Når et menneske lader forretninger eller fornøjelser blive vigtigere end sit hjem, begynder det i samme øjeblik at nedbryde sin sjæl. Hvis en mand finder klubben mere tillokkende end hjemmet, er tiden inde til med bitter skam at erkende, at han ikke har levet op til sit livs største mulighed og er dumpet i den endelige prøve på ægte mandighed ... Den fattigste rønne, hvor der hersker kærlighed i en forenet familie, er mere værd for Gud

og for den fremtidige menneskehed end nogen anden rigdom. I et sådant hjem både kan og vil Gud udvirke mirakler.¹⁶

Et vellykket ægteskab kræver vedvarende forelskelse, indsats og forpligtelse.

Jeg vil gerne opfordre til *vedvarende forelskelse* og lade dette gælde for voksne mennesker. Alt for mange ægtepar er kommet til ægteskabsalteret og har betragtet ægteskabsceremonien som afslutningen på forlovelsestiden i stedet for begyndelsen til en evigt forlovelsestid. Lad os ikke glemme, at i hjemmelivets hårde tider – og de skal nok komme – påskønnes rosende ord og hensynsfyldte gerninger mere end i forlovelsestidens skønne dage og måneder. Det er efter ceremonien og i de prøvelser, som dagligt opstår i hjemmet, at ord som »tak«, »undskyld«, »om forladelse« og »vær så venlig« fra ægtemanden eller hustruen øger den kærlighed, som førte jer til alteret. Det er godt at huske på, at kærligheden kan sultes ihjel lige så bogstaveligt som det legeme, der ikke får nogen næring. Det er venlighed og hensynsfuldhed, som holder kærligheden i live. Det er bemærkelsesværdigt, at de første ord i det, som i den kristne verden nu kendes som kærlighedens salme, lyder: »Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild« (se 1 Kor 13:4). Vielsesringen giver ingen mand ret til at være ondskabsfuld eller ubetænksom, og ingen kvinde ret til at være sjusket, tvær eller ubehagelig.

Den næste væsentlige forudsætning for et lykkeligt ægteskab vil jeg mene er *selvbeherskelse*. En bagatel kan virke irriterende, og så taler man hurtigt, skarpt, højt og sårer den anden. Jeg kender ingen dyd, som bidrager mere til hjemmets lykke og fred end den prægtige egenskab det er at kunne styre sin tunge. Undlad at sige skarpe ord, som straks falder jer ind, hvis I bliver såret, eller hvis I ser noget i den anden, som støder jer. Det siges, at vi i forlovelsestiden skal holde øjnene vidt åbne, men efter vielsen holde dem halvt lukkede ...

»Ægteskabet er et forhold, som ikke kan overleve på selviskhed, utålmodighed, tyranni, ulighed og respektløshed. Ægteskabet er et forhold, som trives ved accept, lighed, gavmildhed, hjælpsomhed, at man gør sin del, lærer sammen og ler sammen.«¹⁷

Mindsk fejltagelserne, og ros den anden for vedkommendes dyder. Efter at det første sus efter bryllupsrejsen har lagt sig, begynder nogle ægtepar at se svagheder og særheder, som de ikke før havde lagt mærke til. Kvinden oplever ansvaret som mor. Vanskelighederne ved at betale gælden indfinder sig. Og således bliver vi tilbøjelige til at finde fejl. Lad os lære at beherske os i denne henseende ...

Jeg anser det for en uomtvistelig kendsgerning, at der ikke kan findes ægte fred, kærlighed, renhed, kyskhed og lykke i noget ægteskab, hvis ikke Kristi ånd hersker, og man hver dag og hver time stræber efter kærlig lydighed mod hans bud og især i aftenbønnen siger tak for de velsignelser, man har modtaget.

Gud hjælp os til at kunne bygge et hjem, hvor vi kan opleve himlens ånd på jorden. I og jeg ved, at det er muligt. Det er ikke en drøm. Det er ikke en teori. Da kan vi føle den smukke samhørighed mellem mand og hustru, som bliver stadig mere kærlig, mens livets problemer fortsætter. Vi kan have et hjem, hvor børnene aldrig hører far og mor mundhugges eller skændes. Gud hjælpe os ... til at opbygge et sådan hjem og til at lære vore unge mænd og unge piger, som ser frem til hjemmelivet, at stræbe efter et sådant ideal.¹⁸

Forslag til studium og samtale

- Hvad gør indtryk på dig i forholdet mellem præsident og søster McKay? På hvilken måde giver deres indbyrdes forhold ham større troværdighed, når han giver råd om ægteskabet?
- Præsident McKay sagde, at kærlighed er »den mest guddommelige egenskab i den menneskelige sjæl« (s. 145). Hvorfor tror du, at det er sandt?
- Hvad tror du, det betyder, at »ægteskabet er indstiftet af Gud«? (Se s. 145-146). Hvilken betydning bør denne kundskab have for vores indstilling til ægteskabet? Hvad lærer »Familien: En proklamation til verden« os om ægteskabet?
- Hvilke farer truer ægteskabet i vore dage? (Se s. 147-149). Hvilken forskel er der mellem at betragte ægteskabet som en pagt og at betragte det som »blot en aftale«? Hvordan kan vi

løse problemer og vanskeligheder, som opstår i ægteskabet? (Se s. 149-150).

- Hvorfor udskyder eller undgår nogle mennesker ægteskabet? Hvordan kan vi hjælpe andre til at betragte ægteskabet som det »høje ideal«, som præsident McKay talte om?
- Hvorfor er vedvarende forelskelse afgørende gennem hele ægteskabet? (Se s. 149-150). På hvilke måder styrker du dit forhold til din ægtefælle? Hvilke eksempler har du set på andre ægtepar, som fortsætter med at styrke deres ægteskab?
- Hvorfor skader hårde ord forholdet i ægteskabet? Hvordan kan vi opnå større selvbeherskelse på dette område? (Se s. 149-150).
- Præsident McKay forklarede, at intet ægteskab man trives uden »Kristi ånd« (s. 150). På hvilke måder kan vi bringe Kristi ånd ind i ægteskabet?

Beslægtede skriftsteder: Matt 19:3-8; Ef 5:25; L&P 25:14; 42:22; 49:15-17; 131:1-4

Noter

1. Conference Report, april 1969, s. 6-7.
2. Emma Ray Riggs McKay, *The Art of Rearing Children Peacefully*, 1952, s. 10.
3. Citeret i David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 264.
4. *My Father, David O. McKay*, s. 1.
5. Conference Report, april 1956, s. 9; afsnitsinddeling ændret.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 463.
7. »As Youth Contemplates an Eternal Partnership«, *Improvement Era*, marts 1938, s. 191.
8. Conference Report, april 1953, s. 16.
9. *Gospel Ideals*, s. 478.
10. Conference Report, april 1947, s. 119.
11. Conference Report, april 1969, s. 7.
12. Conference Report, april 1945, s. 141.
13. Conference Report, oktober 1951, s. 8-9; afsnitsinddeling ændret.
14. *Gospel Ideals*, s. 508-509.
15. Conference Report, april 1956, s. 9.
16. Conference Report, april 1964, s. 5.
17. Conference Report, april 1956, s. 8-9.
18. Conference Report, april 1952, s. 87.

Forældrenes ædle kaldelse

Beskyt jeres børn. Vejled dem ... ved en venlig fars og kærlig mors eksempel.¹

Indledning

Præsident David O. McKay udtrykte ofte påskønnelse for sine forældre og deres indflydelse på hans liv: »Af [min far] lærte jeg principperne om arbejde og tilbedelse, som gælder for det moralske og det åndelige såvel som for det umiddelbare og timely. Uanset hvilket ansvar eller hvilken opgave vi påtager os, må vi udføre den og gøre vores bedste.

Jeg tænker altid på min mors smukke eksempel – hendes mildhed og tålmodighed og oprigtighed.«²

Præsident McKay havde til gengæld en stor indflydelse som en kærlig far. Da en af hans sønner, David Lawrence, var dreng, kørte han med sin far i hestevogn. »Vi kørte over en brusende flod under et tordenvejr,« fortalte David Lawrence senere, »og sad fast mellem floden og en rivende strøm, som kom fra bjergene. Jeg troede, at verdens ende var nær, og begyndte at græde. Jeg sad hos min far, som holdt om mig hele natten, indtil vi blev reddet om morgenen. Det er svært at være ulydig mod et menneske, som elsker en og lægger sine arme om en.«³

David Lawrence husker, at David O. og Emma Ray McKay tydeligt fortalte deres børn, hvad de forventede af dem, og at de som forældre »var så selvdisciplinerede, at vi aldrig blev forvirrede over at se dem opføre sig på nogen anden måde end den, som de forventede af os ... Vore forældres forventninger var den sti, vi kunne følge, og vores kærlighed til dem var en uimodståelig motivation til at vandre på den sti. Vi lærte at elske dem, fordi de først elskede hinanden og os.«⁴

»Lad os være mere ivrige efter at skabe [et retfærdigt] hjem ... ja, opsatte på, at vi i vores hjem vil nyde blot en lille forsmag på himlen, mens vi er på jorden.«

Præsident McKays eksempel og råd til sidste dages hellige forældre viste hans forståelse for deres vigtige rolle og afspejlede hans overbevisning om, at »ingen anden succes kan opveje fiasko i hjemmet.«⁵

David O. McKays lærdomme

Forældre har et guddommeligt ansvar for at tage sig af og vejlede deres børn.

Et nyfødt barn er den mest hjælpeløse skabning i verden. Forældrenes beskyttelse og omsorg er afgørende for dets overlevelse såvel som for dets udvikling ... Vore kæreste ejendele, vore evige skatte, er vore børn. De fortjener og bør få vores største og mest vedvarende omsorg og vejledning ...

At sætte børn i verden medfører et stort ansvar og afslører livets ædlest formål, nemlig et samarbejde med Gud – »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).⁶

Hele menneskehedens Fader forventer, at forældre som hans repræsentanter hjælper ham med at forme og vejlede mennesker og udødelige sjæle. Det er den største opgave, Herren kan give noget menneske.⁷

Forælderrollen ... bør betragtes som en hellig forpligtelse. Der er intet i menneskesjælens dyb, som i den grad vender sig imod de forældre, som forsømmer deres pligt. Gud har i forældrenes sjæl lagt den sandhed, at de ikke straffrit kan løbe fra ansvaret for at beskytte deres børn og unge.

Der synes at være en stigende tendens til at flytte dette ansvar fra hjemmet til institutioner uden for hjemmet, f.eks. skolen og Kirken. Hvor vigtige disse ydre institutioner end måtte være, kan de aldrig erstatte moderens og faderens rolle. Vedvarende opdragelse, vedvarende årvågenhed og venskab og opsyn med vore egne børn er nødvendigt for at kunne holde sammen på hjemmet.⁸

Guds inspiration ses i det krav, han har stillet til de sidste dages hellige om at holde deres hjem intakt og undervise deres børn i Jesu Kristi evangeliums principper. »De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.« Dette

bud, som Herren har givet os i Lære og Pagter 68:28 efterlader os ingen tvivl om, hvad forældre har ansvar for at lære deres børn – et ansvar, som alt for ofte flyttes til Kirken, skolen eller dem, som håndhæver loven.⁹

Der er tre grupper, som bærer ansvaret for at opdrage børn: For det første er der familien, for det andet Kirken og for det tredje staten. Den vigtigste er familien. På guddommelig befaling har Herren pålagt forældre det ansvar først og fremmest at undervise i læren om omvendelse; for det andet, tro på Kristus, den levende Guds Søn; for det tredje, dåb og bekræftelse; for det fjerde, at lære børn at bede; for det femte, at lære børn at vandre retskaffent for Herren (se L&P 68:25-28). De forældre, som løber fra dette ansvar, kommer til at svare for den synd, det er, at de har forsømt deres ansvar.¹⁰

Den største tillid, en mand og en kvinde kan vises, er at de får et lille barn overdraget i deres varetægt. Hvis en mand, som har fået betroet andre menneskers midler, hvad enten han er ansat i en bank, i kommunen eller i staten, begår underslæb, bliver han anholdt og sandsynligvis sendt i fængsel. Hvis et menneske, som har fået betroet en statshemmelighed, afslører hemmeligheden og forråder sit land, bliver han kaldt en forræder. Hvad må Herren ikke tænke om de forældre, som på grund af deres egen ligegyldighed eller forsætlige ønsker om at tilfredsstille deres egoisme undlader at opdrage deres børn og derved viser, at de har svigtet den største tillid, som menneskene er blevet vist. Som svar har Herren sagt: »... synden [skal] hvile på forældrenes hoved« (L&P 68:25).¹¹

Der er intet midlertidigt i de sidste dages helliges hjem. Der er intet element af forgængelighed i familieforholdet. For den sidste dages hellige er hjemmet virkelig samfundets grundlæggende bestanddel, og forælderrollen er guddommelig. Hemmeligheden ved en god samfundsborger ligger i hjemmet. Hemmeligheden ved opøvelse i tro på Gud, tro på hans Søn, verdens Forløser, og tro på Kirkens organisationer, ligger i hjemmet. Hjemmet er midtpunktet. Gud har pålagt forældre ansvaret for at indprente disse principper i barnesindet. Vore skoler, vore kirkeorganisationer og visse værdige sociale institutioner er alle med til at opbygge og

vejlede de unge, men ingen af disse – hvor herlige og vigtige de end er for vore unge – kan erstatte forældrenes varige tilstedeværelse og påvirkning i hjemmet.¹²

Mødre kan øve en stærk og varig indflydelse på deres børn.

Et af de største behov i vore dages verden er intelligente, samvittighedsfulde mødre ...

Moderens rolle rummer den største indflydelse enten for det gode eller for det slette i et menneskes liv. Opfattelsen af moderen er det første, som prenter sig på den uskrevne side i det lille barns sind. Det er hendes kærtegn, som først vækker tryghedsfølelsen; hendes kys som vækker den første erkendelse af ømhed; hendes medfølelse og blidhed, som vækker den første forvisning om, at der er kærlighed i verden.¹³

Det ædleste kald i verden er moderens. Ægte moderomsorg er den smukkeste af alle kunstarter – den største af alle professioner. Den, som kan male et mesterværk, eller som kan skrive en bog, som får betydning for millioner, fortjener menneskenes beundring og bifald, men den, for hvem det lykkes at opdrage en flok sunde, smukke sønner og døtre, hvis u dødelige sjæle øver indflydelse gennem tiderne, længe efter at malerierne er falmet, og bøgerne og statuerne er forgået eller blevet ødelagt, hun fortjener den højeste ære, mennesket kan vise, og Guds ypperligste velsignelser.¹⁴

Mødre sår i barndommen de frø, som i høj grad afgør livets høst som voksen. En mor, som i sine børns sjæl indprenter respekt for andre og kærlighed til moder- og faderrollen, gør Kirken og menneskeheden i almindelighed en stor tjeneste. Børn fra sådanne hjem rejser ud i verden som gode borgere – borgere som yder den tjeneste, som deres forældre har ydet, og som kæmper de kampe, som deres far og mor har kæmpet ...

Moderens rolle er den eneste i hele verden, som virkelig afspejler de guddommelige dyder som det at skabe og ofre. Skønt moderen ved fødslen udsætter sig selv for livsfare, fører den hende også til selve livets kilde og gør hende til Skaberens medskabere ved at skænke evige ånder et liv på jorden.

Op gennem barndommen og ungdommen, ja, selv efter at hendes piger selv er blevet mødre og hendes drenge er blevet fædre, ofrer moderen kærligt og omsorgsfuldt sin tid, sin bekvemmelighed, sine fornøjelser, sin nødvendige hvile og adspredelse og om nødvendigt helbred og selve livet for dem. Ingen ord kan udtrykke moderkærlighedens kraft og skønhed og mod ...

... Et af mine kæreste minder er de bønner, min mor opsendte knælende ved sin seng, de kærtegn, hun viste, når hun puttede min bror og mig i seng og gav os hver især et godnatkys. Dengang var vi for unge og for pjattede til at fuldt ud at sætte pris på hendes hengivenhed, men ikke for unge til at vide, at mor elskede os.

Det var denne erkendelse af min mors kærlighed og min loyalitet over for min eksemplariske fars forskrifter, som flere end én gang i min livlige ungdom fik mig til at træde tilbage fra fristelsens afgrund.¹⁵

Ingen mor kan udføre nogen ædlere gerning i denne verden end at opdrage og elske de børn, som Gud har velsignet hende med. Det er hendes pligt.¹⁶

Fædre bør deltage aktivt i opdragelsen af deres børn.

En aften ved femtiden kørte fire brødre ned af Main Street [i Salt Lake City i Utah] i en bil. Netop som de kørte forbi First South Street, hørte de et lavt, anklagende råb: »Far! Far! Far! Vent.« Faderen var chaufføren, og hans lydhøre øre genkendte hans søns stemme. Han standsede straks køretøjet. Da de kiggede ud, så de en lille niårig dreng komme frem fra den travle, masende menneskeskare. Han pustede og stønnede og græd, fordi han havde løbet for at nå op til bilen ...

Faderen sagde: »Hvor har du dog været, min søn?«

»Jeg har ledt efter dig.«

»Blev du ikke der, hvor vi havde aftalt at mødes?«

»Nej, jeg gik hen for at se, hvor du blev af.«

Drengen havde fået den opfattelse, at de skulle mødes foran Tabernaklet. Faderen havde åbenbart haft i sinde at mødes med

barnet længere ned ad gaden. På grund af denne misforståelse var sønnen blevet borte fra sin far, og det lille barn var faret vild i den store skare uden nogen til at passe på sig.

Jeg tror, at det illustrerer den advarende stemme, som har lydt på det seneste. Fædre, misforstår I og jeres sønner hinanden? Er der en, som flakker om i menneskemængden og er omgivet af alle slags fristelser, og som I regner med at møde på et bestemt sted, men som han ikke ved, hvor er? Han dukker måske op af myldret og råber: »Far, far!« og hvis han gør det, kan I måske ikke høre det, fordi jeres sind er optaget af livets stress og jag. Måske kører I forbi ham og efterlader ham midt i ugudeligheden, så han selv må finde vej hjem. Tag jeres sønner med jer på livets vej, så I kan have dem hos jer i det evige hjem, hvor der hersker evig fred og glæde.¹⁷

Den far, som på grund af ansvar i forretningslivet eller det politiske eller sociale liv udlader at tage sin del af ansvaret for at opdrage sine sønner og døtre, overholder ikke sine ægteskabelige forpligtelser, og er et negativt element med hensyn til det, som kunne og burde være et lykkeligt hjemmeliv og bidrager muligvis til splittelse og kriminalitet.¹⁸

Forældre bør med kærlighed undervise i lydighed og ærbødighed.

Ærbødighed og lydighed mod loven bør begynde i hjemmet. Ja, man kan ikke i for høj grad lægge vægt på forældrenes ansvar for at lære deres børn ærbødighed for Gud i alt, hvad der er helligt, og at ære og holde loven.¹⁹

Lydighed er himlens vigtigste lov, og lydighed er hjemmets lov. Der kan ikke herske lykke i hjemmet uden lydighed – lydighed som ikke er opnået ved fysisk magtanvendelse, men ved kærlighed – en guddommelig egenskab. Et hjem uden kærlighed er ikke et hjem. Man kan eje et palads og dog ikke have et hjem, og man kan bo i en træhytte med lerklinet gulv og have det mest vidunderlige hjem i verden, hvis det inden for disse fire vægge er gennemsyret af kærlighedens guddommelige princip, [som skaber] den velsignede lydighed og føjelighed, som gør livet værd at leve.²⁰

Der er blevet fremført visse vilde teorier om, at børn skal opdrage sig selv, og om at man skal bevare deres individualitet. Nogle af disse teorier går ud på, at børn skal have lov til at løse deres egne problemer uden at blive vejledt af deres forældre. Der er en del sandhed i dette, men der er mere vildfarelse ...

... Børn bør lære, at de ikke kan udfolde sig ubegrænset, og at der er visse grænser, som de ikke kan overskride uden at det medfører sanktioner. Denne overholdelse af husreglerne kan man let opnå med venlighed og med fasthed. »Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (se Ordsp 22:6).²¹

De unge har [brug for] vejledning og faste rammer. »Lad dit barn først lære lydighed, så kan du derefter lære det hvad som helst,« sagde Benjamin Franklin ... Barnet bør allerede i en tidlig alder lære, at verden ikke er blevet skabt for det alene, men at det har en forpligtelse over for andre. ...

Forældrene har også et ansvar for at opdrage deres børn på en sådan måde, at de ikke gør dem vrede (Ef 6:4). De bør passe på ikke at ophidse dem med unødvendige befalinger eller med urette bebrejde dem noget. Når som helst det er muligt, bør de opmuntre dem snarere end at bebrejde dem eller irettesætte dem.²²

Forældrenes eksempel har stor magt i børnenes liv.

Det påhviler alle, især fædre og mødre, at være gode eksempler for børn og unge. Forældre må oprigtigt og ærligt ære loven og opretholde præstedømmet i deres hjem, så børnene kan se det rette eksempel.²³

Det er ikke kun Kirkens pligt, men også forældrenes, at vise de unge, at det bringer glæde og lykke at leve et liv i sandhed og moralsk renhed, hvorimod overtrædelse af de moralske og sociale love kun fører til utilfredshed, sorg og i yderste konsekvens til undergang.²⁴

Det er vores pligt som voksne og som [vore børns] forældre at være et godt eksempel i hjemmet og i samfundet. Det er vores ansvar at indprente i vore børn vores oprigtige tro på Jesu Kristi

evangelium. Forældre bør aldrig i evangeliet undervise i ét og gøre noget andet. Børn er meget opmærksomme på hykleri.²⁵

Familien giver barnet sit ry og rygte i samfundet. Et barn vil gerne have, at dets egen familie er lige så god som dets venners. Det ønsker at kunne omtale sin far med stolthed og altid føle sig inspireret, når det tænker på sin mor.²⁶

Gud hjælpe os til at kunne forsvare sandheden – eller endnu bedre, at leve efter den, at være et eksempel på den i vores hjem ... Gud give jer styrke til at have denne evne, så jeres børn må være trofaste til det sidste, om nødvendigt til døden, ja, trofaste over for sandheden af Jesu Kristi evangelium.²⁷

Lad os være mere ivrige efter at skabe [et retfærdigt] hjem, at være en mere venlig ægteemand, en mere betænksom hustru, et større forbillede for vore børn, ja, opsatte på, at vi i vores hjem vil nyde blot en lille forsmag på himlen, mens vi er på jorden.²⁸

Forslag til studium og samtale

- Hvilke roller har forældre i Guds plan for at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv« for sine børn? (Se s. 154-156). Hvordan deler far og mor ansvaret for at opdrage børnene i retfærdighed? (Se s. 156-158).
- Hvorfor bør forældre gøre deres børn og hjemmet til deres vigtigste prioritet? Hvilken slags påvirkninger eller aktiviteter konkurrerer om familiens tid sammen? Hvordan kan forældre finde den rette balance med hensyn til aktiviteter uden for hjemmet? Hvorfor er det vigtigt at inddrage alle familiens medlemmer i disse beslutninger?
- Hvilket særligt forhold bør herske mellem en mor og hendes børn? (Se s. 156-157). På hvilke særlige måder kan en mor påvirke sine børn på en god måde?
- Hvad kan en far gøre for aktivt at hjælpe til med at opdrage børnene? (Se s. 157-158). Hvilke velsignelser kan fædre og børn nyde sammen, når de tilbringer tid sammen?
- På hvilke effektive måder kan forældre lære deres børn lydighed og ærbødighed? (Se s. 158-159). Hvorfor er kærlighed en

så vigtig del af dette ansvar? Hvad kan forældre gøre, når deres børn vælger at være ulydige og genstridige?

- Hvordan påvirker det børn, når deres forældre »i evangeliet underviser i ét og gør noget andet«? På hvilke måder har du set forældres eksempel påvirke børn på en positiv måde? (Se s. 159-160).
- På hvilke måder kan vi hjælpe enlige forældre, som kæmper med at opdrage deres børn i retfærdighed?
- Hvorfor tror du, at Herren har gjort forældreansvaret til det vigtigste af alle ansvar? Hvorfor er det vigtigt at forstå, at hjemmet er Kirkens grundlæggende enhed? Hvilke ligheder kan du finde mellem præsident McKays lærdomme om familie og »Familie: En proklamation til verden«?

Beslægtede skriftsteder: Kol 3:20-21; 1 Nephi 1:1; 8:35-38; Enos 1:1-3; Alma 56:41-48

Noter

1. Conference Report, oktober 1967, s. 97.
2. *Secrets of a Happy Life*, saml. Llewelyn R. McKay, 1960, s. xii.
3. Citeret i John J Stewart, *Remembering the McKays*, 1970, s. 30.
4. David Lawrence McKay, *My Father, David O. McKay*, 1989, s. 99; afsnitsinddeling ændret.
5. Citeret fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; Conference Report, april 1935, s. 116.
6. Conference Report, oktober 1954, s. 8-9.
7. Conference Report, april 1955, s. 27.
8. Conference Report, april 1969, s. 7.
9. Conference Report, april 1966, s. 107.
10. Conference Report, oktober 1954, s. 8.
11. Conference Report, april 1955, s. 25-16.
12. *Stepping Stones to an Abundant Life*, saml. Llewelyn R. McKay, 1971, s. 358.
13. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, saml. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 167-168.
14. *Pathways to Happiness*, saml. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 116.
15. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1967, s. 262-265.
16. Conference Report, april 1951, s. 81.
17. *Gospel Ideals*, 1953, s. 489-490.
18. Conference Report, april 1965, s. 7.
19. Conference Report, april 1937, s. 30.
20. Conference Report, juni 1919, s. 78.
21. Conference Report, april 1955, s. 27.
22. Conference Report, april 1959, s. 73.
23. Conference Report, oktober 1927, s. 12.
24. Conference Report, april 1967, s. 6.
25. Conference Report, april 1960, s. 120.
26. Conference Report, april 1945, s. 143.
27. Conference Report, april 1969, s. 97.
28. Conference Report, april 1952, s. 128.

Et vidnesbyrd om sandheden

*Et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium
er den helligste og dyrebareste gave i livet, og den opnås
kun ved lydighed mod evangeliets principper,
ikke ved at følge verdens levevis.¹*

Indledning

Præsident David O. McKay fortalte ofte om vigtigheden af at opnå et personligt vidnesbyrd om evangeliet og lovede, at »Herren svigter aldrig dem, som søger ham.« I sin ungdom ønskede David O. McKay et få sit eget vidnesbyrd om sandheden. Om denne periode af sit liv har han skrevet følgende:

»Som ung fik jeg på en eller anden måde den opfattelse, at man ikke kunne få et vidnesbyrd, medmindre man fik en tilkendegivelse. Jeg havde læst om profeten Joseph Smiths første åbenbaring og vidste, at han vidste, at det, som han havde set, kom fra Gud. Jeg havde hørt min fars vidnesbyrd om en røst, som han havde hørt, og på en eller anden måde fik jeg det indtryk, at det var kilden til ethvert vidnesbyrd. Jeg lærte i min ungdom, at det dyrebareste, en mand kunne opnå i livet, var et vidnesbyrd om guddommeligheden af dette værk. Jeg hungrede efter det og følte, at hvis jeg kunne få et vidnesbyrd, ville alt andet virke ubetydeligt.

Jeg forsømte ikke mine bønner. Jeg havde altid følt, at lønlig bøn, hvad enten den blev bedt i lønkammeret eller i lunden eller på højen, var det, som ville nedkalde et vidnesbyrd. Da jeg var dreng, knælede jeg derfor mere end én gang ved bærmispelbusken, mens min ridehest stod i vejkanten.

Jeg kan huske, at jeg, mens jeg en eftermiddag kom ridende hen over bakkerne i Huntsville, tænke over dette og sluttede, at det bedste sted at få et sådant vidnesbyrd ville være i disse stille

»Det dyrebareste i verden er et vidnesbyrd om sandheden.«

bakker. Jeg standsede min hest, kastede tømmerne over dens hoved, gik et par skridt væk og knælede ned ved siden af et træ. Luften var klar og ren, solen skinnede så dejligt, og buske og blomster fyldte luften med dufte ...

Jeg knælede ned og udøste af ganske hjerte min sjæl til Gud og bad ham om et vidnesbyrd om dette evangelium. Jeg forestilte mig, at jeg ville få en eller anden form for tilkendegivelse, at jeg ville undergå en forandring, som ville gøre mig fuldstændig sikker.

Jeg rejste mig, satte mig op på hesten igen, og da den begyndte at skridte ned ad stien, husker jeg, at jeg ransagede mig selv og uvilkårligt rystede på hovedet og sagde til mig selv: »Nej, der er ikke sket nogen forandring, jeg er den samme dreng, som jeg var, før jeg knælede ned.« Jeg havde ikke modtaget den forventede tilkendegivelse.«²

Skønt præsident McKay ikke straks modtog den tilkendegivelse, han forventede, stræbte han fortsat efter at få et personligt vidnesbyrd. Han fortalte senere, at »den åndelige tilkendegivelse, som jeg havde bedt om som ung, kom som en naturlig følge af, at jeg udførte mine pligter.«³

Ud fra denne erfaring forkyndte præsident McKay, at lydighed mod evangeliets principper var en nøgle til at kunne modtage et vidnesbyrd. Han sagde: »Hvis I antager det evige livs principper, opdager I, at det beriger jeres sjæl med en velsignelse fra Helligånden, som giver jer et vidnesbyrd om, at Gud uden skygge af tvivl lever, at han virkelig er vor Fader, og at dette er hans værk, som er blevet oprettet ved profeten Joseph Smith. Det er mit vidnesbyrd – det dyrebareste i mit liv!«⁴

David O. McKays lærdomme

Et vidnesbyrd om sandheden er det dyrebareste i verden, man kan eje.

Der er intet, som et menneske kan eje i denne verden, som bringer større tryghed, større håb og tro, end et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader lever og elsker os, eller at Jesus Kristus, hans Enbårne Søn, lever, at disse to himmelske personer viste sig

for profeten Joseph og oprettede Jesu Kristi Kirke, og at menneskene officielt har fået myndighed til at repræsentere Gud.⁵

Det dyrebareste i verden er et vidnesbyrd om sandheden ... Sandheden forældes ikke, og sandheden er, at Gud er kilden til præstedømmet ... at han lever, at Jesus Kristus, den store Højpræst, er denne kirkes overhoved.⁶

Vi har fået det vidnesbyrd fra Ånden, at vi er vor himmelske Faders børn. Vi har fået det vidnesbyrd, at Gud er et levende væsen. Vi har fået det vidnesbyrd, at Kristus, som blev korsfæstet og opstod på tredjedagen som et opstant væsen, er denne kirkes overhoved. Vi har fået det vidnesbyrd fra Ånden, at han i denne uddeling har åbenbaret Jesu Kristi evangelium, som er blevet gengivet til jorden i dets fylde. Jesu Kristi evangelium, som det blev åbenbaret for profeten Joseph Smith, er virkelig på enhver måde Guds kraft til frelse (se Rom 1:16). Det giver ethvert menneske et fuldkomment liv her og evigt liv ved lydighed mod evangeliets principper.⁷

Påskøn i hjertet vidnesbyrdet om sandheden, gør det lige så fast og urokkeligt som de urokkelige stjerner på himlen. Måtte alle i hjertet og i hjemmet føle Kristi sande ånd, han som er vores Forløser. Jeg ved, at han lever, og at hans inspirerende vejledning er virkelig.⁸

Når vi er lydige, modtager vi et vidnesbyrd ved Ånden.

Rene tanker og et oprigtigt hjerte, som dagligt søger Frelserens vejledning, fører til et vidnesbyrd om sandheden af Kristi evangelium lige så sikkert og varigt som det, Peter havde ... efter at han havde set Kristus blive forklaret og havde hørt Guds røst vidne om hans guddommelighed (se Matt 17:1-5).⁹

Jeg har tænkt over, hvor mange af os mon egentlig viser ... [de unge], *hvordan* de kan [få et vidnesbyrd]. Lægger vi i tilstrækkelig grad vægt på, at de aldrig får et vidnesbyrd, hvis de hengiver sig til synd. De får aldrig et vidnesbyrd, hvis de lever et liv, hvor de tilfredsstillere deres lidenskaber og lyster. »Min ånd skal ikke for evigt trættes med mennesket« (L&P 1:33; Moses 8:17). Hans ånd bor ikke i et urent tabernakel. (»Herrens ånd dvæler ikke i

vanhellige templer.« Helaman 4:24). Og man kan ikke få et vidnesbyrd uden ved Guds Ånd ...

... Spørgsmålet opstår: Hvordan får jeg et vidnesbyrd? Jesus har besvaret det, ligesom han har vist os vejen i enhver anden af livets aspekter. En dag, da han aflagde vidnesbyrd om sin guddommelighed, om at hans lærdomme var fra Gud, spurgte farisæerne og de andre omkring ham: »Hvordan kan han have forstand på Skriften, når han ikke er oplært i den?« Hvordan finder vi ud af (det var det, de spurgte om), om du er guddommelig? Og han gav dem et enkelt svar: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:15, 17). Det er et klart og tydeligt svar – et utvetydigt udsagn ... »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende.« Og »at kende Gud og Jesus Kristus, som du har udsendt, er det evige liv« (se Joh 17:3).¹⁰

Det er givet nogle, siger Herren i Lære og Pagter, ved Helligånden at vide, at Jesus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld (se L&P 46:13). Det er dem, jeg taler om, de som står fast på frelsens klippe i det vidnesbyrd, de aflægger for verden. Men Herren siger videre, at der er andre, som det er givet at tro på andres ord, så også de kunne blive frelst, dersom de forbliver trofaste (se L&P 46:14). Men alle disse modtager dog også vidnesbyrd i dagligdagen.

De sidste dages hellige over hele verden får en bekræftelse af deres vidnesbyrd, når som helst de udfører deres pligt. De ved, at evangeliet lærer dem at blive bedre mennesker, at lydighed mod evangeliets principper gør dem til stærkere mænd og mere trofaste kvinder. Hver dag bestyrkes de i deres kundskab, og de kan ikke benægte det. De ved, at lydighed mod Jesu Kristi evangelium gør dem til bedre og mere trofaste ægtemænd, til trofaste og agtværdige hustruer og til lydige børn. De ved, at lydighed mod evangeliets principper i enhver henseende gør dem ideelle til at opbygge et hjem. De har idealet, de fornemmer det i sindet og kan ikke benægte det. De ved det, og de ved, at hvis de overtræder disse principper, får det den modsatte virkning på deres personlige liv og på deres hjemmeliv. De ved, at lydighed mod evangeliet fremmer et sandt broderskab og venskab blandt men-

nesker. De ved, at de er bedre samfundsborgere som følge af lydighed mod lovene og ordinancerne. Når de derfor i deres daglige færden og på deres arbejde anvender deres religion, kommer evangeliets sandhed til udtryk i deres liv.¹¹

I har uden tvivl mødt mennesker, som ... undrer sig over, hvordan Kirken kan udvise en sådan livskraft og vækst. Hemmeligheden er den, at enhver trofast sidste dages hellig personligt besidder forvisningen om, at dette er Guds værk, den samme kraft, som gav Peter og Johannes styrke til at stå frem for deres anklagere i synedriet og åbent og frimodigt at forkynde, at »Jesus, ham som I korsfæstede, er den kraft, som har gjort denne mand rask,« at hans navn er det eneste under himlen, som vi kan blive frelst ved (se ApG 4:10, 12).

Hemmeligheden er det vidnesbyrd, som hver enkelt trofast medlem af Kirken besidder, om, at evangeliet består af korrekte principper ... Dette vidnesbyrd er blevet åbenbaret for enhver oprigtig mand og kvinde, som har rettet sig efter Jesu Kristi evangeliums principper, adlydt ordinancerne og fået ret til at have og har modtaget Guds Ånd, Helligånden, som vejleder. Med hensyn til dette vidnesbyrd står hvert eneste menneske uafhængig i sin sfære, ligesom de tusindvis af glødelamper, som oplyser Salt Lake City ... om aftenen, hvor hver enkelt står og lyser op i sin egen sfære, skønt det lys, som stråler fra hver lampe, er skabt af den samme kraft, den samme energi, som alle de andre lamper får deres energi fra.¹²

Hvis vi modtager et vidnesbyrd om et menneske, er et vidnesbyrd om Gud større, for dette er det vidnesbyrd om Gud, som han gav om sin Søn: »Den, der tror på Guds søn, har vidnesbyrdet i sig« (1 Joh 5:10). Man kan få et vidnesbyrd fra Ånden. Gud åbenbarer i vore dage for menneskesjælen, at Herren virkelig opstod, at hans værk er guddommeligt. Gud åbenbarer sandheden, den guddommelige og evige sandhed om, at Gud lever, ikke som en kraft, ikke som noget uhåndgribeligt, ikke som elektricitet, men som vor Fader i himlen ... Gud åbenbarer for sjælen, at han lever. Han åbenbarer Herren Jesu Kristi guddommelighed, han som kom til verden for at give menneskene kundskab om, at Gud og hans Søn findes.¹³

Med sandheden som vejleder, følgesvend, forbundsfælle og inspiration kan vi fryde os ved bevidstheden af vores slægtskab med den Uendelige, og alle ubetydelige prøvelser og lidelser i dette liv forsvinder som de midlertidige, harmløse syner, man ser i en drøm. Dette er vores ret i kraft af Guds velsignelse og vejledning, hvis vi i vore daglige gøremål anvender Jesu Kristi evangeliums åndelige velsignelser og privilegier.¹⁴

Et vidnesbyrd om evangeliet er et anker for sjælen.

Et vidnesbyrd om evangeliet er et anker for sjælen midt i en forvirrende og urolig verden ... Kundskab om Gud og hans love fører til stabilitet, tilfredshed, fred og dermed et hjerte fyldt af kærlighed, som inderligt ønsker at tilbyde sin næste de samme velsignelser og de samme privilegier.¹⁵

Vi kan ikke oprigtigt tro, at vi er Guds børn, og at Gud findes, uden også at tro på, at Jesu Kristi evangeliums sandhed i den sidste ende uundgåeligt skal sejre. Hvis vi tror det, må vi bekymre os meget mindre om verdens undergang og den nuværende civilisation, for Gud har oprettet sin kirke, som aldrig skal omstyrtes eller gives til et andet folk. Og så sandt som Gud lever, og hans folk er trofaste mod ham og hinanden, behøver vi ikke bekymre os om sandhedens endelige sejr.

... Hvis I har et sådant vidnesbyrd [om sandheden] på jeres side, kan I uden frygt gå gennem sladderens, fordrejelsens, krænkelsernes dal, som om I bar en magisk brynje, som ingen kugle eller pil kunne trænge igennem. Da kan I løfte hovedet, frygtløst og frimodigt ranke ryggen og se enhver roligt og uforfærdet i øjnene ... Da ved I, at alt ordner sig til sidst, og at enden må komme, og at alle må vige for sandhedens stærke, strålende lys, ligesom mørket lusker bort til tomheden, når solen bryder frem.¹⁶

Forslag til studium og samtale

- Hvad vil det sige at have et vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium? Hvorfor er et vidnesbyrd det vigtigste, vi kan tilegne os? (Se s. 164-165). Hvorfor er det vigtigt, at vi hver især har et personligt vidnesbyrd?

- Hvad må vi gøre for at få et vidnesbyrd om sandheden? (Se s. 165-168). Hvorfor er lydighed uløseligt forbundet med et stærkt vidnesbyrd? Hvilken rolle spiller Helligånden med hensyn til at få et vidnesbyrd?
- Hvorfor er det vigtigt, at vi fortsat styrker vores vidnesbyrd gennem hele livet? På hvilke måder har I styrket jeres vidnesbyrd?
- Hvad kan vi gøre for at hjælpe børn til at modtage et vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium?
- Præsident McKay forklarede, at et »vidnesbyrd om evangeliet er et anker for sjælen« (s. 168). Hvorfor må vi have et vidnesbyrd som anker for sjælen? (Se s. 168). På hvilke måder har dit vidnesbyrd beskyttet og styrket dig i livets trængsler?
- Hvorfor er det vigtigt, at vi aflægger vidnesbyrd for andre? Hvilke velsignelser har du modtaget som følge af, at du har aflagt vidnesbyrd?

Beslægtede skriftsteder: Matt 16:13-17; Luk 22:32; John 7:17; 14:26; Ether 12:4; Moroni 10:3-5; L&P 1:39; 93:24-28

Noter

1. *Treasures of Life*, saml. Clare Middlemiss, 1962, s. 228.
2. *Treasures of Life*, s. 228-230.
3. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 7.
4. *Treasures of Life*, s. 232.
5. Conference Report, oktober 1953, s. 88.
6. Conference Report, april 1948, s. 172.
7. Conference Report, oktober 1966, s. 136.
8. Conference Report, oktober 1965, s. 145-146.
9. *Ancient Apostles*, 1918, s. 49.
10. Conference Report, oktober 1953, s. 88-89.
11. Conference Report, april 1912, s. 121; afsnitsinddeling ændret.
12. Conference Report, oktober 1912, s. 120-121.
13. Conference Report, oktober 1925, s. 111.
14. Conference Report, april 1958, s. 130.
15. Conference Report, oktober 1912, s. 122.
16. Conference Report, april 1969, s. 152.

Mod til at leve retfærdigt

Det største behov i vore dages verden er at have tro på Gud og mod til at gøre hans vilje.¹

Indledning

I en generalkonferencetale fortalte præsident David O. McKay en historie, han havde hørt fra en mand ved navn James L. Gordon:

»En ung mand ... besluttede at gå i lære som tømrer i et af tømrerlavene. Han var en klog ung mand i sine teenageår, og mændene var meget glade for at tage ham i lære. De sagde: »Kom, lad os skåle på, at denne unge mand har sluttet sig til os!« De skænkede øl op [og] rakte ham glasset.

Han sagde: »Nej tak, jeg drikker ikke.«

»Ja så,« sagde en gnaven gammel mand. »Vi vil ikke have afholdsfolk i vores lav.«

»Det får I altså,« sagde den unge mand, »hvis I vil have mig.«

En af de andre greb ham i kraven og sagde: »Unge mand, hvis du ikke vil have din øl indvortes, så må du have den udvortes!«

»Nuvel, jeg er mødt op med en ren jakke og en ren samvittighed. I må svine min jakke til, hvis det er det, I ønsker, men I får ikke lov at svine min ære til.«

Om den unge mand i historien sagde præsident McKay:

»Han var blevet oplært – i ordets rette betydning – ikke blot undervist, men oplært til at undgå at nyde tobak og alkohol. Det er, hvad jeg forstår ved moralsk mod. Det største behov i vore dages verden er at have tro på Gud og mod til at gøre hans vilje.«²

»Gennem de bitre tårer så [Peter] alle kendetegnene på mandighed, sådan som de kom til udtryk i Jesus: Ærbødighed, broderskab, tålmodighed, oprigtighed og mod.«

David O. McKays lærdomme

Frelseren er det største eksempel med hensyn til mod.

Han som er eller bør være vores vejleder, var det modigste af alle mennesker. »I Jesus ser vi den største tapperhed, det største mod og den største heltegerning.« Ægte mod forsvarer det rette og trodser katastrofer uden at vige tilbage. I denne henseende var Frelseren indbegrebet af ægte mod. Som eksempel på dette behøver jeg blot at nævne tempelrensningen (se Matt 21:12-13), eller hans frygtløse forkyndelse af sandheden, da jøderne fra hans hjemegn jog ham ud af Nazaret (se Luk 4:16-32, 43-44), eller da de fem tusinde i Kapernaum ... [forlod ham og] han vendte sig [mod de tolv] og sagde: »Vil I også gå jeres vej?« (Se Joh 6:66-67). Ikke en eneste gang fortvivlede Mesteren eller veg fra sin forudbestemte kurs. Det er den slags mod, vi har brug for i verden i dag.³

Da soldaterne gik hen for at gribe Jesus ... kom Peter straks sin Herre til undsætning, trak sit sværd og »slog efter ypperstepræstens tjener og huggede højre øre af ham« (se Joh 18:10) ... »Stik sværdet i skeden!« befalede Frelseren. »Skulle jeg ikke drikke det bæger, Faderen har givet mig?« (Joh 18:11). Dette lærte Peter noget meget vigtigt! Skønt pligten medførte lidelse og død, var Herren urokkelig i sin styrke ...

Peters styrke og loyalitet var vaklende, men han kunne ikke få sig selv til at flygte sammen med de andre. Han kunne dog heller ikke overbevise sig selv om, at det var bedst at følge Jesus, så han gjorde ingen af delene, men var »på afstand ... fulgte efter ham helt ind i ypperstepræstens gård« (Mark 14:54). Først blev han udenfor, men senere vovede han sig ind, hvor tjenestefolkene sad ...

[Da Peter havde fornægtet Herren tre gange], vendte Frelseren »sig om ... og så på Peter.« Da huskede Peter det ord, Herren havde sagt til ham: »Før hanen galer i nat, vil du fornægte mig tre gange.« Peter gik udenfor og græd bitterligt (se Luk 22:54-62).

Det siges, at da Peter »gik tavs derfra ... og fyldte stilheden med bitter gråd,« var hans sorg så knugende, at han holdt sig for sig selv hele fredagen og lørdagen efter Frelserens korsfæstelse. Hvis det er sandt, må hans sorg have været endnu mere forfærdelig ved tanken om de mange venlige ord, Frelseren havde talt til ham, og de mange, mange lykkelige øjeblikke han havde haft sammen med Herren. Hvert eneste ord, gerning og blik fra Mesteren må have prentet sig i sindet med en ny betydning ... Gennem de bitre tårer så han alle kendetegnene på mandighed, sådan som de kom til udtryk i Jesus: Ærbødighed, broderskab, tålmodighed, oprigtighed og mod.⁴

Verdens håb og skæbne udgår fra manden fra Galilæa, vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Vil I, når I kæmper dagens kampe, ransage jer selv og se, om I virkelig tror på det? [En forfatter] stillede engang følgende spørgsmål: »Er Jesus blot en legende i historien, en helgen som ses i kirkernes blyindfattede vinduer ... et menneske, som man ikke skal henvende sig til og knap nævne ved navn, eller er han stadig den, han var, da han var i kødet, en realitet, et menneske med lidenskaber ligesom os, en storebror, en vejleder, en rådgiver, en trøster, en vældig røst, som fra fortiden kalder os til at leve ædelt, til at vejlede med mod og til at bevare modet til det allersidste.« Hvem er han for jer, mine medtjenere?⁵

Mod udspringer af tro og håb.

Vores ansvar for at lære og leve efter Jesu Kristi evangelium er større end nogen sinde før. Vore opgaver er større. Det endelige arbejde er ikke helt fuldført ... Vi må have mod til at bevæge os ind på disse nye områder. Vi må have mod til at se vores nuværende situation og forhold i øjnene, og derfor har jeg valgt teksten: »Vær stærke, fat mod, alle I som venter på Herren!« (Sl 31:25).

Denne opfordring rummer to principper, som alle oprigtigt religiøse mennesker bør holde i hævd: Tro og mod. Hvad er budskabet i denne tekst? Vi ved med vished, at Herren indgyder sit folk tro. Ingen skal derfor fortvivle, men fatte mod, så skal de ikke håbe forgæves. Tro på Gud, tiltro og tillid til vore

medmennesker samt vore meningers mod, sætter os i stand til i den sidste ende at vinde enhver retfærdig sag.⁶

Lad os med tro på en almægtig kraft, på vor Faders personlige beskyttelse – og vi betragter ham jo som en kærlig fader – modigt se vore vanskeligheder i øjnene.⁷

De unge må udvikle mod til at holde fast ved deres åndelige værdier.

Et andet område, hvor vi kan vise mod og gøre os fortjent til anerkendelse fra Gud, som vi stoler på, er at holde fast ved vore idealer. Vi lever i en tid, hvor menneskene ikke må tabe hovedet og blive revet bort fra deres bolværk af enhver flygtig teori, som fremsættes som mirakelkur for de ondt, vi står overfor. Vor tid kræver modige unge, som kan holde den moralske fane højt. På dette område kan vi finde det største moralske mod. Man siger, at heldedåd er koncentreret mod. Men vore største helte findes ikke altid på slagmarken. Jeg tror, at vi finder nogle af dem blandt vore unge. Unge mænd og unge piger, som, når de omgås andre grupper, frygtløst står frem og undsiger det, som vi ved dræner de unges karakterstyrke, ja, selve livskraften.

»Der har aldrig i verdenshistorien været et tidspunkt,« siger [en forfatter], »hvor der har været større behov for moralske helte. Verden sætter sin lid til dem. Gud har ved sit forsyn befale videnskaben at arbejde og bane vejen for dem. Han lægger sine skinner for dem, udspænder kabler og bygger broer over havene. Men hvor er de? Hvem skal indblæse livsånde, en højere standard, i vore civile og politiske forhold?« »Det vigtigste i verden,« siger en stor videnskabsmand, »er ikke Galileis, Faradays og andres opdagelser, men troen på moralske og åndelige værdier.« Jeg appellerer til de unge om at være modige og holde fast ved Jesu Kristi moralske og åndelige værdier. Når alt kommer til alt, »hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?« (Matt 16:26).⁸

Hensigten med uddannelse er at udvikle sådanne færdigheder hos barnet, at det bidrager til dets trivsel, så længe det lever; at det udvikler evnen til selvbeherskelse, så det aldrig bliver slave

Ligesom Helamans unge krigere bør vi være »overmåde stærke og virksomme, tapre og modige« og »pålidelige i alt« (Alma 53:20).

af fornøjelser eller andre svagheder; at det udvikler [en stærk] mand eller en smuk kvinde, således at der i ethvert barn og enhver ung i det mindste ligger forjættelsen om en ven, en kammerat, en som senere kan være egnet til at være ægtemand eller hustru, en eksemplarisk far eller en kærlig intelligent mor, en som kan møde livet med tro, møde katastrofen med sjælsstyrke og møde døden uden frygt.⁹

Jeg har læst op fra det 53. kapitel af Almas Bog, som rummer en beretning om nogle unge mænd, som var overmåde stærke og virksomme, tapre og modige – mænd, der til enhver tid var pålidelige i alt, hvad der blev dem betroet. Hvem var disse unge mænd? De var sønner af forældre, som var lige så trofaste over for alt, hvad der blev dem betroet. Deres forældre var lamanitter,

som var blevet omvendt, og som, da Guds Ånd kom over dem, indviede deres liv til at tjene deres medmennesker, og som i deres kirkelige virke sluttede pagt om aldrig mere at ville gribe til våben mod deres brødre – om aldrig mere at drage i krig. Det var deres ed. Det var deres pagt. Og de var trofaste over for den, om de end skulle dø.¹⁰

Jeg appellerer til de unge om at være modige og holde fast ved Jesu Kristi moralske og åndelige værdier. Verden har brug for moralske helte!¹¹

[En forfatter] har skrevet: ... »To veje ligger åbne foran jer: Den ene fører ned til et stadig lavere stade, hvor fortvivlelsens råb genlyder ... Og den anden fører til morgengryets højland, som genlyder af menneskers jubelråb, og hvor ærligt arbejde belønnes med udødelighed« ...

Til at træffe valget ... giver Gud jer klarsyn, viljestyrke og mod. Når I har truffet det kloge valg, kan I holde hovedet højt og med frimodighed vise, at I ikke har forurettet nogen. Da kan det lys, som udstråler fra en kristen livsførelse, vise jer vej, om end livets byrder bliver tunge og sorgen knuger jer.¹²

Hvis vi har moralsk mod, kan vi overvinde modgang i livet.

Mod er den sindsegenskab, som trodser fare og modgang med ro og fasthed, og som sætter et menneske i stand til at trodse de vanskeligheder, som ligger på hans vej mod retfærdige mål ... Mod indebærer, at man trodser vanskeligheder og overvinder dem.¹³

Det er let nok at gøre det rette, når man er i godt selskab, men det er ikke let at forsvare det rette, når størstedelen af flokken er imod det, og dog er det netop da, vi må vise ægte mod. Profeten Joseph blev for eksempel hånet og forfulgt, fordi han sagde, at han havde set et syn, men han var altid trofast over for sit vidnesbyrd. Skønt han blev »hadet og forfulgt, så sagde han alligevel, at det var sandt, at Gud havde talt til ham,« og »*bele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro anderledes*« (se Joseph Smith – Historie 1:24-25; fremhævelse tilføjet).

Alle burde være lige så modige og urokkelige. Når man ved, hvad der er det rette, bør man altid have mod nok til at forsvare det, selv om det måtte medføre latterliggørelse eller straf.¹⁴

Lad os være modige nok til at forsvare det rette. Vær ikke bange for at tale til fordel for det rette. Lad os være pålidelige.¹⁵

Måtte Gud give os mod til at vælge det rette, evnen til at påskønne det gode i livet og kraft til trofast at tjene ham og vore medmennesker.¹⁶

Sandhed er loyalitet over for det rette, som vi ser det. Det er mod til at leve vores liv i harmoni med vore idealer. Det er altid kraft.¹⁷

Forslag til studium og samtale

- Hvad er mod? (Se s. 176). Hvorfor er moralsk mod vigtigere end fysisk mod? Hvordan kan vi øge eller styrke vores moralske mod? Hvordan kan vi efterleve evangeliet med stille dagligt mod?
- Hvilke eksempler fra skrifterne er der på, hvordan Frelseren og andre udviste et fuldkomment moralsk mod? (Se s. 172-173). Hvordan har deres eksempel givet dig styrke?
- Hvilken sammenhæng er der mellem tro og frygt? (Se s. 173). Hvordan hjælper Herren os til at trodse tilsyneladende overvældende modgang? Hvad må vi gøre for at få hans hjælp?
- Modløshed er at miste modet. Hvorfor er modløshed så farligt et redskab i Satans hænder? Hvordan kan vi beskytte os mod modløshed og overvinde det?
- Hvilke former for social omgang eller andre situationer kræver særligt mod? Hvordan kan sidste dages hellige udvise mod i disse situationer? Hvordan kan vi hjælpe og opmuntre Kirkens børn og unge til at have mod til at holde fast ved evangeliets standarder? (Se s. 174-176). Hvordan kan hæftet *Til styrke for de unge* bidrage til dette?

Beslægtede skriftsteder: 5 Mos 31:6; 2 Kong 6:16; Rom 15:13; 1 Nephi 3:7; L&P 121:7-9

Noter

1. Conference Report, april 1963, s. 95.
2. Conference Report, april 1963, s. 95. Historien er taget fra James L. Gordon, *The Young Man and His Problems*.
3. Conference Report, april 1936, s. 58.
4. *Ancient Apostles*, 1918, s. 63-66; afsnitsinddeling ændret.
5. Conference Report, april 1954, s. 84; afsnitsinddeling ændret.
6. Conference Report, oktober 1936, s. 57-58; afsnitsinddeling ændret.
7. Conference Report, april 1936, s. 61.
8. Conference Report, april 1936, s. 60-61; afsnitsinddeling ændret.
9. *Gospel Ideals*, 1953, s. 436.
10. Conference Report, oktober 1927, s. 11-12.
11. Conference Report, april 1969, s. 152.
12. *Whither Shall We Go?* Brigham Young University Speeches of the Year, 10. maj 1961, s. 7.
13. Conference Report, april 1936, s. 58.
14. *Ancient Apostles*, 185; afsnitsinddeling ændret.
15. Conference Report, oktober 1968, s. 145.
16. Conference Report, april 1940, s. 118.
17. Conference Report, april 1959, s. 73.

»Sand kristendom er kærlighed i funktion ... Lad jeres hjerte med tro og venlighed blive opfyldt af ønsket om at tjene alle mennesker. Evangeliets ånd udspringer af tjeneste til andres gavn.«

Tjenestens guddommelige natur

Det ædleste mål i livet er at stræbe efter at give andre et bedre og lykkeligere liv.¹

Indledning

Præsident David O. McKay forkyndte ofte, at tjeneste bringer ægte lykke, og at Herren vejleder og velsigner dem, som yder tjeneste. I 1921 var der et sådant tilfælde, hvor Herren vejledte sine tjenere. Det Første Præsidentskab havde givet ældste David O. McKay og broder Hugh J. Cannon til opgave at besøge Kirkens medlemmer over hele verden. Blandt andet skulle de besøge Kirkens medlemmer i Armenien. Som følge af første verdenskrig og de vanskelige forhold i dette område vidste man kun lidt om, hvordan Kirkens medlemmer havde det dér. Ældste McKay skrev:

»I marts 1921 erfarede vi, at der på en særlig fastedag var blevet doneret flere tusind dollar til hjælp for de nødlidende i Europa og de lidende armenere i Asien. Vi erfarede også, at Det Første Præsidentskab overvejede at sende en særlig budbringer til Syrien for personligt at bringe nødhjælp ud til vore armenske hellige.«

Ældste McKay og broder Cannon havde ikke planlagt at skulle besøge Kirkens medlemmer i Armenien førend meget senere på deres tur og fortsatte derfor deres rejse til Australien, New Zealand og mange øer. I adskillige måneder hørte de ingenting om forholdene i Armenien eller om, hvorvidt nogen var blevet sendt dertil med nødhjælpsmidlerne. Den 2. november 1921 fik de, mens de befandt sig i Jerusalem, endeligt besked om, at en mand ved navn J. Wilford Booth var blevet udsendt af Kirkens hovedsæde for at møde dem. Men ingen vidste noget om hans rejseplaner eller om, hvor han befandt sig. Samme dag skrev ældste McKay i sin dagbog: »Vi aner ikke, hvor han er, men rejser fra Jerusalem i morgen tidlig mod Hajfa på vej til Aleppo [i Syrien]. Har besluttet at køre med bil gennem Samaria og se

bibelske steder.« Inden ældste McKay og broder Cannon tog af sted, gik de op på Oliebjerget, valgte et ugenert sted og bad om, at Herren ville vejlede dem på deres rejse.

Efter at have bedt skete der ifølge Ældste McKay følgende: »Da vi kom tilbage til hotellet, følte jeg meget stærkt, at vi skulle tage toget til Haifa og ikke køre i bil.« Broder Cannon var enig, og de fortsatte deres rejse til Haifa i håb om at finde ældste Booth der. Ældste McKay skrev: »Efterhånden som vi nærmede os denne mission, var vores største ønske at finde ældste Booth. Ja, det virkede, som om vores tur til Syrien ville være nyttesløs, hvis vi ikke fandt ham. Vi var fremmede. Vi kendte ikke nogen ... Vi havde nogle navne og adresser, men vi kunne ikke læse dem, for de var skrevet på tyrkisk.

Da ældste McKay og broder Cannon ankom til togstationen, nåede de ikke toget, fordi de forsøgte at få oplysninger om et passende hotel. Efter forsinkelsen gik ældste McKay hen imod døren til stationsbygningen netop som en anden rejsende også gjorde det. Manden prikkede ham på skulderen og sagde: »Er det ikke broder McKay?«

Ældste McKay nedskrev følgende om mødet med ældste Booth: »Jeg var lamslået over at blive tiltalt i en så fjerntliggende by og vendte mig om og genkendte ældste Wilford Booth, det ene af alle mennesker, som vi var så opsatte på at træffe. Og så mødtes vi på det mest belejlige sted og tidspunkt ... Det kunne ikke have passet bedre sammen, om vi så havde planlagt det i ugevis! Da vi fortalte hinanden om vore oplevelser, var vi forvissede om, at vores møde var et resultat af guddommelig indgriben ... Ja, hvis vi ikke var mødtes i Haifa, ville vores tur til Den Armenske Mission have – så vidt menneskelig visdom kan dømme – været en total fiasko. Og det var på den tur, at vi blandt mange andre opgaver og oplevelser organiserede Den Armenske Mission.«²

David O. McKays lærdomme

Det er Herrens vilje, at vi skal tjene hinanden.

Det er Guds vilje, [at I] skal tjene jeres medmennesker, være til gavn for dem og gøre denne verden bedre som følge af, at I har

levet i den. Kristus gav alt, hvad han havde i sig, for at undervise os i dette princip. Og han sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). Dette er det budskab, Gud har givet os. Denne kirke er Guds kirke, og den er så fuldkomment organiseret, at hver eneste mand og hver eneste kvinde og hver eneste barn har mulighed for at gøre noget godt for en anden. Det er vore præstedømmebæreres ansvar, og det er hjælpeorganisationernes og hvert enkelt medlems ansvar at tjene og gøre Guds vilje. Hvis vi gør det, og jo mere vi gør det, des mere overbeviste bliver vi om, at dette er Guds værk, for vi afprøver det. *Ved at gøre Guds vilje kommer vi til at kende Gud, og derved kommer vi ham nærmere og føler, at det evige liv er vores.* Vi kommer til at fatte kærlighed til mennesker overalt, og vi kan som de fordums apostle råbe: »Vi ved, at vi er gået over fra døden til livet; for vi elsker brødrene« (1 Joh 3:14).³

En eller anden har sagt, at »menneskene ville uddø, hvis de holdt op med at hjælpe hinanden.« En anden har sagt, at »fra det øjeblik moderen svøber barnets hoved i klude til det øjeblik en venlig sjæl tørrer koldsveden af den døendes pande, kan vi ikke leve uden at hjælpe hinanden« ... Kirken er med alle dens kvorummer og organisationer Guds plan for, hvordan vi hjælper hinanden.⁴

Jeg kommer i tanker om nogen ... som jeg gerne vil takke ... Det er de mænd og kvinder overalt i Kirken, som bidrager med deres tid og midler til fremme af sandheden – ikke alene ved at undervise, men ved at yde oprigtig tjeneste på mange måder. Nogle af disse kæmper selv for at tjene til livets ophold. Nogle af dem er velhavende mænd og kvinder, som er gået på pension, og hvis formue kan gøres op i millioner ... Gud velsigner dem, som yder en sådan tjeneste og velsigner jer alle, for jeg mener, at vi på hele Kirkens vegne kan sige: »Vi stræber efter at være ét, Fader, ligesom du og din Søn er ét.«⁵

Er I villige til at tjene? Har I set lyset, sådan som kong Benjamin havde, da han sagde: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud«? (Mosiah 2:17). Sand kristendom er kærlighed i funktion. Den bedste måde at vise sin kærlighed til Gud på er at vise uselvvisk kærlighed over for sine medmennesker ...

... Lad jeres hjerte med tro og venlighed blive opfyldt af ønsket om at tjene alle mennesker. Evangeliets ånd udspringer af tjeneste til andres gavn.⁶

Tjeneste gør både giveren og modtageren lykkelige.

Lykke er i virkeligheden målet med vores liv. Lykke opnås mest effektivt ved at tjene sine medmennesker.⁷

Alle mennesker ønsker at være lykkelige. Mange stræber også oprigtigt efter selv at klare sig, så godt de kan. Men der er kun overraskende få, som forstår, at den sikre vej til at opnå dette findes i de ord, som Jesus af Nazaret udtalte: »Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det« (Matt 16:25). Disse ord rummer en hemmelighed, som er mere værd end berømmelse eller magt, ja, mere værd end alverdens rigdomme.

Det er et princip, som, hvis det efterleves, lover at forvandle *mismod* og *tungsind* til *håb* og *glæde* – at fylde livet med *tilfredshed* og *evig fred*. Det er sandt, og hvis det blev anerkendt, ville det sandelig være en velsignelse i vore dage for denne forvirrede og nedtrykte verden. Hvordan kan det da være, at mennesker og nationer ignorerer et så dyrebart løfte?

Er sandheden i paradokset – at man må miste livet for at finde det – så u håndgribeligt, at menneskene ikke kan fatte det? Eller strider det i en sådan grad mod kampen for at overleve, at menneskene anser det for upraktisk?

Om det skulle være tilfældet, så står den sandhed dog fast, at han, som er »vejen, sandheden og livet« (se Joh 14:6), med dette princip har forkyndt en lov, som ikke står til at ændre ...

Denne lov lyder med andre ord således: »*Vi lever et mere fuldstændigt liv, når vi bestræber os på at gøre verden bedre og lykkeligere.*« Naturens lov – den stærkeste overlever – er *selvopholdelse på bekostning af alle andre*. I modsætning hertil er det åndelige livs lov *selvfor nægtelse til andres gavn* ...

Med dette mål for øje tjener [tusindvis af] mænd og kvinder villigt uden honorar og underviser og vejleder hver uge [titusindvis af] børn og unge i, hvordan man opbygger viljestyrke

og udvikler sig åndeligt. Ud over denne hær af ledere og lærere ... har mænd, som er ordineret til præstedømmet, påtaget sig forpligtelsen til at vie deres tid og talenter til så vidt muligt at sprede solskin, glæde og fred blandt deres medmennesker.⁸

Åndelighed kommer bedre til udtryk ved at give end ved at modtage. De største åndelige velsignelser opnår vi ved at hjælpe hinanden. Hvis I gerne vil være ulykkelige, så bær nag til jeres brødre, og hvis I gerne vil være lykkelige, så gør jeres brødre fortræd. Men hvis I gerne vil være lykkelige, så gør gode gerninger – gør en anden glad.⁹

Oprigtige mænd og kvinder over hele verden må forene sig i en ærlig anstrengelse for at erstatte selvished, had, fjendskab og begærlighed med loven om at tjene andre og derved fremme fred og lykke blandt alle mennesker.¹⁰

Vi må følge Frelserens eksempel og yde tjeneste.

Da Frelseren skulle til at forlade sine apostle, viste han dem et storslået eksempel på tjeneste. I husker, at han bandt et klæde om sig og tvættede sine disciples fødder. Peter mente, at det var et mindreværdigt arbejde for en tjener og sagde: »Herre, vasker du mine fødder? ... Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.«

Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.«

»Herre, så ikke kun fødderne,« sagde den øverste apostel, »men også hænderne og hovedet!«

»Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele.

Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det« (se Joh 13:6-10).

Og derpå tvættede Jesus hans og de andres fødder. Da han havde stillet fadet tilbage ved siden af døren, bundet klædet af og taget sin kjortel på igen, satte han sig hen til de tolv igen og sagde:

»I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg.

Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder« (Joh 13:13-14).

Hvilket eksempel på tjeneste for disse storslåede tjenere, Kristi disciple! Den, som er den største blandt jer, skal være den mindste. Vi fornemmer ansvaret for at yde Kirkens medlemmer større tjeneste – for at vie vores liv til fremme af Guds rige på jorden.¹¹

Tænk bare! Den eneste årsag til at verden kender noget til dem [Jesu apostle] er, at de har mødt Frelseren – at de gjorde ham til deres vejleder i livet. Hvis de ikke havde gjort det, var der ingen nulevende, som havde vidst, at de nogen sinde havde levet. De ville have levet og været døde og glemt, ligesom tusindvis af andre mennesker på deres tid levede og døde uden at nogen kender noget til dem eller bekymrer sig om dem, ja, ligesom tusinder og atter tusinder lever i vore dage, spilder deres tid og energi på et meningsløst liv, hvor de vælger den forkerte slags mennesker som deres forbilleder og vandrer ned ad fornøjelsens og nydelsens vej i stedet for tjenestens vej. Snart er deres livs rejse omme uden at nogen kan sige, at verden er blevet den mindste smule bedre som følge af, at de har levet i den. Når dagen er omme efterlader sådanne mennesker deres sti lige så gold som de fandt den – de planter ingen træer, som kan give skygge for andre, ingen rosenbuske, som kan gøre verden smukkere og lysere for dem, som følger efter, ingen gode gerninger, ingen ædel tjeneste – kun en gold, ufrugtbar, ørkenlignende sti, som måske er bevokset med tjørn og tidsel.

Sådan forholder det sig ikke for de disciple, som vælger Jesus som deres vejleder. Deres liv er som rosenhaver, hvor verden for evigt kan plukke smukke blomster.¹²

Det største kald i livet ... er det, hvor mennesket bedst kan tjene sine medmennesker ... Det ædleste mål i livet er at stræbe efter at give andre et bedre og lykkeligere liv.¹³

Forslag til studium og samtale

- Hvorfor har Herren givet os befaling om at tjene hinanden? (Se s. 180-182). Hvilke muligheder har vi for at tjene i Kirken? Hvilke former for tjeneste kan vi yde ved siden af en formel kirkekaldelse?

- Herren har sagt, at »den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det« (Matt 16:25). Hvilken sammenhæng er der mellem dette skriftsted og det at tjene? Hvilke velsignelser får vi ved uselvvisk at tjene andre? Hvilken forskel er der på at tjene, fordi vi har fået befaling om det, og at tjene, fordi vi gerne selv vil? (Se også L&P 58:26).
- Hvilke oplevelser har du haft, når du har hengivet dig til at tjene andre? Hvilken sammenhæng er der mellem lykke og tjeneste? Hvordan medvirker tjeneste til at overvinde selvished og nedtrykthed? (Se s. 182-183). Hvordan kan vi ved at tjene andre overvinde dårlige følelser over for dem?
- Hvad er det ved Jesu mange eksempler på tjeneste, som gør indtryk på dig? (Se s. 183-184). Hvad kan vi lære af ham i vores stræben efter at tjene andre? Hvorfor er det vigtigt at søge guddommelig vejledning, når vi tjener?
- Hvorfor er det til tider svært at lade andre tjene os? Hvorfor er det vigtigt at tage imod tilbud om tjeneste? Hvordan er du og din familie blevet velsignet ved, at andre har betjent jer?

Beslægtede skriftsteder: Matt 25:40; Mark 8:35; Gal 5:13; Mosiah 4:15; L&P 18:10, 15-16

Noter

1. *Two Contending Forces*, Brigham Young University Speeches of the Year, 18. maj 1960, s. 7.
2. Se *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 101-140; afsnitsinddeling ændret.
3. Conference Report, oktober 1966, s. 137.
4. Conference Report, oktober 1962, s. 119.
5. Conference Report, oktober 1968, s. 143.
6. Conference Report, oktober 1969, s. 88-89.
7. Conference Report, oktober 1953, s. 132.
8. Conference Report, april 1936, s. 45-46; afsnitsinddeling ændret.
9. Conference Report, oktober 1936, s. 104-105.
10. Conference Report, april 1936, s. 46.
11. Conference Report, april 1951, s. 158-159.
12. *Ancient Apostles*, 1918, s. 5-6.
13. *Two Contending Forces*, s. 7.

*Præsident McKay elskede at undervise i evangeliet. Til sine medlærere sagde han:
»Fortsæt jeres ædle arbejde! Der findes intet større, intet mere retfærdigt!
Den glæde, som Frelseren har forjættet, er jeres.»*

Undervisning – et ædelt værk

Måtte Gud hjælpe vore lærere til at føle det ansvar, som de får overdraget, og til at huske på, at ansvaret ikke alene kan måles ud fra, hvad de siger, men også hvad de gør ... Ja, en lærer har et kolossalt ansvar!¹

Indledning

Præsident David O. McKay var lærer det meste af livet. Han udfyldte denne rolle som missionær, skolelærer, administrator, apostel, præsident for Kirken og som far.

I en tale, som hovedsagelig var henvendt til præstedømmeledere, fortalte han om en oplevelse, som er relevant for alle, som har mulighed for at undervise:

»Forleden havde jeg lejlighed til at køre gennem markerne i min gamle hjemby. Jeg kørte mellem to ejendomme oppe i nærheden af bjergkanalen. Jeg lagde mærke til, at den ene havde haft et usædvanligt højt udbytte af havre. På trods af tørken og det kolde forår og andre ugunstige forhold havde landmanden haft et fortræffeligt udbytte. På den anden side af hegnet lå en anden havremark, hvor høsten nærmest var slået fejl. Jeg spurgte manden: »Hvad er der sket? Din såsæd må have været dårlig.«

»Nej, jeg har sået den samme sæd som min nabo.«

»Jamen, så har du nok sået for sent, så jorden var for tør til at få den til at spire.«

»Jeg såede samme eftermiddag som han såede sin.«

Ved at forhøre mig yderligere erfarede jeg, at den første mand havde pløjet sin mark om efteråret, derefter havde han omhyggeligt harvet den om foråret, sådan at et løst lag muld havde ligget på overfladen og holdt på vinterens væde. Hans nabo derimod havde pløjet sin mark sent på foråret og havde undladt

at harve, så fugten var fordampet. Efter såningen havde der været fire uger eller seks ugers [tørke], og der havde ikke været tilstrækkelig med fugt til at sæden kunne spire. Den første mand havde gjort sig forberedelser – de rette forberedelser – og naturen havde sørget for et stort udbytte. Den anden mand havde arbejdet hårdt, men hans forberedelser var små – ja, han havde ikke forberedt sig tilstrækkeligt.«

Præsident McKay anvendte denne historie til at illustrere, hvilken indflydelse en lærer kan øve. Han sagde: »I Guds store have er der blevet sat tilsynsmænd – kaldet lærere – og de er blevet bedt om at nære og inspirere Guds børn. Jeg vover at forestille mig, at den store Gartner, når han ser ud over sine marker, kan se nogle, som nyder fremgang ved retfærdigt arbejde, og andre, som sulter på grund af forsømte pligters tørke, stolthedens kulde eller drukkenskabens fordærv. Hvorfor? Måske fordi gartnerne – tilsynsmændene – ikke havde truffet de nødvendige forberedelser eller udført deres pligter ordentligt.«²

Hvad enten præsident McKay talte om forældre, lærere eller om hjemmelærere og besøglærerinder viede han meget af sit virke til at hjælpe Kirkens medlemmer til at forstå, hvor vigtig og betydningsfuld effektiv undervisning er.

David O. McKays lærdomme

I Kirken har vi mange muligheder for at undervise andre og udvikle personlig styrke.

Vores kirke består af lærere. I et sidste dages helligt hjem kræves det, at far og mor underviser i ordet. Dette har Herren ved åbenbaring udtrykkeligt forlangt. Enhver hjælpeorganisation og ethvert kvorum består af en gruppe mænd og kvinder ... som i ordets egentlige forstand er lærere.³

Jeg er taknemlig for at være medlem af en kirke, hvis religion udruster mennesker til kampen mod verdens kræfter, og som sætter dem i stand til at vinde denne kamp. En del af denne handlekraft er ansvaret for at undervise samt den mulighed, som denne kirke giver så mange for at dele dette ansvar ...

Ved at give så mange mulighed for at få den udvikling, som en sand lærer undergår, tænk da på, hvad Kirken gør for at hjælpe denne hær af lærere som enkeltpersoner til at blive stærke i kampen mod verdens kræfter!

For det første pålægger Kirken dem den forpligtelse at undervise deres medmennesker ved eksempel, og ingen ærlig mand eller oprigtig kvinde kan få pålagt en bedre beskyttelse.

For det andet udvikler Kirken kærlighed – en guddommelig egenskab – til andre. Jesus sagde til en af sine apostle: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre? ... Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær ... Vogt mine lam!« (Joh 21:15). Kærlighed bør gå forud for ansvaret for at vogte disse lam. Og disse titusinder af lærere må i deres hjerte have en kærlighed til at undervise, kærlighed til deres medmennesker og villighed til at påtage sig dette ansvar med den guddommelige egenskab, kærlighed.

Og så er der en tredje betingelse, nemlig en ren livsførelse. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen, som har tilsølet sig selv, kan have held til at forklare drenge om moralsk renhed. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen, som tvivler på Guds eksistens, kan forklare unge drenge og piger om Guds eksistens, på en måde så det gør indtryk. Det kan ikke lade sig gøre. Hvis han gør sig til hykler og forsøger at undervise på en sådan måde, kommer det, han er, til at gøre større indtryk end det, han siger, og det er faren ved at lade tvivlende mennesker være lærere for vore børn. Giften trænger ind, og uden at vide af det bliver deres ånd syg, fordi giften fra den, som de har sat deres lid til, ubemærket er sivet ind i deres sjæl. Tanken om at nogen lærer forsøger at undervise de unge i tro på Gud, hvis de ikke selv besidder en sådan, er uforeneligt, ja, nærmest utænkeligt. Så den tredje betingelse er et rent liv og tro på Jesu Kristi evangelium.

Endelig giver det dem mulighed for at tjene deres medmennesker og derved højne den kaldelse, som de har fået, og bevise, at de virkelig er Kristi disciple.⁴

Hvad angår karakterdannelse og vejledning af barnet har forældrene den største indflydelse, dernæst kommer lærerens ... »Ædel er den mand eller kvinde, som inderligt ønsker og

stræber efter at føre børn bort fra fordærvende påvirkninger til omgivelser med høje idealer og ophøjet stræben.«⁵

Effektive lærere forbereder sig ved studium, tro og bøn.

Lærerens store ansvar er at være forberedt til at undervise. En lærer kan ikke undervise andre i det, han ikke selv kender til. Han kan ikke få sine elever til at føle det, han ikke selv føler. En lærer kan ikke hjælpe en und mand eller en ung pige til at få et vidnesbyrd om Guds evangelium, hvis han ikke selv har et vidnesbyrd.

Der er tre principper, som bør være en rettesnor for alle lærere: 1) Sæt jer ind i emnet. 2) Gør emnet til en del af jer selv. 3) Hjælp jeres elever til at gøre emnet til en del af sig selv – ikke ved at hælde det i dem, men ved at få dem til at se det, som I ser, til at erfare det, som I har erfaret, og til at føle det, som I føler.

Enhver lærer må have forberedt sin undervisning, når han møder klassens drenge og piger, for sin fremlæggelse af lektionen – lærerens indstilling over for sandheden i denne lektion – bestemmer i høj grad drengenes og pigernes indstilling over for den og deres indstilling over for kirkelig aktivitet i almindelighed. Hvis I efter undervisningen sender dem bort med en følelse i deres unge hjerte af, at de ikke har fået noget ud af at møde op, får I svært ved at få dem til at komme tilbage den følgende uge. Men hvis I på den anden side har begejstret dem, eller, hvis det ikke var muligt, har givet dem stof til eftertanke, opdager I, at deres hensigt og ønske om at komme tilbage giver sig udtryk ved deres tilstedeværelse ugen efter ...

Det er ikke nok blot at læse undervisningsmaterialet før klassen begynder. Hvis I gør det, har I endnu ikke gjort lektionen til jeres, og først når den er jeres, først når I føler, at I har et budskab til jeres elever, er I forberedte på den måde, som Herren har bedt jer om at forberede jer, når han kalder jer til at forkynde sit ord. Lektionen skal være jeres. Det, som I ønsker at give drengene og pigerne, er det, som tæller, når I møder dem. I kan gøre lektionen i hæftet til jeres ved at studere, have tro og bede.⁶

At give en velforberedt lektion er ligesom barmhjertighed – det velsigner både den, som giver, og den, som modtager. Det gælder inden for undervisning såvel som i livet: »Giv verden det bedste, I har, så bliver I gengældt med det bedste« ...

... Lærere, begynd forberedelsen af jeres lektioner med bøn. Giv jeres lektioner med bønligt hjerte. Bed derpå Gud om at berige budskabet i jeres børns sjæl ved hans Helligånds indflydelse.⁷

Orden og ærbødighed i Kirkens klasseværelser er med til at lære de unge respekt og selvbeherskelse.

Jeg tror, at disciplin i klasseværelset, hvilket omfatter *selvbeherskelse*, og som betyder hensynsfuldhed over for andre, udgør den vigtigste del af undervisningen ...

Det bedste, et barn kan lære, er selvbeherskelse og at fornemme sit forhold til andre i en sådan grad, at det har respekt for deres følelser ...

Urolige omgivelser, hvor eleverne viser manglende respekt for læreren og for de andre elever, er noget af det, som kvæler de vigtigste egenskaber i ens personlighed.⁸

Der er til tider megen larm i vore klasseværelser. Her er der brug for gode lærere. En lærer, som kan præsentere lektionen på en interessant måde, skaber god orden. Hvis han eller hun lægger mærke til elever, som er genstridige, kaster med papirkugler, er uopmærksomme, kløvner eller sparker hinanden, så ved han eller hun, at lektionen ikke bliver præsenteret på den rette måde. Måske er den ikke engang blevet forberedt på den rette måde ...

I klasseværelset bør børnene blive undervist, være frie til at drøfte, frie til at tale, frie til at deltage i klassens arbejde, men ingen elev har ret til at distrahere en anden elev ved at skubbe eller komme med vittige eller fjollede bemærkninger. Og jeg mener ikke, at lærere og [ledere] i denne kirke, i præstedømmekvorummer og i hjælpeorganisationer bør tillade det. Uro er til skade for det barn, som skaber den. Barnet bør lære, at når det er sammen med andre, er der visse ting, som det ikke kan gøre, uden at det får konsekvenser. Det kan ikke overtræde sine medelevers rettigheder.

Børn må lære dette i ungdommen, for når de kommer ud i samfundet og dér forsøger at overtræde loven, falder lovens hammer, og de bliver sandsynligvis hjemfalden til straf.

God orden i klasseværelset er afgørende for, at kunne indpode princippet om selvbeherskelse i de unge mænds og de unge pigers hjerte og liv. De vil så gerne snakke og hviske, men det må de ikke, for det forstyrrer de andre. Lær den kraft og lektion, der ligger i selvbeherskelse.⁹

Søndagsskolen ser frem til, at hver eneste klasse i Søndagsskolen er gennemsyret af principper som punktlighed, høflighed, selvbeherskelse, respekt for myndighed, flid, lydighed og især ærbødighed og tilbedelse.¹⁰

I vores indsats for at undervise i sandheden er Jesus Kristus vores store forbillede.

På personlighedens område, på karakterens felt, var Kristus den største. Med personlighed mener jeg alt det, som kan omfattes i individualitet. Personlighed er en gave fra Gud. Det er virkelig en kostbar perle, en evig velsignelse.

Kære lærere, I og jeg kan end ikke håbe på selv i allermindste grad at kunne udstråle den personlighed, som vor store lærer, Jesus Kristus, besad. Sammenlignet med Frelserens personlighed er hver enkelt lærers kun som en lille solstråle i forhold til den vældige sol, og dog bør hver enkelt lærers personlighed, om end den er uendelig mindre, være af samme slags. På karakterens felt må hver eneste lærer være ulastelig og være en magnet, som på en uforklarlig måde tiltrækker dem, som han skal undervise.

Men uanset hvor dragende en sådan lærers personlighed end måtte være for eleverne, udfører han ikke sin opgave, hvis han alene får barnet til at fatte kærlighed til sin personlighed. Det er lærerens pligt at lære barnet at holde af – ikke kun at holde af læreren, men også at holde af sandheden. Altid og overalt ser vi Kristus ofre sig for sin Faders vilje, og på samme måde må læreren, hvad hans personlighed angår, tilsidesætte sig selv for den sandhed, han ønsker at undervise i.¹¹

Læreren må vide, hvem han eller hun underviser, må kunne bedømme – i det mindste til en vis grad – elevernes mentalitet og evner. Han bør kunne aflæse ansigtsudtryk og være opmærksom på elevernes mentale og åndelige indstilling. Den store lærer besad til fuldkommenhed denne evne til at bedømme. Han kunne læse sine tilhøreres tanker og tolke deres følelser. I sin stræben efter at tilegne sig denne evne kan den oprigtige lærer kun delvis nå samme niveau som han. Alt for få lærere udvikler denne gave – selv i nødvendig grad – på trods af, at alle lærere har et ansvar for at finde ud af, hvordan de bedst kan undervise eleverne, således at det gør et varigt indtryk.¹²

Brug tingene omkring jer. Brug eksemplet med den store Lærer, som satte sig med sine disciple og betragtede sædemanden lægge sine sædekorn i jorden. Han sagde: »Noget faldt i god jord, og noget faldt på klippegrund« (se Mark 4:3-8). Det var et billede på livet. Kvinden fra Samaria, som kom for at slukke tørsten ved brønden er et andet eksempel. Jesus fortalte, at det vand, som han ville give hende, ville blive en kilde, som vældede med vand til evigt liv (Joh 4:14). Indsaml oplevelser, og illustrer derpå hver enkelt princip. Jeg mener, at det er en opfordring til alle lærere – I som skal forberede en lektion – ikke en tale, men et budskab.¹³

I er Kristi værdige tjenere! Lærere! Mennesker, som følger den sande Lærer, vor store Forbillede! Fortsæt jeres ædle arbejde! Der findes intet større, intet mere retfærdigt! Den glæde, som Frelseren har forjættet, er jeres.¹⁴

Forslag til studium og samtale

- Hvilke ansvar har en lærer? (Se s. 188-191). Hvorfor er det vigtigt, at en lærer, som underviser i evangeliet, har et personligt vidnesbyrd?
- Hvilke velsignelser har du modtaget, når du har undervist i evangeliet? På hvilken måde er du blevet velsignet, eller hvordan har dit liv ændret sig som følge af trofaste, effektive lærere?

- På hvilke måder påvirker en velforberedt lektion både lærer og elev? (Se s. 190-191). På hvilke måder kan en lærer forbedre sig? (Se s. 190-191). Hvilken hjælp kan Kirken yde for at forbedre undervisningen?
- Hvad kan vi gøre for at fremme orden og respekt i Kirkens klasseværelser? (Se s. 191-192). Hvilke fordele er der for de unge ved, at der er ro og orden i klasseværelset? Hvordan kan forældrene støtte lærerne i deres anstrengelser for at holde ro og orden i klasseværelset?
- Hvilken forskel er der på at »give en lektion« og at undervise mennesker? På hvilken måde var Frelseren et eksempel på denne færdighed? Hvilke andre erfaringer kan vi drage af Jesu Kristi eksempel som Mesterlæreren? (Se s. 192-193).
- Hvad kan en lærer gøre for at sikre, at eleverne ikke kun holder af læreren, men også af sandheden?
- Hvordan kan vi ved at anvende præsident McKays råd forbedre undervisningen i vores hjem? Hvilke måder har du fundet effektive til at undervise dine børn?

Beslægtede skriftsteder: Joh 21:15-17; 3 Nephi 27:21; L&P 11:21; 42:14; 88:77-80, 118; 132:8

Noter

1. »The Teacher«, *Improvement Era*, september 1951, s. 622.
2. Conference Report, oktober 1916, s. 58-59; afsnitsinddeling ændret.
3. »That You May Instruct More Perfectly«, *Improvement Era*, august 1956, s. 557.
4. »The Teacher«, s. 621-622.
5. *Gospel Ideals*, 1953, s. 214.
6. »That You May Instruct More Perfectly«, s. 557.
7. *Gospel Ideals*, s. 222-223.
8. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1967, s. 337-338.
9. Conference Report, oktober 1950, s. 164-166.
10. *Gospel Ideals*, s. 221.
11. »The Teacher«, *Improvement Era*, september 1955, s. 557.
12. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, saml. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 251.
13. »We Believe in Being True ...«, *Improvement Era*, september 1959, s. 647.
14. *Gospel Ideals*, s. 135.

Evangeliets første principper og ordinancer

*Jeg ved, at evangeliet er guddommeligt,
og verden har brug for det.¹*

Indledning

Præsident David O. McKay var altid venlig og viste respekt over for medlemmer af andre trosretninger, og han roste alle kirker for deres gode arbejde. Men han var urokkelig i sit vidnesbyrd om, at evangeliets fylde kun findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Som illustration af, hvor vigtigt det er at adlyde det gengivne evangeliums principper og ordinancer, talte han om medlemskabet af Kirken som et medlemskab af et stort rige:

»Alle kirker og alle trosretninger rummer noget godt, som fører til vor Faders rige, men alle må for at kunne blive medborger i dette rige rette sig efter de krav, som Kongen stiller. Ja, der er kun *en vej*, som giver adgang til Jesu Kristi Kirke, og det er den vej, som Jesus Kristus, Herren, har anvist. »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

De krav, som skal opfyldes for at opnå medlemskab af Jesu Kristi Kirke, er så utvetydige og klare, at det faktisk er overraskende, at så mange tilsyneladende intelligente og veluddannede mennesker ... [går ud fra], at de kan få adgang på andre måder.

Der findes kun en, som har ret til at foreskrive vejen til menneskets frelse. Han talte visselig ikke i tåger, da han forklarede, hvad der kræves for at blive medborger i hans rige.

Læg mærke til, hvor ligefremme hans ord er: »Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige« (Joh 3:3; fremhævelse tilføjet). Som forklaring af disse tilsyneladende gådefulde ord til Nikodemus, fortsatte Mesteren:

›Den, der ikke bliver født af vand og ånd, *kan ikke* komme ind i Guds rige‹ (Joh 3:5; fremhævelse tilføjet).

Den øverste apostel Peter tillagde tydeligvis dette krav stor vægt som en afgørende nødvendighed for ikke alene at opnå medlemskab af Kirken, men også frelse i Guds rige, for da skaren, som følte sig stukket i hjertet, råbte: ›Hvad skal vi gøre, brødre?‹ (ApG 2:37), svarede han:

›Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave‹ (ApG 2:38). Således må vi opfylde fire krav – de fire afgørende grundsætninger og forordninger, som det er afgørende at adlyde for medlemskab af Kristi Kirke: [nemlig] tro, omvendelse, dåb og modtagelse af Helligånden ...

Der udpeges mange veje, som efter sigende fører til Guds rige, men der er kun en port, som giver adgang til medlemskab. Dette forklarede Kristus tydeligt, da han var blandt menneskene, og han har åbenbaret det på ny gennem profeten Joseph Smith. Vejen er enkel og let at finde og lige så uendelig mageløs, som den er evig.

Der er mange veje ... som fører oprigtige mennesker mod Guds kirke og rige, men de, som ønsker at få del i privilegierne og velsignelserne ved medlemskabet deri, må adlyde Jesu Kristi evangeliums principper og ordinancer.«²

David O. McKays lærdomme

Tro på Herren Jesus Kristus er Kirkens mest grundlæggende princip.

En urokkelig tro på Kristus er det, der er størst behov for i verden i vore dage.³

Hvad vil det sige at bevare troen? Det vil sige, at vi antager Jesus Kristus – ikke blot som en stor lærer og en stærk leder – men som Frelseren og verdens Forløser ... Den, som bevarer troen, antager Jesus Kristus som Guds Søn, verdens Forløser. Jeg ønsker, at alle mennesker bevarer den tro. Jeg mener, at det er grundlæggende for menneskets lykke – grundlæggende for dets sjælefred. Jeg mener, at det er det vigtigste princip i Jesu Kristi Kirke.⁴

Det er denne tro, som styrkede de elleve apostle og mindst 70 disciple, som mødte Kristus efter opstandelsen. I deres sind herskede der absolut ingen tvivl om, at han var opstået. De var vidner til dette. De vidste det, for de så det og hørte det og deres hænder følte den opstandne Forløseres legeme.

Det er denne urokkelige tro, som førte til det herlige syn, som profeten Joseph Smith så:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

De, som føler denne vished i hjertet, antager ham som »Vejen, Sandheden og Livet« – som den eneste sande vejleder i dette forvirrende univers.⁵

Tro på evangeliet er det første skridt mod sand kundskab og fører gennem ofre til visdom og lykke.⁶

Troen på Gud kan selvfølgelig ikke være andet end personlig. Den må nødvendigvis være jeres, den må være min, og den må for at have virkning udspringe af sindet og hjertet.⁷

Det, som vi har brug for i vore dage, er tro på den levende Gud, hvilket er mere end blot en fornemmelse. Det er en kraft, som får os til at handle – en tro, som giver livet mening samt mod i hjertet. Vi har brug for et evangelium, som kan anvendes.⁸

Kirken antager ikke den lære, at bekendelse af Jesus Kristus er alt, som er nødvendigt for frelse. Et menneske kan nok sige, at det tror, men hvis det ikke omsætter denne tro til en kraft, som får det til at handle, til at udrette noget og til at udvikle sjælen, gavner dets bekendelse ingenting. »Udarbejd jeres egen frelse,« er en formaning om at vise sin tro ved handling og ved oprigtig, lydlig indsats.⁹

Omvendelse indebærer en ændring i livsførelse, tanke og handling.

Det er utænkeligt, at nogen kan tvivle på, at omvendelse er nødvendig. Hvis man studerer evangeliet omhyggeligt, viser det sig i, at hvert eneste princip i evangeliet er foreneligt med sandheden i en grad, som er mageløs. Hvert enkelt princip synes at være altomfattende og leder enten til eller omfatter andre principper. Således synes troen på et fuldkomment væsen, som inspirerer en til at leve retfærdigt, at omfatte omvendelse.¹⁰

[Kirkens] budskab er at få mennesker til at erkende deres svagheder og at hjælpe dem til at overvinde disse synder og svagheder. Vi har ikke tid til at tale om, hvad synd er, men John Wesleys mor [John Wesley var en kendt teolog] har efter sigende sagt følgende:

»Hvis du vil bedømme det lovlige eller ulovlige ved glæde, så brug denne regel: Bemærk nu, at ligegyldigt hvad der svækker din fornuft, beskadiger din samvittigheds følsomhed, fordunkler dine følelser for Gud, fjerner din glæde ved åndelige ting, ligegyldigt hvad der øger legemets magt over ånden, det er synd, hvor uskyldigt det end synes at være i sig selv.«

Det budskab, som [missionærerne] bringer ud til alverden – Kirkens budskab til alverden – er: Omvend jer fra det, som medvirker til, at de fysiske sanser får overhånd over jeres kærlighed til åndelighed. Det er derfor, de råber omvendelse! Hvad er omvendelse? En *ændring* af livsførelse, en *ændring* af tankegang og en *ændring* af adfærd. Hvis I har været vrede og hadske, så gør dette had og fjendskab til kærlighed og hensynsfuldhed. Hvis I har snydt jeres broder, så lad jeres samvittighed nage jer, og gør det godt igen. Bed ham om at tilgive jer, og gør det aldrig igen. Ved således at ændre jeres livsførelse og vænne jer af med det primitive, omvender I jer fra jeres synder. Hvis I har bespottet Gud, så gør det aldrig igen! Tilbed ham i stedet for at bespotte hans navn! Og når I i sjælen føler, at I er ved at forandre jer, får I et ønske om at blive født på ny, at få et nyt liv ...

Denne ændrede livsførelse, denne omvendelse, er det, som verden har brug for. Den har brug for en forandring i hjertet. Menneskene må ændre deres tankegang! Ændre deres følelser

*»Omvendelse er at vende sig fra det, som er gement
og stræbe efter det, som er højere.«*

over for andre! I stedet for at hade og slå og bekæmpe hinanden burde de lære at elske!¹¹

Omvendelse er at vende sig fra det, som er gement og stræbe efter det, som er højere. Som et frelsende princip indebærer det ikke blot et ønske om det, som er bedre, men også en sorg – ikke kun anger – men oprigtig sorg over i blot den mindste grad at være blevet besmittet med noget, som er syndigt, nedrigt eller foragtligt.

Det er ikke ualmindeligt, at mennesker føler anger for deres fejltagelser og deres dumheder og synder uden at de vender sig bort fra sådanne skrøbeligheder og onder. De føler sig måske ligefrem bodfærdige, men vi har fået at vide, at »bodfærdighed er en

flygtig følelse, som ikke nødvendigvis medfører nogen ændring af karakter eller adfærd.« Omvendelse derimod »er at føle sorg på grund af synden, at føle *selvførdømmelse* og fuldstændig at vende sig bort fra synden.« Det er derfor mere en blot anger, »det omfatter en ændring af ens væsen, som behager himlen.«¹²

Sand tro og oprigtig omvendelse fører til dåb.

Når en dåbskandidat står ved vandkanten, før han bliver begravet med Kristus i dåben, har han en underforstået tro på, at Jesu Kristi Kirke er blevet oprettet på jorden, og at denne organisation er den bedste i verden i vore dage til at fremme åndeligt liv, til at opnå en ægte religiøs udvikling og til at frelse sjælen.

Jeg gentager, at han har denne underforståede tro, og den fører til oprigtig omvendelse, og denne omvendelse medfører et ønske om at efterlade alt fra fortiden, som strider mod evangeliets eller Kirkens lærdomme. Han har oprigtigt omvendt sig fra sin tidligere livsførelse og sine synder, hvis der var nogen synder forbundet med det. Han ser frem til at blive født på ny i Guds rige. Han står for at skulle modtage dåbsordinansen, som er et billede på begravelsen af det gamle liv med alle de ufuldkomnheder, skrøbeligheder, onder og synder, som fulgte den gamle livsførelse. Han står for at skulle begraves i dåben, således at han, ligesom Kristus opstod fra de døde ved Faderens magt og herlighed, også må rejse sig til et nyt liv som medlem af Guds Kirke, som Faderens barn og som medborger i Kristi rige. Ved dåben bliver han født på ny og bliver skikket til at modtage Helligånden. Hans legeme rejser sig på ny, og Helligånden bliver overdraget ham – han bliver bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke. Der har vi alle stået på et eller andet tidspunkt. Sådan følte vi, troede vi og håbede vi.¹³

Jesus sagde til Nikodemus: »Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).

Paulus og Peter skrev til Kirkens medlemmer: »For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo ikklædt jer Kristus« (Gal 3:26-27). »Det vand er et billede på den dåb, som nu frelser jer ... ved Jesu Kristi opstandelse« (1 Pet 3:21).

I disse tre eksempler har vi tydeligt fremstillet dåbsordinan-
cens trefoldige formål, nemlig:

(1) Et ritual, indstiftet af Gud selv og forbundet med det evige princip om retfærdighed, hvorfor lydighed mod loven er blevet indstiftet for menneskenes frelse.

(2) En forberedende ordinance – porten, som fører til medlemskab af Kristi fold.

(3) Et smukt og ophøjet symbol på begravelsen af det »gamle« menneske med alle dets svagheder og ufuldkommenheder og opstandelsen til et nyt liv.

Dåbsordinancen er Guds lov, og lydighed mod denne medfører, hvis man er oprigtig, ren og uforbeholden, forjættelsen om Talsmanden, en guddommelig vejleder ... Skønt nogle ringeagter dåben, latterliggør den og tvivler på dens virkning, så er og bliver den i al sin enkelthed ikke alene et af de smukkeste symboler, vi kender til, men også en af de mest effektive love, som virker for menneskets frelse.¹⁴

Gud hjælpe os alle til at kunne forkynde for verden, hvor nødvendig omvendelse og dåb er, for det første for at opfylde al retfærdighed, for det andet som indgangen til Guds rige og porten til hans kirke og for det tredje for at begrave vores gamle livsførelse og blive vejledt af hans Helligånd.¹⁵

Når vi oprigtigt har øvet tro, omvendt os og er blevet døbt, modtager vi Helligåndens gave.

Kun de, som oprigtigt tror på Jesus Kristus som verdens Forløser, og som omvender sig fra deres synder, modtager Helligånden. De, som bliver døbt uden tro og omvendelse, er kun hyklere.¹⁶

Kommunikationskanalen er åben, og Herren er parat til at vejlede og vejleder virkelig sit folk. Det vidnesbyrd, som Helligånden giver, er et særligt privilegium. Det er som at indstille sin radio og høre en stemme på den anden side af jorden. De, som ikke har stillet ind på den rette kanal, kan ikke høre det, men vi kan, og vi har ret til at høre den røst og blive vejledt af den. Vi får den at høre, hvis vi gør vores del.¹⁷

Gud hjælpe os alle til at have en ren samvittighed, en lydefri karakter og være lydøre over for Helligåndens hvisken, som er virkelig, hvis vi blot spidser ører og lytter til den.¹⁸

Jeg vidner for jer om, at man virkelig kan modtage guddommelig inspiration. De mænd og kvinder, som adlyder livets og frelsens principper, og som oprigtigt omvender sig fra deres synder og oprigtigt bestræber sig på at leve i overensstemmelse med evangeliets principper, bliver vejledt og inspireret af Helligånden, og får forkyndt, hvad der skal komme. Jeg vidner om, at denne vejledning er at finde i denne kirke og har været det siden profeten Joseph Smith oprettede den.¹⁹

De sidste dages hellige har lært den sandhed, at det evige evangelium er blevet gengivet. Og hvad bibringer denne kundskab dem? Den bibringer alle, som ærligt og oprigtigt adlyder principperne om omvendelse og dåb, Helligåndens gave, som oplyser deres sind, levendegør deres forstand og giver dem kundskab om Kristus.

De sidste dages hellige har en vejleder – som verden ikke er i besiddelse af – en hjælper, et middel, som hjælper dem til at lære sandheden at kende i deres ønske om at få at vide, hvad deres pligt er. Og en vejleder er nødvendig. Mennesket kan ikke selv fatte sandheden. Det kan ikke fatte Gud ved intellektet alene. Man siger, at ingen kan fatte Gud ved at se i et mikroskop. Fornuft alene kan ikke vejlede et menneske tilstrækkeligt til at finde sandheden. Der findes en anden og højere og mere sikker vejleder end fornuften ...

[Tro er] det princip, som får vores ånd til at søge fællesskab med den højere Ånd, som minder os om alt, forkynder det tilkommende og lærer os alt. Det påhviler den sidste dages hellige, som ønsker at lære sandheden at kende, at få denne Ånd.²⁰

Forslag til studium og samtale

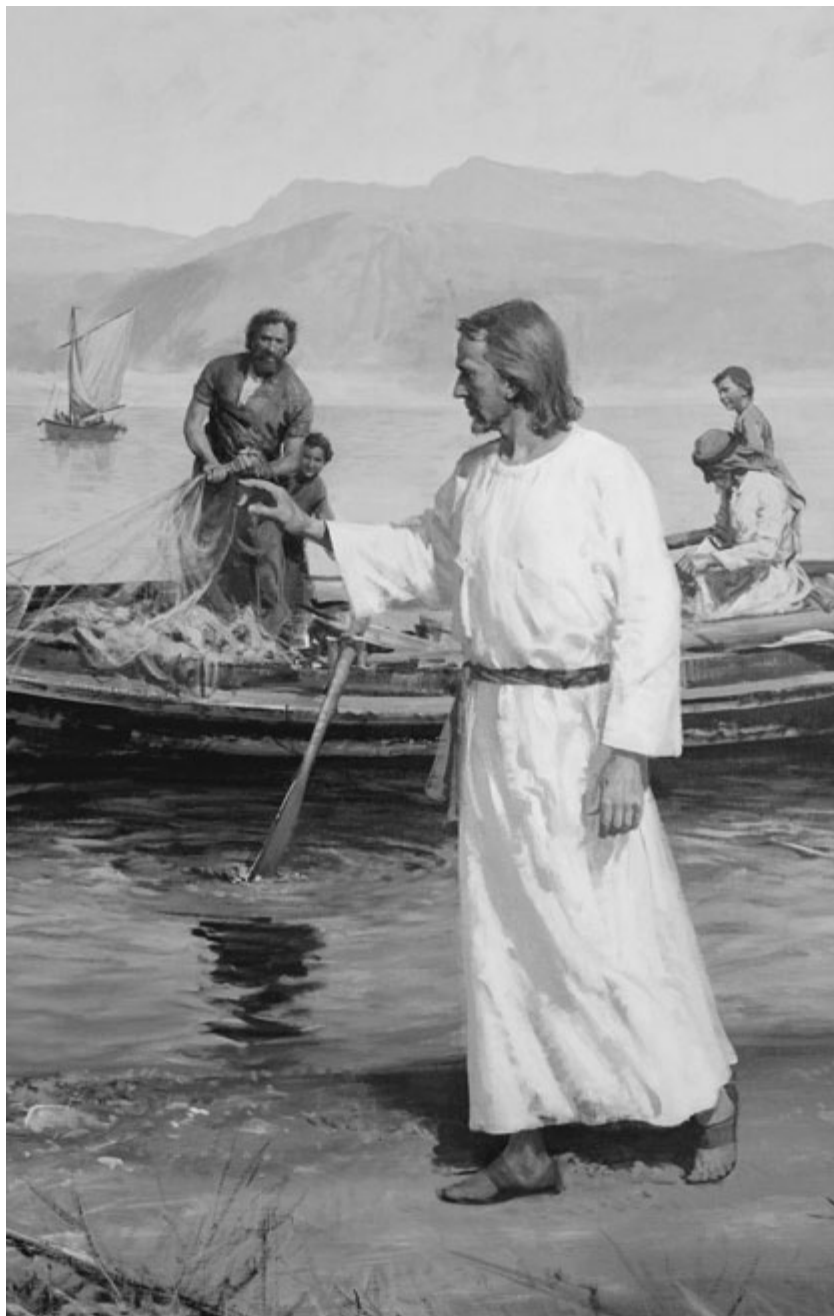
- Hvad er tro på Jesus Kristus? (Se s. 196-198). Hvorfor er tro på Jesus Kristus evangeliets mest grundlæggende princip? (Se s. 196-198). Hvad må vi gøre for at udvikle og styrke vores tro på ham?

- På hvilke måder kan vi omsætte vores tro på Jesus Kristus til handling? Hvordan er du blevet velsignet, når du har øvet en sådan tro på Jesus Kristus?
- Hvorfor fører sand tro på Jesus Kristus til omvendelse? På hvilken måde er omvendelse mere end blot at holde op med at gøre noget bestemt? (Se s. 198-200). Hvad må vi gøre for omvende os fuldstændig fra vore synder? Hvilke farer er der ved ikke at omvende sig?
- Hvad symboliserer dåbsordinancen? (Se s. 200-201). Hvilken pagt indgår vi, eller hvilket løfte afgiver vi, når vi bliver døbt? Hvilke løfter afgiver Herren til gengæld? Hvordan kan vi huske på vores dåbspagt og forsat nyde velsignelserne ved den?
- Hvad er Helligåndens mission? (Se s. 201-202). Hvad kræves der af os, for at vi kan være på bølgelængde med Helligånden? (Se s. 201-202). Hvorfor er det nødvendigt at modtage Helligåndens gave for at kunne vende tilbage til vor himmelske Fader?
- Hvad føler vi, når vi bliver vejledt af Helligånden? Hvilke oplevelser har du haft, hvor du har været vejledt ved inspiration fra Helligånden?

Beslægtede skriftsteder: Joh 14:26; Jak 2:14-20; 2 Nephi 2:21; 32:5; Mosiah 18:8-10; Alma 32:21; Moroni 10:5; L&P 11:13-14; 58:43; 121:26

Noter

1. *Gospel Ideals*, 1953, s. 329.
2. *Gospel Ideals*, s. 117-118.
3. Conference Report, april 1966, s. 58.
4. Conference Report, oktober 1928, s. 36-37.
5. *Gospel Ideals*, s. 42.
6. *Ancient Apostles*, 1918, s. 258.
7. *Gospel Ideals*, s. 11.
8. Conference Report, april 1968, s. 144-145.
9. Conference Report, april 1938, s. 17.
10. *Gospel Ideals*, s. 12.
11. *Gospel Ideals*, s. 327-328.
12. *Gospel Ideals*, s. 13.
13. Conference Report, april 1960, s. 26-27; afsnitsinddeling ændret.
14. *Gospel Ideals*, s. 16-17.
15. *Gospel Ideals*, s. 329.
16. *Ancient Apostles*, s. 92.
17. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 128; afsnitsinddeling ændret.
18. Conference Report, april 1963, s. 95.
19. Conference Report, oktober 1929, s. 15.
20. Conference Report, oktober 1906, s. 112-113; afsnitsinddeling ændret.

*Takket være handlefrihedens gave, som vor himmelske Fader har givet os,
kan vi vælge at følge Jesus Kristus.*

Handlefrihed og ansvar

Det, du bliver til, afhænger af dig selv. Du er i denne verden for at vælge ret eller forkert, for at tage imod det rette eller give efter for fristelse. Af dette valg afhænger dit åndelige jags udvikling. Det er grundlæggende i Jesu Kristi evangelium.¹

Indledning

Præsident David O. McKay virkede i flere end seks årtier som generalautoritet, og i denne tid var han vidne til mange store begivenheder i verdenshistorien. Han oplevede røre på hele kloden, heriblandt to verdenskrige, udbredte regionale konflikter og tilblivelsen af supermagter, som var på randen af atomkrig. Han oplevede også store økonomiske og sociale omvæltninger, som f.eks. den store lavkonjunktur i 1930'erne og verdens tiltagende accept af øjeblikkelig tilfredsstillelse ved tilfældige seksualpartnere og narkotika. Som inspireret vidne om historien talte han mange gange til Kirkens medlemmer om handlefrihed og personligt ansvar. I en konferencetale, som blev holdt, efter at USA var blevet en part i første verdenskrig, talte ældste McKay (som på daværende tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum), om de tragiske begivenheder, som plagede verden:

»Jeg tror ikke på, at Gud er årsag til den elendighed, hungersnød, sygdom og død, som nu skyller ind over Europas krigshærgede lande. Men jeg tror, at forholdene i verden i dag er et direkte resultat – et uundgåeligt resultat af ulydighed mod Guds love ... Menneskene kan vælge det rette, eller de kan vælge det forkerte; de kan vandre i mørke, eller de kan vandre i lyset; og Gud har ikke efterladt sine børn uden lys. Han har i de forskellige uddelinger givet dem evangeliets lys, hvori de kan vandre

uden at snuble, hvori de kan finde den fred og lykke, som han som en kærlig Fader ønsker, at hans børn skal nyde, men Herren fratager dem ikke deres handlefrihed.«²

Skønt præsident McKay gjorde opmærksom på de tragedier, som kan finde sted, hvis menneskene vælger det onde, forblev han altid taknemlig for handlefrihedens gave. Han forstod de velsignelser, som udspringer af retfærdige valg, og han mindede dem, han underviste, om, at handlefrihed er en afgørende del af frelsesplanen. I sine taler om emnet handlefrihed omtalte han den ofte som »Guds største gave til mennesket.«

David O. McKays lærdomme

Handlefrihedens evige gave giver os mulighed for udvikling og ophøjelse.

Handlefriheden er den drivende kraft bag sjælens udvikling. Det er Herrens hensigt, at mennesket bliver ligesom han. For at mennesket kan opnå dette, var det nødvendigt, at Skaberens først gjorde mennesket fri.³

I [Johannes' Åbenbaring] er der en vigtig henvisning til en »krig i himlen« (Åb 20:7). Det er ikke alene vigtigt, men tilsyneladende uforeneligt, for vi tænker på himlen som et saligt himmelsk hjem – en tilstand, hvor det er umuligt [for] krig og strid [at] kunne eksistere. Skriftstedet er vigtigt, fordi det forudsætter frihed til at vælge og handle i åndeverdenen. I Den Kostelige Perle får vi denne beretning: »Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrttes ved min Enbarnes magt.

Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst« (Moses 4:3-4; fremhævelse tilføjet).

I dette skriftsted lægger man mærke til to ting: For det første, at Satan var fast besluttet på at ville tilintetgøre menneskets handlefrihed. Handlefrihed er en gave fra Gud. Den er en del af

hans guddommelighed. For det andet, at han ønskede at fortrænge Gud. Jeg citerer: »Giv mig derfor din ære« (se Moses 4:1).

Verden forstår ikke betydningen af denne guddommelige gave til hver enkelt menneske. Den er lige så naturlig som intelligens, hvilken vi jo har fået at vide, hverken er eller kan blive skabt (L&P 93:29).⁴

Handlefrihed og det medfølgende ansvar er grundlæggende elementer i Jesu undervisning. Gennem hele sit virke fremhævede han det enkelte menneskes værd og var et eksempel på det, som i nutidig åbenbaring er blevet benævnt som Guds gerning og herlighed – »At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Kun ved den guddommelige gave, som sjælens frihed er, kan en sådan udvikling være mulig.

Tvang derimod kommer fra Lucifer. Selv helt tilbage i menneskets [førjordiske] tilstand stræbte Satan efter magt til at kunne tvinge menneskeslægten til at gøre hans vilje ved at foreslå, at menneskets handlefrihed blev sat ud af kraft. Hvis hans plan var blevet godkendt, ville menneskene være blevet til marionetdukker i en diktators hænder, og hensigten med, at mennesket skulle komme til jorden, ville være blevet forpurret. Den styreform, som Satan havde foreslået, blev derfor forkastet, og princippet om handlefrihed blev gældende.⁵

Skønt Gud har skabt universet og alt, som findes deri, »er mennesket Guds juvel.« Eller med andre ord: Jorden blev skabt for menneskets skyld, og ikke mennesket for jordens skyld. Gud har givet menneskene en del af sin guddommelighed. Han har givet mennesket evne til at vælge, og det er der ingen anden skabning på jorden, som har. Han pålagde altså det enkelte menneske forpligtelsen til at opføre sig som et evigt væsen. Man kan ikke forestille sig, at mand og kvinde kunne få nogen større gave end handlefrihed. Mennesket alene har ansvaret, og ved at udøve og anvende denne handlefrihed vokser det i karakterstyrke og i intelligens, det bliver mere guddommeligt, og det kan til sidst opnå ophøjelse. Det er et stort ansvar. Kun meget få mennesker påskønner det. Vejene er tydeligt angivet – den ene fører til en primitiv tilstand, den anden til et liv i overflod.

Alligevel er Guds største skaberværk – mennesket – ofte tilfreds med at krybe rundt i en primitiv tilstand.⁶

Næst efter selve livet er retten til at forme dette liv Guds største gave til mennesket ... Friheden til at kunne vælge bør påskønnes mere end noget andet, som jorden kan give. Det ligger nedarvet i menneskets ånd. Det er en guddommelig gave ... Uanset om man er født i ussel fattigdom, eller man fra fødslen er hæmmet af nedarvet rigdom, så har alle den mest dyrebare af alle livets gaver – handlefrihedens gave, som er menneskets medfødte og umistelige ret.⁷

Flere skriftsteder forklarer, at [handlefrihed] er (1) nødvendig for menneskets frelse og (2) kan blive en målestok, med hvilken menneskers, organisationers eller nationers handlinger bliver målt.

»Fat derfor mod, og husk på, at I har frihed til at handle for jer selv: til enten at vælge vejen til evig død eller vejen til evigt liv« (2 Nephi 10:23).⁸

Med handlefriheden følger et personligt ansvar for at opfylde »livets virkelige formål.«

Det påhviler hvert enkelt menneske at vælge den vej, som er kendetegnet ved retfærdighed, ved trofasthed og ved ansvar over for vore medmennesker. Hvis det [vælger] en anden vej, og som følge deraf [møder] fiasko, ulykke og død, er det kun mennesket selv, som kan lastes. Som præsident [Brigham] Young sagde ved en bestemt lejlighed:

»Hvis broder Brigham vælger den forkerte vej og bliver udelukket fra Himmeriget, kan ingen anden end broder Brigham bebrejdes. Jeg er den eneste i himmelen, på jorden eller i helvede, som kan bebrejdes.

Det samme gælder for alle sidste dages hellige. Frelse er en opgave for den enkelte ... Når jeg får tilbudt frelse, er det op til mig at afvise eller modtage den. Hvis jeg modtager den, viser jeg derved lydighed og underkastelse over for dens store Ophavsmand gennem hele mit liv og over for dem, som han udpeger til at undervise mig. Hvis jeg afviser den, følger jeg min

»Handlinger, som udføres i harmoni med den guddommelige lov og naturlovene medfører lykke, mens de, som udføres i modstrid med den guddommelige sandhed, medfører elendighed.«

egen vilje frem for min Skabers vilje« (se *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 390).⁹

Med handlefriheden følger ansvar. Hvis et menneske skal belønnes for retfærdighed og straffes for ugudelighed, så fordrer den almindelige retfærdighed, at han får evnen til at handle uafhængigt. Kundskab om godt og ondt er afgørende for menneskets udvikling på jorden. Hvis det blev tvunget til hele tiden at gøre det rette eller hjælpeløst blev lokket til at begå synd, kunne det hverken gøre sig fortjent til en velsignelse for det førstnævnte eller straf for det sidstnævnte ...

... Menneskets ansvar er uløseligt knyttet til dets handlefrihed. Handlinger, som udføres i harmoni med den guddommelige lov og naturlovene medfører lykke, mens de, som udføres i modstrid med den guddommelige sandhed, medfører elendighed. Mennesket er ikke alene ansvarlig for enhver gerning, men også for hvert tomt ord og tanke. Frelseren sagde:

»På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt« (Matt 12:36).¹⁰

Jorden i al sin storhed og under er ikke skabelsens hensigt og formål. »... *Min herlighed*« siger Herren selv, »(er) at tilvejebringe *udødelighed og evigt liv for mennesket*« (Moses 1:39). Og mennesket bør, når det anvender handlefrihedens guddommelige gave, føle sig forpligtet – føle *forpligtelsen* til at hjælpe Skaberen med at opnå dette guddommelige formål.

Den virkelige hensigt med dette liv er ikke blot eksistens, nydelse, berømmelse eller rigdom. Det virkelige formål med livet er at fuldkommengøre menneskeheden ved det enkelte menneskes personlige indsats under vejledning af Guds inspiration.¹¹

Der er nogle få, men grundlæggende ting, hver enkelt kan gøre. En af disse er, at den enkelte udarbejder sin egen frelse. En af Kirkens væsentligste lærdomme er, at hvert enkelt menneske selv har dette ansvar, og menneskets frelse er en gradvis udvikling ... Vi bør bede Gud om nåde og styrke til at få inspiration om, hvordan vi vinder den endelige sejr.

Men at udarbejde sin frelse er ikke at sidde uvirksomt hen og drømme og håbe på, at Gud på mirakuløs vis lader sine rige velsignelser falde ned i skødet på os. Det er at udføre sine opgaver eller pligter dagligt, timeligt, øjeblikkeligt, ja, om nødvendigt straks og med glæde at fortsætte således, som årene kommer og går, og lade frugterne af et sådant arbejde enten tilfalde sig selv eller andre, sådan som en retfærdig og godgørende Fader måtte vælge at skænke dem.

Jeg har ikke glemt det skriftsted, som lyder: »For af den nåde er I frelst ved tro. Og det skyldes ikke jer selv, gaven er Guds« (se Ef 2:8). Det er fuldstændig sandt, for i dette jordeliv kunne mennesket ikke ved egen kraft frelse sig selv. Hvis det var blevet overladt til at famle sig frem i denne naturlige tilstand, ville det være blevet og er blevet »kødeligt, sanseligt og djævelsk af natur« (se Alma 42:10). Men i sin nåde viste Herren sig for mennesket, gav ham evangeliet eller den evige plan, hvorved det kunne hæve sig over det kødelige og selviske i livet og opnå åndelig fuldkommenhed.

Men det må hæve sig ved egen kraft og vandre ved tro.¹²

**Lydighed mod evangeliets principper bringer lykke,
fred og frelse.**

Lydighed mod Herrens ord eller lov medvirker uvægerlig til menneskets lykke og frelse. Vi får at vide, at de, som ikke gør, hvad Herren giver befaling om, må underkastes ret og dom. Med andre ord er der i den moralske verden en eviggyldig lov om belønning og gengældelse – belønningen står i forhold til lydigheden og gengældelsen står i forhold til ulydigheden.¹³

Kristi fred opnås ikke ved at stræbe efter livets overflødigheder. Den opnås kun i det omfang den udspringer af det enkelte menneskes hjerte. Jesus sagde til sine disciple: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver« (Joh 14:27). Således gav Menneskesønnen som eksekutor af sit eget testamente sine disciple og menneskene »den første af alle menneskets velsignelser.« Det var en arv, som var betinget af lydighed mod Jesu Kristi evangeliums principper. Den testamenteres til hvert enkelt menneske. Intet menneske har fred med sig selv eller med sin Gud, hvis det ikke er trofast mod sit eget jeg, eller hvis det overtræder loven om det rette enten ved at handle ilde mod sig selv ved at hengive sig til lidenskab og lyster og give efter for fristelser mod sin anklagende samvittighed eller ved at handle ilde mod sine medmennesker ved at svigte deres tillid. Fred bliver ikke lovovertræderen til del. Fred opnås ved lydighed mod loven, og det er det budskab, som Jesus ønsker, at vi skal forkynde for menneskene.¹⁴

Jesus Kristus, verdens Frelser, har givet os, hvad der er nødvendigt for at opnå evig lykke og fred i vor Faders rige, men mennesket må selv udarbejde sin frelse ved lydighed mod evangeliets evige principper og ordinancer.¹⁵

**Som samfundsborgere bør vi påskønne friheden
og gøre vores til, at den nydes med ansvar.**

Ytringsfrihed og frihed til at handle inden for grænser, som ikke krænker andres frihed ... er guddommelige gaver »som er afgørende for mennesket værdighed og lykke.«¹⁶

Frihed kan enten være nyttig eller skæbnesvanger afhængig af dens brug ... »Frihed er et af kendetegnene på et højere liv ... Frihed? – det er respekt ... Menneskene må gøres duelige og værdige til [frihed], ellers bliver social omgang umulig.«¹⁷

Sand frihed for det enkelte menneske består i at nyde enhver ret, som bidrager til menneskets fred og lykke, så længe et sådant privilegium ikke griber forstyrrende ind i andres privilegium. Det er ikke at gøre det, man har lyst til at gøre, men at gøre det, man bør gøre. Det er hvert enkelt menneskes ret til at være herre over sin egen tid og egne handlinger i overensstemmelse med, hvad der er ret og rimeligt over for ens medmennesker og i forenelighed med Guds love ... Det er friheden til at vælge, en guddommelig gave, en afgørende dyd i et fredeligt samfund.¹⁸

I denne usikre og urolige tid er det frihedselskende menneskers største ansvar og vigtigste pligt at værne om og forkynde den enkeltes frihed, dennes forhold til Gud og ... nødvendigheden af at være lydige mod Jesu Kristi evangeliums principper – kun på denne måde finder menneskeheden fred og lykke.¹⁹

Hvis vi vil gøre verden bedre, så lad os skabe en større påskønnelse af ... frihed.²⁰

Forslag til studium og samtale

- Hvorfor har Gud givet os handlefrihed? (Se s. 206-208). Hvorfor ville Satan fratage os vores handlefrihed? (Se s. 206-207).
- På hvilke måder fortsætter Satan med at påvirke vores handlefrihed? Hvordan kan vi modstå disse forsøg?
- Hvilken vejledning har Herren givet os for at hjælpe os til at bruge vores handlefrihed retfærdigt? Hvilket råd kunne du give en, som kæmper med at kunne skelne mellem rigtigt og forkert?
- På hvilke måder kan forældre undervise og oplære deres børn, indtil de er modne nok til selv at træffe afgørelser? Hvordan kan vi respektere familiemedlemmernes handlefrihed, samtidig med at vi hjælper dem til vælge det rette?

Hvordan kan vi hjælpe familiens medlemmer til at forstå følgerne af deres valg?

- Præsident McKay sagde, at formålet med livet er »fuldkomngørelse af menneskeheden ved det enkelte menneskes indsats under vejledning af Guds inspiration« (s. 209). Hvordan kan handlefriheden hjælpe os til at opfylde dette guddommelige formål? (Se s. 208-210). Hvilke personlige ansvar har vi, når vi udøver vores handlefrihed? (Se s. 208-210).
- Hvilken sammenhæng er der mellem personlig handlefrihed og Jesu Kristi forsoning?
- På hvilken måde gør vores retfærdige anvendelse af handlefriheden os frie?
- Hvordan kan vi være med til at værne om friheden og fremme en ansvarlig anvendelse af frihedsrettighederne? (Se s. 211-212).

Beslægtede skriftsteder: Jos 24:15; 2 Nephi 2:14-16, 26-28; Alma 5:40-42; Helaman 14:30-31; L&P 58:26-28; 130:20-21; Abraham 3:24-28

Noter

1. Conference Report, april 1967, s. 134-135.
2. Conference Report, april 1917, s. 46-47; afsnitsinddeling ændret.
3. Conference Report, april 1950, s. 32.
4. Conference Report, oktober 1965, s. 7.
5. Conference Report, april 1950, s. 34-35.
6. Conference Report, oktober 1969, s. 6-7.
7. Conference Report, april 1950, s. 32.
8. Conference Report, april 1940, s. 116.
9. Conference Report, april 1938, s. 18.
10. Conference Report, april 1950, s. 33.
11. Conference Report, oktober 1963, s. 7.
12. Conference Report, april 1938, s. 17-18; afsnitsinddeling ændret.
13. Conference Report, oktober 1951, s. 6.
14. Conference Report, oktober 1938, s. 133.
15. *Gospel Ideals*, 1953, s. 8.
16. *Pathways to Happiness*, saml. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 166.
17. Conference Report, april 1937, s. 29; afsnitsinddeling ændret.
18. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, saml. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 139.
19. Conference Report, april 1950, s. 37.
20. Conference Report, oktober 1940, s. 104.

»Der har kun levet ét fuldkomment menneske i denne verden- den uforlignelige Jesus fra Nazaret, Guds Søn, verdens Forløser. Ingen kan gøre noget større end at antage Kristus som sit store forbillede og sin sikre Vejleder.»

Udvikling af kristuslignende egenskaber

Menneskets stræben i livet bør ikke være anskaffelse af guld, berømmelse eller verdsligt gods. Det bør ikke være at udvikle fysisk overlegenhed eller intellektuel styrke, men dets højeste mål i livet bør være at udvikle en kristuslignende personlighed.¹

Indledning

Præsident David O. McKay forstod, hvor vigtig det var at udvikle en retskaffen personlighed med Frelseren som forbillede. Det kom til udtryk både offentligt og i hans privatliv. Hans søn Robert sagde engang om ham: »I alle de år, jeg har arbejdet tæt sammen med ham hjemme, på gården, i forretningslivet og i Kirken har jeg aldrig været vidne til nogen gerning eller noget ord – selv mens han forsøgte at tæmme en genstridig hest – som har fået mig til at tvivle på, at han ville blive og med tiden blev vor himmelske Faders repræsentant og profet.«²

Præsident McKay forkyndte, at opbygningen af en kristuslignende personlighed er en vedvarende, daglig proces, som vi selv må tage ansvar for. Som illustration af dette, beskrev han for de unge, hvordan han engang besøgte en billedhuggers værksted i Firenze. »Rundt omkring lå der hele, rå stykker granit, som en billedhugger gjorde sig klar til at forvandle til noget, han havde set for sit indre øje ...

Hvis I havde stået i dette værksted, og en mand havde givet jer en hammer og en mejsel i hænderne, ville I da have turdet at tage en af de uformelige stenblokke og hugget den til, så den lignede et menneske? Det kunne I ikke. Eller hvis nogen havde sat et lærred foran jer og givet jer maling og lagt en pensel i hånden

på jer, ville I da have påtaget jer at male et billede af den ideelle sjæl? Til den første havde I sikkert sagt: »Jeg er ikke billedhugger.« Og til den anden: »Jeg er ikke maler. Det kan jeg ikke.«

Ikke desto mindre er vi hver især i færd med at udhugge en sjæl i netop dette øjeblik – vores egen. Bliver den deform, eller bliver den beundringsværdig og smuk?

I har ansvaret. Ingen anden kan udhugge den for jer. Jeres forældre kan vejlede jer, og jeres lærere kan komme med forslag, men hver enkel ung mand og ung pige er selv ansvarlig for at udhugge sin egen personlighed.«

Præsident McKay fortsatte med at beskrive resultaterne af at udhugge en retskaffen personlighed: »Hvis jeres personlighed er uanfægtelig, uanset hvad andre måtte tænke, eller hvilke beskyldninger de måtte fremsætte, kan I holde hovedet højt, have ren samvittighed og frygtløst møde verden, fordi I selv ved, at I har holdt jeres sjæl uplettet.«³

David O. McKays lærdomme

Vi bør stræbe efter at følge Frelsens uforlignelige eksempel.

Der har kun levet et fuldkomment menneske i denne verden – den uforlignelige Jesus fra Nazaret, Guds Søn, verdens Forløser. Ingen kan gøre noget større end at antage Kristus som sit store forbillede og sin sikre Vejleder.⁴

Hvis vi ønsker at lære, hvilket liv der er det ideelle at leve blandt vore medmennesker, kan vi finde et fuldkomment eksempel i Jesu liv. Uanset hvad vore ædle ønsker er, hvad vores høje stræben er, hvad vore idealer i en hvilken som helst fase af livet er, kan vi se hen til Kristus og finde fuldkommenhed ...

De dyder, som tilsammen udgør denne fuldkomne personlighed, er sandhed, retfærdighed, visdom, godgørenhed og selvbeherskelse. Alle hans tanker, ord og gerninger var i harmoni med guddommelig lov og derfor sande. Kommunikationskanalen mellem ham og Faderen var altid åben, så at sandhed, som hviler på åbenbaring, altid var kendt for ham.

Hans retfærdighedsideal kan sammenfattes i denne formåning: »Vær mod andre, som I ønsker at andre skal være over for jer« (se Matt 7:12). Hans visdom var så vid og dyb, at den fattede menneskets adfærd og Guds hensigter ... Enhver gerning, som findes nedskrevet om hans korte, men begivenhedsrige liv, var kendetegnet ved godgørenhed, hvilket omfatter næstekærlighed. Hans selvbeherskelse, hvad enten den kom til udtryk i hans herredømme over sine lyster og lidenskaber eller i den værdighed og ro, han udviste, når han stod over for sine forfølgere, var fuldkommen – den var guddommelig.⁵

Der er [visse] malerier, som jeg altid elsker at se på. Det første af dem er billedet af Kristus, som er blevet ført frem for Pilatus, mens den romerske officer siger til den vrede pøbel: »Se, her er manden!« (Joh 19:5). Mens han sagde det, pegede han på Jesus, som var blevet kronet med torne, og som bar en purpurkappe på sine skuldre. Han pegede på den, som den vrede pøbel snerrede ad, og som var blevet dømt som forbryder og gudsbespotter, og dog, da han sagde: »Se, her er manden!« beskrev han et menneske, som havde en fuldkommen personlighed, og som havde besejret svaghed og fristelser, og som kunne sige – ligesom han havde sagt til sine medtjenere: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig ... vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33). Han er vores forbillede.⁶

Som enkeltpersoner bør vi efterligne Jesus Kristus på grund af hans guddommelige personlighed ... De kristne ærer ham ikke – selv med den ære, de viser ham – fordi han var en stor poet, fordi han var en stor videnskabsmand, fordi han var en stor opdager, en stor opfinder eller en stor statsmand eller en stor general. De ærer ham, fordi han var et stort menneske. Med hensyn til personlighed var han enestående.⁷

Retfærdige tanker er afgørende for at kunne udvikle en retskaffen personlighed.

Jeres liv, jeres tilbøjeligheder og selve jeres væsen afhænger af jeres tanker, og jeres gerninger er blot det ydre udtryk for jeres tanker. Tanken er gerningens sædekorn.⁸

Personligheden udspringer af sjælens dyb. Fortæl mig, hvad I tænker på, når I ikke behøver at tænke på noget, så skal jeg fortælle jer, hvem I er.⁹

Vore tanker gør os til det, vi er. Lige så sikkert og vist som væveren danner sine blomster og motiver ved hjælp af sin vævestols kæde og islæt, således danner tankens skytte, hver gang den skydes frem og tilbage, personligheden og former endog vores ansigtstræk. Vore tanker hæver os mod himlen eller trækker os mod helvede.¹⁰

Intet livsprincip blev fremhævet med større vedholdenhed af den store Lærer end nødvendigheden af den rette tankegang. For ham var mennesket ikke, hvad han i det ydre gav sig ud for, eller hvad hans ord afslørede ham som. Menneskets *tanker* afgjorde til enhver tid, hvem det menneske *var*. Ingen anden lærer end han fremhævede med større ildhu, at et menneske er, som det tænker i sit hjerte (se Ordsp 23:7) ...

Hans lære angående menneskets pligter over for sig selv såvel som menneskets pligt over for sin næste, er gennemsyret af den sandhed, at tanken i alle tilfælde afgør menneskets ret til lykke eller dets fordømmelse for synd ...

Uanset om synden eller taktløsheden opdages eller ej, må alle, som begår synden, betale prisen. Den hensigt, som går forud for handlingen, efterlader sit uudslettelige indtryk på personligheden. Og selv om synderen måske dulmer samvittigheden ved at sige ... at han ikke tæller »denne ene« med, så medregnes den alligevel dybt nede i nervevævet, og mærkerne i hans personlighed kommer til at vidne mod ham på dommens dag. Ingen kan skjule sine tanker eller flygte fra de uundgåelige følger af dem.¹¹

Frelseren vidste, at man kunne styre sindet på rette måde, og hvis man kunne modstå de ugudelige tanker og tilbøjeligheder, kunne man mindske de ugudelige gerninger. Jesus siger ikke, at disse handlinger er mindre alvorlige, eller at vi ikke skal straffes for dem, men han fremhæver et større behov for, at vi holder tanker og sindet rent. Et ondt træ bærer ond frugt, men et godt træ bærer god frugt. Hold træet rent – tankerne rene – så bliver frugten ren og livet rent.¹²

En retskaffen personlighed er kun resultatet af vedvarende bestræbelser og den rette tankegang – langtidsvirkningen af at nære guddommelige tanker. Den, som gør Gud til midtpunktet for sine tanker, kommer nærmest Kristi ånd, og den, som i sit hjerte kan sige: »Ske ikke min vilje, men din« (se Luk 22:42), kommer nærmest Kristus-idealet.¹³

**Med tiden er det »de små ting« i vores liv,
som former vores personlighed.**

På samme måde som avnerne viser, hvad vej vinden blæser, på samme måde viser de små ting, i hvilken retning et menneskes følelser og tanker peger.¹⁴

De små ting er blot dele af de store. Græsset skyder ikke med ét fuldt udviklet op af jorden. Det vokser op og gror lydløst og blidt til som for ikke at støje i englens ører – måske kan englens end ikke se det vokse. Regnen falder ikke som søer, men i dråber. Planeterne rykker sig ikke pludseligt i deres baner, men tomme for tomme bevæger de sig i deres kredsløb. Intellectet, følelserne, vanerne og personligheden bliver alle, hvad de er, som følge af de små påvirkninger, og med hensyn til moral og religion er det ved de små ting og ved de små gerninger, at vi hver især bevæger os – ikke i spring, men visselig tomme for tomme – enten til evigt liv eller evig død.

Det vigtige budskab, som vore dages verden bør lære, er, at vi i de små gerninger og i livets pligter må anvende evangeliets herlige principper. Vi må ikke tro, at blot fordi nogle ting virker små og ubetydelige, så er de ikke vigtige. Livet består trods alt af små ting. Vores liv, vores fysiske legeme, holdes i live af små hjerteslag. Hvis det lille hjerte hører op med at slå, ophører livet i denne verden. Den store sol er en vældig kraft i universet, men vi modtager velsignelserne ved dens stråler, fordi de når os som små solstråler, som tilsammen fylder hele verden med sollys. Den mørke nat bliver behagelig ved det svage lys fra det, der synes at være små stjerner; og således består det sande kristne liv af små kristuslignende gerninger, der udføres i denne time, dette minut, i hjemmet, i kvorummet, i organisationen og i byen, hvor end vores liv leves og vore gerninger finder sted.¹⁵

Det, som et menneske er i dag afgør i høj grad, hvad han bliver i morgen. Det, som han har været i det forløbne år markerer i høj grad hans kurs i det år, som ligger foran ham. Dag for dag og time for time opbygger mennesket den personlighed, som afgør hans plads og stilling blandt sine medmennesker gennem tiderne.¹⁶

Vi udvikler en kristuslignende personlighed ved lydighed og selvkontrol.

Vores personlighed opbygges ved at adlyde principper. Personligheden opbygges indefra, på samme måde som et træ vokser – på samme måde som alt levende vokser. Man kan ikke gøre sig smuk ved at smøre noget udenpå. Kosmetik kan hjælpe til, det er sandt, men det er kun overfladisk og midlertidigt. Ægte skønhed kommer – ligesom vores personlighed – indefra, og det, som bidrager til karakterstyrken opnås ved at adlyde de principper, som profeten Joseph og Frelseren selv forkyndte: Dyd, retskaffenhed, hellighed og lydighed mod Guds befalinger (se *History of the Church*, 5:134-135).¹⁷

Når man opbygger sin personlighed er lovene om fred og lykke – ligesom når man forvandler et landskab – eviggyldige. Anstrengelse, selvfornægtelse og bevidste handlinger er de vanesten, som fører til udvikling. Nydelse og synd ødelægger og nedbryder vores karakter. Kun fortrydelse og anger følger i deres kølvand.¹⁸

At øve selvkontrol er at styre og beherske alle sine naturlige lyster, ønsker, lidenskaber, og følelser; og der er intet, som giver et menneske større karakterstyrke end fornemmelsen af at have sejret over sig selv – erkendelsen af, at han kan få sine lyster og lidenskaber til at tjene ham, og at han ikke er deres tjener. Denne dyd omfatter mådeholdenhed, afholdenhed, tapperhed, mod, håb, alvor, kyskhed, uafhængighed, tolerance, tålmodighed, underkastelse, seksuel afholdenhed og renhed.¹⁹

Hvad gør mennesket størst ære på denne jord, hvad angår dets personlige præstationer? Det er dets karakterstyrke – karakterstyrke udviklet ved lydighed mod livets lov, som det er blevet åbenbaret gennem Jesu Kristi evangelium, han som kom, for at

vi måtte få liv og få det i overflod (se Joh 10:10). Menneskets stræben i livet bør ikke være anskaffelse af guld, berømmelse eller verdsligt gods. Det bør ikke være at udvikle fysisk overlegenhed eller intellektuel styrke, men dets højeste mål i livet bør være at udvikle en kristuslignende personlighed.²⁰

Ved vores påvirkning og undervisning kan vi hjælpe børn og unge til at opbygge en kristuslignende personlighed.

Ved fødslen er børn de mest afhængige og hjælpeløse af alle skabninger, men også de kæreste og mest vidunderlige skabninger i verden ... Deres sjæl er som et stykke pletfrit hvidt papir, hvorpå et helt livs stræben eller præstationer skal skrives.²¹

Efterhånden som barnet vokser fysisk ved at spise med jævne mellemrum, ved konstant at ånde frisk luft, ved at hvile med bestemte mellemrum, på samme måde opbygges personligheden ved små ting, ved daglig kontakt, ved en påvirkning her, en kendsgerning eller en sandhed der.²²

Grundlæggende set dannes vores personlighed i hjemmet. Familien er en guddommelig organisation. Menneskets største pligt i denne familie er at opdrage drenge og piger med et sundt legeme, et kvikt sind, og hvad endnu vigtigere er, en kristuslignende personlighed. Hjemmet er den fabrik, hvor disse produkter fremstilles.²³

De mennesker, som underviser og oplærer de unge og former de moralske omgivelser, som mennesker lever i, har uendelig værdi for samfundet. Vi betages kun en kort tid af blomstens skønhed og duft, og derefter visner den og dør og forsvinder for evigt, men de børn, som er blevet undervist af ædle lærere, bliver opfyldt af evige sandhedsprincipper og øver indflydelse for det godes sag, der ligesom deres egen sjæl lever for evigt.²⁴

Forslag til studium og samtale

- Hvad kendetegner Frelserens personlighed? (Se s. 216-217). Hvordan kan vi indbygge disse karaktertræk i vores eget liv?
- Hvorfor er ædle tanker grundlaget for at kunne opbygge en kristuslignende personlighed? (Se s. 217-218). Hvordan ville

»Menneskets største pligt i familien er at opdrage drenge og piger med et sundt legeme, et kvikt sind, og hvad endnu vigtigere er, en kristuslignende personlighed.«

du forklare præsident McKays udtalelse: »Fortæl mig, hvad I tænker på, når I ikke behøver at tænke på noget, så skal jeg fortælle jer, hvem I er«? Hvordan kan vi udvikle rene tanker?

- Hvilke »små ting« i dit liv har medvirket til at forme din personlighed? Hvad kan du gøre hver dag for at blive mere kristuslignende? (Se også L&P 64:33).
- På hvilke måder er lydighed mod Jesu Kristi evangelium afgørende for at kunne udvikle karakterstyrke? (Se s. 220). På hvilken måde bidrager selvbeherskelse og tjeneste til denne udvikling? (Se s. 220).

- Hvad kan vi som forældre og lærere gøre for at hjælpe de unge til at opbygge en kristuslignende karakter? (Se s. 221-222).

Beslægtede skriftsteder: Fil 4:8; Mosiah 4:30; 3 Nephi 27:27; L&P 64:33; 93:11-14

Noter

1. Conference Report, oktober 1926, s. 111.
2. Conference Report, april 1967, s. 84.
3. *Secrets of a Happy Life*, saml. Llewelyn R. McKay, 1960, s. 145-146, 147.
4. Conference Report, oktober 1945, s. 132.
5. Conference Report, april 1968, s. 7.
6. *Gospel Ideals*, 1953, s. 355.
7. *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, saml. Llewelyn R. McKay, 1966, s. 133.
8. *Treasures of Life*, saml. Clare Middlemiss, 1962, s. 200.
9. *Pathways to Happiness*, saml. Llewelyn R. McKay, 1957, s. 257.
10. *Secrets of a Happy Life*, s. 160.
11. »As a Man Thinketh ...«, *Improvement Era*, september 1958, s. 257-258.
12. *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1967, s. 8-9.
13. Conference Report, oktober 1953, s. 10.
14. *True to the Faith*, s. 270.
15. *True to the Faith*, s. 153.
16. »Man's Soul Is as Endless as Time«, *Instructor*, januar 1960, s. 1.
17. *True to the Faith*, s. 95-96.
18. *True to the Faith*, s. 29.
19. Conference Report, april 1968, s. 8.
20. Conference Report, oktober 1926, s. 111.
21. »The Sunday School Looks Forward«, *Improvement Era*, december 1949, s. 804.
22. »The Home and the Church as Factors in Character Building«, *Instructor*, april 1946, s. 161.
23. *True to the Faith*, s. 107.
24. *True to the Faith*, s. 248.

Præsident McKay fulgte Frelserens formaning: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

»Således skal jeres lys skinne«

Måtte Herrens Ånd dvæle i jeres hjerte og i jeres hjem, så mennesker, når de ser, hvordan I udstråler ærlighed, hæderlighed, retskaffenhed og tro på Herren Jesus Kristus bliver foranlediget til at herliggøre vor Fader i himlen.¹

Indledning

Præsident David O. McKay modtog følgende brev fra Harold L. Gregory, som var præsident for Den Østtyske Mission i begyndelsen af 1950'erne:

»Kære præsident McKay

Det vil interessere dig at høre om en oplevelse, jeg havde i denne uge. To lurvede mænd i fyrrårsalderen kom og besøgte mig i den forgangne uge. De fortalte mig, at de havde mistet troen, men at de alligevel ikke kunne tilslutte sig nogen af de andre sekter eller religiøse organisationer, de kendte. Hr. Braun (som den ene hed) havde overtalt sin ven, hr. Fascher til at komme og tale med mig. Han fortalte hr. Fascher, at han kendte til vores kirke, og at vi ville hjælpe dem. Fascher strittede stædigt imod i to dage, men tog til sidst med.

Hr. Braun indledte med at sige, at han en dag stod på et gadehjørne, da han lagde mærke til hundredvis af mennesker, som gik forbi. Han spurgte en af dem, hvor han var på vej hen, og han sagde: »Jeg skal se profeten.« Hr. Braun gik med. Anledningen var indvielsen af kirken i Berlin-Charlottenburg, og profeten var broder McKay.

Han sagde (og vil citere ham i store træk): »Jeg havde aldrig følt en så kærlig og positiv ånd, som jeg følte blandt disse mennesker den dag. Og så rejste profeten sig, end høj mand i firserne med et stort hår – som var helt hvidt – og talte til skaren.

Jeg har aldrig set et så ungdommeligt ansigt på en mand i den alder. Da han talte, var der noget, som overvældede mig. Da han bagefter var på vej ud til sin bil, lagde jeg mærke til, at han hilste på medlemmerne, og selv om jeg ikke var et af dem, trængte jeg mig frem og hilste også på ham. Noget varmt og vidunderligt skyllede gennem mig, og jeg forundredes igen over hans ungdommelige ansigtstræk. På grund af verdslige bekymringer og kolossale økonomiske vanskeligheder blegnede minderne en del, men jeg vidste, at jeg måtte tilbage og lære mere.»

Hr. Fascher fortalte mig, at Braun ikke kunne andet end at udtrykke sin forbløffelse og forundring over den mand, han havde set. De to sad på mit kontor og lyttede opmærksomt til budskabet om genoprettelsen, som jeg gav dem, som om de klyngede sig til hvert eneste ord. De var ludfattige og elendige, men de var ydmyge og utilfredse med menneskenes kirker. Jeg lånte dem et eksemplar af Mormons Bog, og de lovede at komme i kirke om søndagen. Jeg tror, at disse to mænd (som begge er russiske krigsfanger) er parate til evangeliet.

Herren velsigne dig, broder McKay. Du og alle vore brødre, som leder vores kirke, er strålende eksempler på alt, hvad der er retfærdigt og godt.«²

Mange mennesker så i David O. McKay det samme, som disse to mænd så – et eksempel på en af Kristi sande disciple. Der fortælles om en avisfotograf, som så præsident McKay for første gang:

»Der var blevet truffet forberedelser til, at der skulle tages billeder, men den faste fotograf kunne ikke komme, så i desperation tilkaldte United Press deres kriminalfotograf – den mand, som var vant til det hårdeste arbejde i New York. Han tog til lufthavnen, var der i to timer og vendte senere tilbage fra mørkekammeret med et enormt bundt billeder. Han skulle kun have taget to. Hans chef skældte ham straks ud: »Hvorfor i alverden har du spildt al den tid og alle de fotomaterialer?«

Fotografen svarede meget brysk og sagde, at han med glæde ville betale for de ekstra materialer, og at de endog kunne trække ham for den ekstra tid, han havde brugt ... Nogle timer senere kaldte underdirektøren ham ind på sit kontor og bad ham om at fortælle, hvad der var sket. Kriminalfotografen sagde: »Da jeg var

en lille dreng, læste min mor op for mig af Det Gamle Testamente, og hele livet har jeg tænkt over, hvordan mon en af Guds profeter egentlig ser ud. I dag mødte jeg en af dem.«³

David O. McKays lærdomme

Vi påvirker andre ved det, vi siger, ved det, vi gør, og ved det, vi er.

Ethvert menneske, som lever i denne verden, påvirker andre, enten på en god måde eller på en dårlig måde. Ikke alene ved det vedkommende siger, end ikke ved det vedkommende gør. Men ved det vedkommende er. Ethvert menneske, enhver person udstråler, hvad han eller hun er. Ethvert menneske er modtagelig for denne udstråling. Det var Frelseren opmærksom på. Når som helst han stod over for et menneske, kunne han føle dennes udstråling – uanset om det var den samaritanske kvinde med sin fortid; om det var kvinden, som skulle stenes, eller mændene, som skulle til at stene hende; om det var rådsmanden Nikodemus eller en af de spedalske. Han var opmærksom på det, som vedkommende udstrålede. Og det er I og jeg også til en vis grad. Det er det, vi er, og det, vi udstråler, som påvirker andre omkring os.

... Vi må tænke ædleres tanker. Vi må ikke opmuntre skammelige tanker eller hige efter noget tarveligt. Hvis vi gør det, kommer vi til at udstråle det. Hvis vi tænker ædle tanker, hvis vi opmuntrer og stræber efter det, som er ædelt, så udstråler vi dette, når vi møder mennesker, især når vi omgås dem.⁴

Virksomheden af vore ord og handlinger er kolossal i denne verden. Hvert eneste øjeblik ændrer vi til en vis grad mennesker i hele verden ... Så det er ikke omgivelserne, og det er ikke stillingerne. Det som påvirker [andre] i denne verden er vores personlighed. Uanset hvordan I er, vil mennesker føle og erkende det. I har en udstråling, og I kan ikke skjule den. I kan måske foregive noget andet, men det påvirker ikke mennesker.⁵

Det er vigtigt ... at vi både i livet og i bøger stræber efter at omgås de bedste og ædlestes mænd og kvinder. Den store engelske forfatter [Thomas] Carlyle siger, at »ethvert bekendtskab

med storslåede mennesker er godt selskab. Vi kan ikke betragte et storslået menneske uden at lære noget af det, uanset hvor ufuldkommet det er. Et sådant menneske er en levende »lyskilde« som det er godt og behageligt at være nær.«

Hvis I vil studere disse storslåede »lyskilder« i verden, lærer I mindst én ting, som har gjort, at deres navn stadig lever. Det er denne: De har hver især givet noget af sig selv for at gøre verden bedre. De spildte ikke al deres tid på kun at stræbe efter fornøjelser og magelighed og morskab for sig selv, men de fandt den største glæde i at gøre andre lykkelige og trygge. Den slags gode gerninger lever for evigt, selv om verden måske aldrig hører om dem.⁶

Man kan ikke gøre nogen god gerninger eller sige et venligt ord uden at alle føler sig påvirket på en god måde. Til tider kan det gode være uendeligt lille, men ligesom en sten, der kastes i en dam, danner en bølge fra midten og bliver stadig større, indtil den når bredden hele vejen rundt, således bliver jeres gerninger, om end ingen hører om dem eller taler om dem, ved med at skinne og påvirke mange mennesker.⁷

Gud velsigne jer, mine kære medarbejdere, jer generalautoriteter, stavspræsidentskaber, biskopråd og enhver leder og lærer overalt, ja, hvert medlem. Måtte Herrens Ånd dvæle i jeres hjerte og i jeres hjem, så mennesker, når de ser, hvordan I udstråler ærlighed, hæderlighed, retskaffenhed og tro på Herren Jesus Kristus bliver ledt til at herliggøre vor Fader i himlen.⁸

De sidste dages helliges hjem kan blive eksempler på harmoni og kærlighed.

Vores hjem udstråler det, vi er, og denne udstråling kommer fra det, vi siger, og hvordan vi handler i hjemmet ... I må bidrage til et ideelt hjem ved jeres personlighed, ved at kontrollere jeres lidenskaber, jeres temperament, ved at vogte jeres tale, for dette gør jeres hjem til det, det er, og det, som det udstråler til nabolaget ...

En far besøgte sin søn i hans nye hjem. Sønnen var stolt over at vise ham det nye soveværelse og de nye installationer i køkkenet. Da besøget var forbi, sagde faderen: »Ja, det er smukt,

Når vi følger Frelserens eksempel, udstråler vi »styrke, beherskelse, kærlighed, næstekærlighed ... hensynsfuldhed og de bedste ønsker for alle mennesker.«

men jeg ser ikke noget tegn på Gud i dit hjem.« Og sønnen sagde: »Jeg gik tilbage, og da jeg kiggede ind i værelserne, lagde jeg mærke til, at der ikke var noget, som ledte tankerne hen på Forløseren eller Frelseren.«

Det, jeg siger, er, at vi [har et] større ansvar end nogen sinde før – som præstedømmebærere og som Kirkens kvinder – for at indrette vores hjem på en sådan måde, at det udstråler harmoni, kærlighed, samfundsansvar og loyalitet over for vore naboer. Vore naboer må se det og høre det. I vore sidste dages hellige

hjem må vi aldrig udtrykke en ed, en forbandelse, vrede eller jalousi eller had. Behersk jer! Gør det ikke! ...

Frelseren viste os eksemplet, for han var altid rolig, altid behersket og udstrålede noget, som andre mennesker kunne føle, når de gik forbi ... Gud hjælpe os til at kunne udstråle styrke, selvbeherskelse, kærlighed, næstekærlighed, som er et andet ord for kærlighed, hensynsfuldhed og de bedste ønsker for alle mennesker.⁹

Gud velsigne jer, mine kære medarbejdere. Gud velsigne jer i jeres hjem. Lad jeres tro komme til udtryk i jeres gerninger i hjemmet. Ægtemænd, vær trofaste over for jeres hustru, ikke kun i gerning, men også i tanke. Hustruer, vær trofaste over for jeres ægtemand. Børn, vær trofaste over for jeres forældre. Bild ikke jer selv ind, at de er gammeldags i deres principper, og at I ved mere, end de gør. Piger, adlyd jeres kære mor og hendes formaninger. Drengene, vær trofaste over for jeres far, som kun ønsker jer lykke og medgang, som kun opnås ved at efterleve evangeliets principper. Fremmede mennesker, som ser et sådant hjem, vil sige: »Hvis det er resultatet er mormonismen, så synes jeg, det er godt.« I viser ved jeres tro og gerninger i dagligdagen, hvem I virkelig er.¹⁰

Lad de oprigtige undersøgere, som tror mere på det, de ser, end på det, de hører, når de har undersøgt evangeliet, konkludere, at »mormonerne« ved deres eksempel i hjemmet, ved deres gudsdyrkelse og ved at tjene Gud viser, at de tror og ved, at Gud er deres Fader.¹¹

Hvis vi lever i overensstemmelse med vores tro, forankrer vores gode eksempel Kirken og bliver et lys for verden.

Gud hjælpe os til at gå fremad ... opfyldt af Herrens Ånd, så hver eneste mand og kvinde, som har mulighed for at virke i Kirken – og det vil sige alle – må være fast besluttede på at leve et liv i dyd og renhed, som vil byde verdens styrke trods og aftvinge dens beundring. Lad os kort sagt fremvise det, som er ærligt i menneskenes øjne. Lad os om muligt, i den udstrækning det står i vores magt, leve fredeligt sammen med alle mennesker – og ikke overvinde det onde med ondt eller blive overvundet af

ondt, men overvinde ondt med godt. Da kommer Kirken til at stå som et lys for verden. Det er dens endemål.¹²

Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene (se Matt 5:16; 3 Nephi 12:16). Der er sandsynligvis ikke nogen mere effektiv måde at forkynde sandheden på, end at hver eneste sidste dages hellig bevarer og fremmer vore venners tillid til et trofast medlem af Kristi Kirke.

For at kunne det må vi være ærlige i enhver henseende. Hvis vi er entreprenører og aftaler at montere dette eller hint i en bygning, så lad os montere det. Hvis indvilliger i kontraktens betingelser om at montere 50 meter varmerør, så lad os montere 50 meter. Disse er kun detaljer, ikke sandt, men det er sådanne detaljer, som de, I omgås, vil dømmе jeres gerninger ud fra. Hvis vi sælger kartofler af en bestemt kvalitet, og vi skilter med en sådan kvalitet, så lad os være sikre på, at en nærmere undersøgelse vil kunne vise, at vore udsagn er sande. Jeg græmmedes, da jeg hørte en grosserer fortælle, at han havde åbnet flere sække varer, som var blevet leveret fra en gård, og havde fundet sten og møg, som var lagt i for at øge vægten. Jeg spurgte ikke, hvilken religion disse mænd tilhørte, jeg bad ikke om nogen navne, men noget sådant er uærligt, og intet værdigt medlem af Kristi Kirke kan nedlade sig til den slags svindel. Således skal jeres lys skinne. I vore dages verden er der brug for et banner, et folk, som skiller sig skarpt ud for verden som et eksempel på ærlighed.¹³

Kun hvis vi kan holde Jesu Kristi evangeliums standarder, er Kirkens fremtid sikret. Mænd og kvinder får et lys at se, som ikke er sat under en skæppe, men et lys, som stilles på et bjerg, og de bliver tiltrukket af det, og bliver foranlediget til at søge sandheden i højere grad på grund af vore gerninger og det, vi udstråler med hensyn til dyd og retskaffenhed, end på grund af det, vi siger.¹⁴

Lad os være et eksempel over for verden med hensyn til harmoni og fred. Lad os vise, at uanset om vi er i Afrika, Sydamerika, New Zealand eller Australien, er vi alle ét i Kristus. Vi har kun et mål i sigte: At forkynde for verden, at Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet i dets fylde, og at Jesu Kristi evangelium er den

eneste plan, som er blevet givet mennesket, hvorved freden til sidst kan blive byer og lande til del.¹⁵

Måtte alle i hjertet og i hjemmet føle Kristi sande ånd, han som er vor Forløser. Jeg ved, at han lever, og at hans inspirerende vejledning er virkelig.

Evangeliet er vores anker. Vi ved, hvad det står for. Hvis vi lever efter det, føler det og ved vores livsførelse vidner for verden, bidrager vi til dets udbredelse og opbygning. Tal pænt om det, om præstedømmet og om autoriteterne. Lad evangeliets standarder skinne i jeres liv.¹⁶

Forslag til studium og samtale

- Hvorfor er det vigtigt at huske på, at »virkningen af vore ord og handlinger er kolossal i denne verden«? (Se s. 227-228). På hvilken måde har du set, at små retfærdige gerninger kan have vidtrækkende indflydelse?
- På hvilke måder har vore tanker og handlinger betydning for, hvad vi udstråler for andre?
- Hvad kan vi i vores ægteskab og i vores familie gøre for at vise, at vi er Kristi disciple? (Se s. 228-230).
- Hvem har påvirket jer med deres eksempel? Hvorfor har disse mennesker haft så stor indflydelse på jeres tilværelse?
- På hvilke måder kan vores eksempel have betydning i vores hjem, på vores arbejde og i vores lokalsamfund? (Se s. 230-231). Hvad kan du gøre i dag for at udstråle Kristi lys i dit liv?
- Hvorfor er eksemplets magt en vigtig del af missioneringen? Hvilke oplevelser har du haft, hvor sidste dages helliges gode eksempler har inspireret andre til at undersøge Kirken?

Beslægtede skriftsteder: Matt 5:14-16; Alma 5:14; 17:11; 3 Nephi 12:14-16; 18:16, 24

Noter

1. Conference Report, april 1953, s. 138.
2. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, rev. udg., 1976, s. 109-110.
3. Arch L. Madsen, citeret i »Memories of a Prophet«, *Improvement Era*, februar 1970, s. 72.
4. Conference Report, april 1963, s. 129.

5. »Talk by President David O. McKay Given to the North British Mission 1 March 1961«, Kirkens slægts- og kirkehistoriske arkiv, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, s. 3.
6. *Ancient Apostles*, 1918, s. 2-3.
7. Conference Report, april 1953, s. 137.
8. Conference Report, april 1953, s. 138.
9. Conference Report, april 1963, s. 129-130; afsnitsinddeling ændret.
10. Conference Report, oktober 1967, s. 152.
11. Conference Report, oktober 1922, s. 78.
12. Conference Report, april 1912, s. 57.
13. Conference Report, oktober 1910, s. 48-49; afsnitsinddeling ændret.
14. Conference Report, april 1968, s. 94.
15. *Cherished Experiences*, s. 189.
16. Conference Report, oktober 1967, s. 149.

Liste over malerier

På forsiden: *Portræt af David O. McKay*, Everett Clark Thorpe.

Side xxxii: *Kristi billede*, Heinrich Hofmann. Foto © C. Harrison Conroy.

Side 60: »*Se på mine bønder og fødder*«, Harry Anderson.

Side 80: »*Vig bort, Satan!*«, Carl Bloch. Nationalhistorisk Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.

Side 90: *Den første åbenbaring*, Gary Kapp. © 1998 Gary Kapp.

Side 97: *Herrens profet*, David Lindsley. © 2000 David Lindsley.

Side 172: *Peters fornægtelse*, Carl Bloch. Nationalhistorisk Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød.

Side 176: *To tusind unge krigere*, Arnold Friberg.

Side 206: *Kristus kalder Peter og Andreas*, Harry Anderson.

Side 211: *Den endelige dom*, John Scott.

Side 216: *Kristus med børnene*, Del Parson.

Side 231: *Kvinden som rører ved kvasten på Frelserens kappe*, Judith Mehr. © 1995 Judith Mehr.

Indeks

B

Bagtalelse, fører til splittelse, 42-43

Bøn

bønnen kraft til at overvinde modgang, 71-72
børn bør lære at bede, 74-77
kræver tro, anstrengelse og ydmyghed, 73-74
kræves som forberedelse til at undervise, 192-193
trøstede David O. McKay som barn, 29
velsignelserne ved, 76-78

Børn

David O. McKays syn på, xx-xxii
udvikling af børns personlighed, 221-222
undervisning i ærbødighed og lydighed, 31, 33, 159-160
undervisning i bøn, 74-76

C

Cannon, Hugh J., rejste med David O. McKay på en verdensomrejse, xxii-xxiii, 1, 71-72

Clark, J. Reuben, eksempel på ydmyghed og enighed, 39-41

D

Dating

præsident McKays råd til unge, 139-140

råd til David O. McKay fra hans far, xv

Død (fysisk) overvindes i kraft af opstandelsen, 61-68

Dåbens formål, 200-201

E

Eksempel

stærkt missionærredskab, 51-54, 227-232
vigtigheden af, når man skal undervise børn, 153, 159-160

Elohim *Se Gud Faderen*

Enhed

i hjemmet, 43-44
i Kirken, 44-47
kræves af Herren, 41-42
led skade som følge af visse holdninger og handlinger, 42-43
præsident McKay og hans rådgivere var eksempler på, 39-41

Evigt ægteskab

besejler ægtepar og familier, 127-129, 131
beskyttelse mod farer som truer, 148-150
forberedelse til, 137-141
kræver fortsat bejlen, anstrengelse og forpligtelse, 150-151
undervisning af unge i, 137-138
velsignelserne ved, 141-142
ægteskabets hellighed, xxviii-xxix
ægteskabspagten bringer vel-signelser, 146-147

F

- Familien, vigtigheden af enhed i, 43-44
- Forældre
 bør lære børn at bede, 74-78
 David O. McKays taknemlighed for, xvi
 forældres ansvar for at lære børn ærbødighed, 31, 159-160
 forældres ansvar for at tage sig af og vejlede børn, 155-161
- Forlovelse *Se* dating
- Frelseren *Se* Jesus Kristus
- Frihed bør benyttes under ansvar, 213-214
- Fristelse
 evne til at modstå fristelse ved lydighed og selvbeherskelse, 86-88
- Frelserens eksempel på evne til at modstå, 84-86
 tre former for, 82-85
- Fuldkommenhed
 Jesu eksempel på, 3-5
 Kirkens rolle m.h.t. at opmuntre til, 25-26
- Fædre
 bør lære børn at bede, 74-78
 David O. McKays eksempel over for, 155
 David O. McKays påskønnelse af, 155
 fædres ansvar for at tage sig af og vejlede børn, 155-160
- Første åbenbaring, den, bibragte sandheder om Faderen og Sønnen, 92-94

G

- Grant, Heber J.
 giver David O. McKay en præstedømmevelsignelse, 114-115
 kalder David O. McKay til at virke i Det Første Præsidentskab, xxiv
 Taknemlighed øges ved bøn, 76
- Gud Faderen, et væsen som vi kan henvende os til i bøn, 72-73
- Guds rige
 adgangskrav, 197-204
 Kirkens rolle som forberedelse til, 22-23
- Gudsdyrkelse, elementer i, 29-36

H

- Handlefrihed
 en gave, som giver os mulighed for udvikling, 208-210
 kræver personligt ansvar, 210-214
- Helligånden
 Helligåndens gave modtages efter tro, omvendelse og dåb, 203-204
 vejledning fra, 203-204
 vidner for de lydige, 166-169
- Himmelske Fader *Se* Gud Faderen
- Hjælpeorganisationernes formål, 23-24
- Hjemmet
 der bør herske harmoni i hjemmet, 43-44
 retfærdighed i hjemmet er et eksempel for verden, 230-232
 vigtigheden af retskaffenhed i, xxviii-xxx

Hjemmeundervisning, et præstedømmesansvar, 121-122

Hundredårsjubilæet i Utah, David O. McKays medvirken i planlægningen af, xxv

Håb giver os mod, 174-175

J

Jesus Kristus
 anvendeligheden af hans lærdomme, 5-6
 eksempel på mod, 173-174
 eksempel på ret livsførelse, 3-5
 eksempel på standhaftighed, 84-86
 eksempel på tjeneste, 182-184
 lys for menneskeheden, 2-3
 mesterlæreren, 194-195
 opstandelse, 62-66
 personlighed, 2-3, 218-219
 tro på, Kirkens grundlæggende princip, 198-199
 velsignelser ved at efterleve hans lærdomme, 6-8

K

Kirkebygninger, formål med, 32-34

Kirken
 formålet med, 21-27
 fremgang i forhold til medlemmernes enighed, 44-47
 genoprettet ved Joseph Smith, 95-98
 vækst i præsident McKays embedsperiode, xxvi, 21-22

Kristus *Se* Jesus Kristus

Kritik fører til splittelse, 42-43

Kyskhed

tab af truer ægteskabet, 148-150

vigtig som forberedelse til ægteskab, 138-140

Kærlighed

ophører aldrig, 127-129

styrkes gennem den evige ægteskabspagt, 146-147

L

Lee, Harold B., hyldest til præsident McKay, xxviii-xxix

Legemet, åndens bolig, 12-14

Livets sande formål, 14-16

Lydighed

børn skal undervises i, 159-160
 medfører lykke, fred og frelse, 213

medfører vidnesbyrd om Frelseren, 67-68

styrker karakteren, 222

Lykke

opnås ved at efterleve Jesu lærdomme, 6-8

opnås ved at tjene, 182-184

Lys, Jesus Kristus er det sande, 2-3

Lærere

bør undervise i karakterdannelse, 223

må forberede sig ved studium, tro og bøn, 192-193

præsident McKays fortælling om en lærers indflydelse, 189-190

M

- McKay sen., David (far)
bliver kaldet til mission i
Skotland, xv
eksempel for og belæringer til
David O. McKay, xv, 153
- McKay sen.s familie tilsluttede sig
Kirken i Skotland, xiv
vidnesbyrd om Joseph Smith,
91-92
- McKay, David Lawrence (søn),
hyldest til David O. McKay som
far, 153
- McKay, David O.
bestræbelser for at få et vidnes-
byrd, 163-165
død, xxix
eksempel på, at vi skal lade
vores lys skinne, 227-229
eksempel på lydighed mod
visdomsordet, 103
eksempel som far, 153
forhold til hustru, 145-146
frier til Emma Ray Riggs,
135-137
fødsel og barndom, xiv-xvii
får en uddannelse, xvii-xx
helbred ved præstedømmevel-
signelser, 114-115
missionspræsident i Europa,
xxiii-xxiv
missionær i Storbritannien,
xviii-xix
modtager sin patriarkalske
velsignelse, xvii
møder Emma Ray Riggs, xviii-xx
oplevelse som lærer, xx-xxii
opretholdt til Det Første
Præsidentskab, xxiv-xxv
ordineret til apostel, xxii
personlighed, 217
påskønnelse af sine forældre,
153
så Frelseren i et syn, 1-2
templer indviet af, xxvii
ungdom, xvi-xvii
verdensomrejse for Kirken,
xxiii-xxiv
virke som Kirkens præsident,
xxvi-xxx
McKay, Emma Ray Riggs (hu-
stru) forhold til David O.
McKay, 145-146
møder David O. McKay,
xviii-xx
McKay, Jennette Evans (mor)
eksempel for og belæringer til
David O. McKay, xv, 153
Jennette McKays familie tilslut-
tede sig Kirken i Wales, xiv
værdsatte uddannelse af sine
børn, xviii
McKay, Robert (søn), hyldest til
David O. McKays personlig-
hed, 217
McKay, Royles (søn) død som
barn, 61-62
McMurrin, James L., råd til David
O. McKay vedrørende stand-
haftighed, 81-82
Meditation
vigtigt under nadvermøde,
34-36
værdien af, 31-32
Missionærer på fuld tid må være
værdige til at tjene, 54-56
Missionering
eksemplets magt, 52-54
Kirkens medlemmers ansvar,
49-54

- præsident McKays anstrengelser
for at forbedre sig, xxv-xxvi
taknemlighed for, 49
velsignelserne ved, 57-58
- Misundelse fører til splittelse,
42-43
- Mod
beretning om en ung mands
mod, fortalt af præsident
McKay, 171
hjælper os til at overvinde
modgang, 177-178
Jesus er det ypperligste eksem-
pel på, 173-174
Joseph Smiths mod, 98-100
nødvendigt for at bevare ånde-
lige værdier, 175-178
udspringer af tro og håb, 174
- Modgang kan overvindes med
moralsk mod, 177
- Mødre
David O. McKays påskønnelse
af, xv-xvi, 153
mødres ansvar for at lære børn
at bede, 74-77
mødres ansvar for at tage sig af
og vejlede børn, 155-161
- N**

- Nadveren
formålet med, 34-36
kræver meditation og ærbødig-
hed, 34-36
- O**

- Omvendelse
fører til dåb, 202-203
indebærer ændret livsførelse,
tankegang og handling, 202
- Opstandelsen
Jesu Kristi, 62-66
vidnesbyrd om opstandelsen
bringer trøst, 61-62, 67-68
- P**

- Packer, Boyd K., blev undervist af
præsident McKay i templet,
xxix
- Personlighed
formes med tiden af »små ting«,
221-222
hjælp børn og unge med at
udvikle, 223
Jesu Kristi fuldkomne, 217-218
kræver, at vi tænker retfærdige
tanker, 219-221
styrkes ved lydighed og selvbe-
herskelse, 108-109, 222-223
- Præstedømmekvorummer
formålet med, 23-24
kilde til præstedømmemagt,
116-118
- Præstedømmet
anvendelse af præstedømmet
forudsætter værdighed,
118-120
definition af, 115-116
præstedømmets ansvar omfatter
hjemmeundervisning, 121-122
præstedømmets magt kommer
til udtryk ved tjeneste,
120-121
- Præstedømmevelsignelse helbre-
der David O. McKay, 114-115
- R**

- Respekt, en væsentlig del af
ærbødighed, 30-31

Retskaffenhed, en væsentlig dyd, 5

Riggs, Emma Ray *Se* McKay, Emma Ray Riggs

S

Sabbatsdagen, velsignelserne ved at overholde, 34

Selvkontrol
nødvendighed for åndelighed, 16-18
nødvendigt for at kunne modstå fristelse, 86-88
styrker karakteren, 222

Selvskhed fører til splittelse, 42

Smith, George Albert, kalder David O. McKay til at tjene i Det Første Præsidentskab, xxiv

Smith, John, giver David O. McKay sin patriarkalske velsignelse, xvii

Smith, Joseph, profeten David McKay sen.s vidnesbyrd om, 91-92
genoprettede Kirken ved guddommelig åbenbaring, 95-98
Josephs første åbenbaring, 92-94

Josephs mod, 98-100
medvirkede til at gengive evangeliske sandheder, 94-95

Smith, Joseph Fielding, hyldest til præsident McKay, xxx

Storhed, ægte storhed opnås ved at efterleve Jesu lærdomme, 6-8

Søndagsskolen, David O. McKays arbejde med, xx-xxi

T

Tanker

handlinger påvirkes af, 87
personligheden påvirkes af, 219-221

Tempeltjeneste

giver dem, som dør uden evangeliet, mulighed for frelse, 129-131
Kirkens medlemmers ansvar, 132-133
kræver værdighed og trofasthed, 131-132
sætter ægtepar og familier i stand til at blive beseglet for evigt, 127-129
tempelbegavelsen fører os til Guds rige, 127

Templer indviet af præsident McKay, xxvii, 125-127

Tiende, David O. McKays far var et forbillede m.h.t. tiendebetaling, xvi

Tjeneste

bringer lykke, 184-185
Jesus Kristus eksempel på, 185-186
kræves af Herren, 181-182

Tro

fører til omvendelse og dåb, 202-203
giver os mod, 174-175
Kirkens grundlæggende princip, 198-199
kræves når vi beder, 73
kræves som forberedelse til at undervise, 192-193

U

Uddannelse

formålet med, 175
 vigtigheden af, xx
 værdsat af Jennette Evans
 McKay, xviii

Undervisning

David O. McKays indsats for at
 forbedre, xx-xxi
 Jesus Kristus eksempel på,
 194-195
 kræver ærbødighed og orden,
 193-194
 muligheder for at undervise i
 Kirken, 190-192

V

Velfærdsprogrammet, indled-
 ningen til, xxiv-xxv

Vidnesbyrd

David O. McKays anstrengelser
 for at modtage, 163-165
 det mest dyrebare i verden,
 165-166
 forankrer sjælen, 169
 modtages ved Ånden af de
 lydige, 166-169

Visdomsordet

Kirkens medlemmers pligt til at
 adlyde, 108
 tydelig befaling fra Herren,
 104-105
 ulydighed mod visdomsordet
 har uheldige konsekvenser,
 105-107

under angreb fra »onde og ræn-
 kefulde mennesker«, 107-108
 velsignelser ved at adlyde,
 108-109

Y

Ydmyghed

kræves for at bønner kan virke,
 74
 udvist af David O. McKay
 gennem hele livet, xvi, xxiv,,
 xxix, 2

Æ

Ægteskab *Se* Evgigt ægteskab

Ærbødighed

børn bør læres, 30-31, 33, 159-
 160
 definition af, 30-31
 i Kirkens klasseværelser,
 193-194
 kræves når vi beder, 73-74
 nadveren kræver, 34-36

Å

Ånd *Se* Helligånden

Åndelighed

kræver selvbeherskelse og
 samtale med Gud, 16-18
 må udvikles frem for vores
 fysiske legeme, 12-18
 øges ved ærbødighed og
 meditation, 30-32

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

